

Irina Binder

Fluturi

volumul I

IRINA BINDER

FLUTURI

VOLUMUL I

Cine sunt?

Chiar așa, cine sunt eu? Sunt doar un om ca toți oamenii... un om cu calități și cu defecte în armonie, un om care s-ar putea mândri cu câteva fapte mărețe, dar totodată ar trebui să se simtă rușinat de anumite fapte care nu-i fac cinste... Un om cu greșeli omenești, cu experiențe de viață frumoase, dar și urâte, un om cu frământări interioare și cu temeri, un om care a fost foarte fericit, dar și cumplit de nefericit, un om care s-a prăbușit și s-a ridicat de multe ori, un om care de câteva ori s-a abandonat pe sine, dar care s-a regăsit de fiecare dată. Un om care a crezut orbește în oameni, în fericire și în iubire și care a cunoscut gustul amar al eșecurilor și al dezamăgirilor...

Sunt un om care a avut și căderi, care a mințit, care a trădat, care a vorbit de rău, care a judecat fără să cunoască, dar care, într-un final conștient și dezgustat de toate decăderile lui, le-a regretat și s-a străduit să evolueze spre bine...

Sunt un om care a înțeles, într-un târziu, că viața nu trebuie să fie perfectă, pentru a fi fericit – și că fericirea nu este condiționată de a avea totul, ci de a te avea pe tine, de a fi liber și de a avea iubire... Un om care s-a trezit adeseori în rutină și amorțit, care a rătăcit pe

drumuri incerte și care a făcut alegeri proaste...

Sunt un om care a înțeles că iubirea nu oferă garanții, că ea devine uneori amărăciune, că fiecare fluture din stomac își ia zborul și că, oricât de mult am iubi și oricât de mult ne-am dăruia, oamenii ne pot abandona, ca și cum nu am însemnat nimic pentru ei.

Sunt un om care a cunoscut binele și răul, care a ales rațional, dar și irațional, un om care, atunci când privește în urmă, are multe regrete, multe lucruri nespuse, promisiuni neonorate, vise neîmplinite...

Sunt un om simplu, un om visător, un om cald, căruia nu-i este rușine să își strige iubirea în gura mare, care își recunoaște greșelile și înfrângerile, cu demnitate și curaj, un om care nu se teme de judecățile lumii.

Sunt un om care iubește oamenii, care le înțelege rătăcirile și care nu uită că a avut propriile rătăcirii... Un om care respectă alegerile celorlalți, oricâtă durere i-ar aduce și care nu judecă oamenii după prejudecăți proprii...

Sunt doar un om care a uitat, de multe ori, cine este și cine vrea să devină, dar pe care iubirea l-a făcut să regăsească mereu, drumul către sine.

Sunt un om care iartă fără a aștepta să i se ceară iertare, care acordă încă o șansă și încă una, crezând în reabilitare; un om capabil să uite orice rău, dacă i se oferă puțină iubire...

Sunt un om care se îndrăgostește nebunește și fulgerător, care nu-i uită și nu-i urăște pe aceia pe care i-a iubit cândva... Sunt un om imprevizibil de multe ori, un om care a spus „pleacă!”, atunci când ar fi vrut să spună „rămâi!”, un om care a plecat, atunci când ar fi vrut să rămână, un om care ar fi vrut să plece, atunci când a rămas...

Sunt un om cu care se poate vorbi despre orice, un om care a învățat să asculte și să înțeleagă dincolo de cuvinte și să vadă dincolo de un chip și de măști...

Sunt un om care se teme de singurătate, care nu se bucură de nimic, dacă nu împarte cu alții, un om care nu poate trăi doar pentru el... Sunt un om care va avea întotdeauna timp pentru oameni, o vorbă bună, o mângâiere, un zâmbet, o lacrimă și o inimă primitoare...

Sunt doar un om... iubit, urât, aprobat, dezaprobat, acceptat, respins, înțeles, neînțeles, admirat, judecat... sunt doar un simplu om, care are nevoie de pace interioară, de echilibru, de locul lui sub soare, de steaua lui pe Cer, de vise... un om care vrea să iubească și să fie iubit.

Eu

*Am fost altfel decât s-a văzut...
Nu oricine-a vrut să mă cunoască.
Iar de unii, care să mă știe-au vrut
Eu m-am protejat purtând o mască.*

*Am iubit pe cine nu m-a vrut
Și am părăsit pe cine m-a iubit
Am greșit cui nu m-ar fi rănit
Și-am iertat pe cine n-a greșit*

*Am găsit ce nu am căutat
Și am căutat ce e de negăsit
Am crezut în ce n-a existat
Și de adevăr prea des m-am îndoit.*

*Mi-au fost refuzate multe vise
Dar coșmarurile s-au adeverit
Mi-a fost dat să bat la uși închise
Însă-n viața mea pe-oricine am primit*

*Am plâns în momente fericite
Și am râs când sufletu-mi plângea
Am șoptit când îmi venea să urlu
Și-am urlat când vocea mea șoptea*

*Am pierdut ce-a fost mai de valoare
Și am câștigat ce nu mi-a trebuit
Am păstrat comori imaginare
Iar ce-a fost de preț am risipit*

*N-am cerut și totuși am primit
Bune, rele, toate le-am cătat.
Ce-a fost gratis prea scump am plătit
Ce-a fost scump mi-a fost ușor iertat.*

*Am mers drept pe căi întortocheate
Și m-am rătăcit ades pe drumuri line
M-am pierdut de multe ori, departe
Dar mereu am găsit drumul către mine*

*Aveam totul când n-aveam nimic
Și-am dus lipsuri când aveam de toate
Am fost moartă, chiar de am trăit
Și-am fost vie când eram pe moarte...*

*Am ales ce-a fost mai rău din bune
Mi s-a dat ce-a fost mai bun din rău
M-am pierdut și regăsit în mine
Dar am îndrăznit ca să fiu EU... mereu!*

Viața nu te întreabă niciodată dacă ești pregătit sau nu de o nenorocire. Nu îți dă niciun preaviz și niciun avertisment înainte să te surprindă cu un necaz, care să-ți prăbușească întreg universul.

Nu te întreabă dacă e prea devreme sau prea târziu, nici dacă e corect sau nu.

Nu te întreabă dacă vei suporta sau nu, nici dacă ești pregătit sau nu ca să pierzi tot ce ai.

Nu te întreabă cât de mult iubești pe cineva sau cât de mult depinzi sufletește de anumiți oameni, atunci când îi va răpi de lângă tine, obligându-te să înduri chinul și amărăciunea singurătății.

Nu te întreabă dacă ești copil sau încă prea tânăr ca să-ți pierzi părinții.

Nu, viața nu te întreabă nici dacă ești sau nu destul de puternic pentru a trece printr-o decepție.

Nu te întreabă cât ai râs, înainte să te facă să plângi; nici cât te-ai bucurat, înainte să te facă să suferi.

Nu te întreabă dacă meriți sau nu să fii rănit, batjocorit, umilit, trădat, părăsit, judecat.

Nu te întreabă ce ai făcut bun sau rău – și, de multe ori, te răsplătește cu rău pentru faptele tale bune.

Nu te întreabă dacă vei putea trăi într-un alt loc sau dacă ești pregătit să renunți la visele tale și la drumul ales, atunci când îți schimbă brusc direcția de mers și te smulge din locul în care sufletul tău se simte acasă.

Nu te întreabă ce anume ai și câte ai sacrificat pentru a avea ceva, atunci când te păgubește de tot ce ai agonisit. Nu te întreabă cât de fericit ai fost – sau dacă măcar ai fost fericit vreodată, înainte de a te copleși cu nefericire.

Nu te întreabă dacă ai apucat să trăiești și dacă ți-ai împlinit măcar o parte din vise, înainte să te lovească

nemilos cu o boală, care îți va arăta, cu pași uneori lenți și nemiloși, sfârșitul. Sfârșitul planurilor tale, al viselor tale, al gândurilor tale – iar, într-un final, sfârșitul tău.

Nu. Viața nu te întreabă niciodată nimic. Nu ține cont de cine ești și de ce ai făcut, bun sau rău. Ea doar îți dă un test de supraviețuire, o lovitură și te lasă să te descurci. Și aici apar opțiunile... toate sub formă de lecții – unele mai dure altele mai blânde, dar în urma cărora cu siguranță te vei schimba, de multe ori atât de mult, până la a nu te mai recunoaște pe tine însuși.

Toate aceste lovituri îți dau ocazia să-ți testezi limitele și să forțezi depășirea lor. Îți dau ocazia să vezi cine te-a iubit cu adevărat și cine te-a iubit doar declarativ și interesat. Îți vor da ocazia să vezi cine ești, ce poți și ce însemni, atât pentru cei din jurul tău, cât și pentru tine însuși. Cu toate acestea, oricât de multe experiențe vei trăi, nu vei ști niciodată câte poți îndura. Asta. Pentru că oamenii nu își cunosc limitele. Nu vei ști unde vei ajunge și nici felul în care te vor schimba loviturile primite, care te pot înrăi sau te pot face mai bun; te pot transforma într-un om puternic, încrezător, luptător sau te pot transforma într-un om vulnerabil, speriat, resemnat. Viața, drumurile, loviturile și oamenii ei te pot îndepărta sau te pot apropia de tine... totul ține doar de ce alegi.

Omenirea aștepta cu bucurie Crăciunul, dar eu așteptam doar să treacă. Timpul era singura mea speranță către uitare, acceptare și vindecarea rănilor. Eram deprimată, descurajată și pierdută. Deși eram o femeie foarte tânără, aveam un suflet îmbătrânit, niciun chef de viață și nicio perspectivă. Mă zbăteam între sentimente contrare, mă învinovăteam și mă autocompătimeam. Îmi plângeam de milă și uram neputința mea de a schimba ceva.

Abia în seara de Ajun, am realizat că era pentru prima dată în viața mea, când nu aveam un brad împodobit. În

casa mea și în sufletul meu nu era nicio sărbătoare. Trecuseră deja câteva zile de când stăteam numai în pat, ca o bolnavă. Prietenele mele, Simona și Timeea, nu m-au părăsit nicio clipă, îndurând cu greu să mă vadă plângând ore în șir și, adeseori, plângând alături de mine.

Am auzit soneria și pentru că nu reacționez, Simona s-a dus să vadă cine mă căuta la ora aceea târzie. „Probabil că sunt colindători”, mi-am spus în gând. După câteva clipe, Simona s-a întors în dormitor cu un zâmbet larg pe față, urmată de cineva care ținea în față sa un brad gata împodobit. Persoana din spatele bradului s-a strecurat în dormitor și a așezat bradul în colțul liber al încăperii. Era Robert.

— Ho, ho, ho!, a apus el, venind către mine.

— Nu cumva ha, ha, ha? M-a îmbrățișat strâns și m-a pupat pe frunte, apoi și-a aruncat fularul pe marginea patului.

— Ce cauți aici, nebunile?, l-am întrebat, urmărindu-l cum căuta o priză pentru instalația din brad.

— Îmi place să fac sărbătorile în Brașov, mi-a răspuns, concentrat asupra câtorva podoabe care se împrăștiaseră pe jos. Robert a aranjat bradul, a pornit instalația și a stins lumina. Apoi s-a descălțat, și-a dat jos haina și s-a așezat pe pat lângă mine.

— Haideți, fetelor, o telenovelă, ceva?

— Să te uiți tu la telenovele, bă!, a strigat Timeea, din hol.

Nu îl puteam privi pe Robert, pentru că îmi amintea de toată viața mea tristă și de pierderi. Până și el era una dintre pierderi - o pierdere dureroasă, pentru care încă mă învinovăteam.

— Ce ai mai scris în jurnal? m-a întrebat el, luând caietul gros ce zăcea pe marginea noptierei... *Regretele sunt cele mai urâte sentimente.* Așa este, Irina...

Mă uitam la televizor, fără să văd ceva, desigur. Gândurile mele rătăceau aiurea. Simona și Timeea au

decis că erau obosite și că vor dormi în sufragerie, așa că ne-au spus pe fugă un „noapte bună” și ne-au lăsat singuri.

— Cum te simți?, m-a întrebat Robert, așezându-și perna.

— Nu știu. Cred că nu mai simt nimic. Am sufletul anesteziat.

— Vrei să vorbim? Vrei să facem ceva anume?

— Nu. Nu vreau decât să am liniște.

— Sunt așa de obosit! Te superi dacă adorm?

— Dezbracă-te.

— Ai gânduri nebunești c-un biet oștean, maiestate?

— Băi, tu deja visezi? Mă gândeam să dormi comod, atâta tot... Robert a adormit imediat, iar odată cu somnul lui aveam senzația că începeam și eu să mă liniștesc, pentru că lângă el mă simțeam în siguranță. Am închis televizorul, m-am așezat comod pe pernă și am privit bradul frumos împodobit cu globuri argintii și mov și cu jocurile de lumini. „Ce nebun poate fi Robert!”, îmi spuneam în gând. „Să vină el tocmai din București, cu un brad împodobit! Cum l-o fi îndesat în mașină? Sau l-o fi împodobit pe casa scării? Nu-i normal la cap...”

Robert era cel mai bun prieten al iubitului meu, Matei – deși prin natura relației lor, ei doi se considerau frați.

S-au cunoscut când Robert avea 11 ani, în urma unei întâmplări foarte triste; Robert și-a pierdut părinții într-un accident de mașină și a rămas în grija bunicii lui, care era bătrână și bolnavă. Părinții lui Matei au hotărât să-l adopte și, deși nu au făcut-o cu forme legale, acesta a locuit la Snagov la reședința acestora, devenind practic un membru al familiei. După moartea bunicii lui, pentru că Robert era minor și ar fi ajuns într-un centru de plasament, părinții iubitului meu au făcut toate demersurile necesare pentru a-l păstra în familie. În mijlocul lor, Robert a găsit toată dragostea și sprijinul de care a avut nevoie, mai ales datorită faptului că aceștia

nu l-au făcut niciodată să se simtă străin și l-au copleșit cu multă atenție și căldură; astfel încât Matei și Robert s-au apropiat și s-au înțeles ca niște frați adevărați. Faptul că Robert avea alt sânge era doar un amănunt de care nimeni din familie nu ținea cont – ba mai mult, existau multe persoane care nici nu știau că ei doi nu erau frați cu adevărat.

Încă de când i-am cunoscut, am fost uimită de legătura dintre ei, pentru că se respectau foarte mult și erau foarte atașați unul de celălalt. Educația bună primită acasă, într-o familie cu pretenții și cu valori, i-a făcut să se ajute și să fie uniți. Matei era foarte legat de Robert și, de aceea, chiar și când ar fi trebuit ca fiecare să plece la casa lui, ei au ales să locuiască împreună. Și-au construit o vilă mare și frumoasă la Snagov, hotărâți să trăiască acolo, împreună cu familiile pe care aveau să și le întemeieze.

Robert s-a întors spre mine și, după ce mi-a aruncat o privire scurtă, mi-a cuprins mâna într-a lui. A readormit, iar eu îl priveam aproape fără să respir, de teamă să nu-l deranjez. Deși îl văzusem de mii de ori până atunci, încă eram uimită și impresionată de frumusețea lui, ca și cum acum îl vedeam pentru întâia oară.

Robert era un bărbat înalt, cu un trup athletic, frumos construit. Avea trăsături blânde, ochi negri și niște gene foarte lungi, iar când zâmbea, dezvăluia în obraji niște gropițe care-i dădeau un aer inocent și dulce. Părul lui negru avea reflexe lucioase, albastrui, și-mi amintesc de câte ori am făcut eforturi să nu îmi trec degetele printre şuvițele lui rebele. Deși avea o alură sportivă, era un bărbat frumos, cu o eleganță aparte în comportament – dar ceea ce îl făcea cu adevărat special era sufletul lui.

Avea cel mai bun suflet pe care îl cunoscusem vreodată la un om. Era sensibil și bun, empatic și cald, blând și uman, capabil să-și ofere prietenia și iubirea, până la

sacrificiu. Era singurul om lipsit de orice urmă de egoism, pe care-l cunoșteam – iar eu eram singura care uram asta la el.

Nu puteam dormi, de aceea m-am ridicat încet și m-am dus în bucătărie, ca să-mi fac un ceai. Simona, care m-a auzit umblând prin casă, a venit să-mi țină companie.

— Du-te și culcă-te cu Timeea, dorm eu cu el, mi-a spus ea.

— Ai vrea tu!

— Aș vrea eu? Ar vrea jumătate de planetă!

— Taci, tu, că ne aude!

— Ce drăguț din partea lui, nu? Sau o fi venit să te ia la Snagov? Oare l-a trimis Matei?

Matei?! Uitasem de el. În sinea mea îmi doream și parcă nu-mi doream să-l fi trimis Matei.

Eu și Matei treceam, pentru a nu știu câta oară, printr-o perioadă de criză, dificilă și tensionată. După o relație de cinci ani, în care am cunoscut aproape toate stadiile posibile într-un cuplu (exceptând moartea, pentru că amândoi eram încă vii), decisesem să ne acordăm o pauză, pentru a avea timp să reflectăm atent, asupra viitorului nostru.

— Eu sunt sigură că l-a trimis Matei... a spus Simona, întrerupându-mi brusc gândurile.

— E posibil. Doar așa face mereu. Ceea ce nu poate să facă personal, lasă în seama celui mai bun prieten.

— Păi, dacă tu îl respingi! Altfel, poate venea el...

— Venea pe naiba!

— Cât poți să-l iubești...

— Pe cine?

— Cum adică?

— Hai, că mi-e somn. Noapte bună!

Și am plecat în cameră, lăsând-o pe Simona singură.

Robert dormea adânc, iar eu făceam eforturi să nu-l trezesc, implorând niște îmbrățișări și niște consolări. Pentru că aveam mare nevoie de protecție, de alinări, de iubire. De câteva zile nu mai eram femeia puternică pe care lumea o considera o foiță, nu mai eram cea care avea energie și putere să-i ridice pe toți, să-i încurajeze cu argumentele ei pozitive și motivante, nu mai eram cea în brațele căreia se refugiau toți, știind că găseau protecție și alinare, pentru că femeia puternică fusese înlocuită de o fetiță mică, neputincioasă, descurajată și vulnerabilă.

„Doamne, cum o să treacă perioada asta?“, mă întrebam în gând. Am privit jurnalul abandonat pe noptieră și parcă mi-am privit întreaga viață. Pentru că acolo chiar se afla întreaga mea viață, zi cu zi, gând cu gând, emoție cu emoție, pagină după pagină a poveștii mele. De fapt viața mea era un cumul de povești, care mai de care mai halucinante, mai frumoase sau mai triste. Și cum nu pot exista povești fără personaje, a trebuit să întâlnesc fel și fel de oameni. Oameni care, prin modul în care au intrat în sufletul meu, au contribuit mai mult sau mai puțin la formarea mea ca om.

Când eram mică, tata mi-a spus că sufletul meu este un castel. Că indiferent de luptele care se dau înafara lui, eu trebuie să păstrez interiorul frumos și curat. Să nu îl aglomerez cu lucruri inutile și să nu primesc pe oricine înăuntru. Mi-am și notat această idee, într-unul dintre primele mele jurnale, dar, odată cu trecerea timpului, i-am uitat sfatul. Așa că, am primit în sufletul meu pe oricine a dorit să intre, fiind poate mult prea ospitalieră. Dezamăgirile, însă, m-au schimbat, făcându-mă să mă tem de aceia care ar putea da buzna, aducând cu ei răutăți, interese proprii și fără niciun sentiment frumos. Asta, pentru că au fost oameni care au năvălit în sufletul meu aducând cu ei minciuni și „te iubesc“-uri pline de ipocrizie. Alții au intrat aducând după ei noroi și

obligându-mă să fac mult timp curat în urma lor. Iar atunci când au plecat au luat tot ce au putut, tot ce am avut mai bun și mai frumos, lăsându-mă săracă și singură.

Au fost și oameni cu care am comunicat într-un fel ridicol, ținându-i afară, în fața ușii sufletului meu, pentru că mi-a fost teamă să le permit să intre. Și, de multe ori, am greșit. Pe alții i-am rugat să intre, atunci când m-am simțit prea singură. Și astfel, castelul meu a fost vizitat de fel și fel de oameni. Oameni buni, oameni răi, oameni sinceri și oameni falși. Oameni care au contat și simpli trecători, care nu au lăsat nicio urmă și nicio amintire. Unii au rămas în castel, alții au plecat, unii au fugit, iar câțiva au promis că se vor întoarce. Unii dintre cei care au plecat au lăsat mărturii ale trecerii lor prin castelul meu: dor, regrete, dezamăgiri, întrebări fără răspuns, lacrimi și dureri. Foarte puțini au lăsat ceva frumos și bun: amintiri frumoase, lecții prețioase și iubire. Asta, pentru că au fost prea puțini cei care m-au iubit cu adevărat.

Cu toate acestea, am trăit mai multe povești de iubire. Pentru că iubirea oferă fel și fel de povești. Sunt povești frumoase, trecătoare, amăgitoare, menite doar să ne ofere experiențe, lecții, amintiri. Sunt povești care ne aduc atâta dezamăgire, încât ne fac să nu mai credem în iubire, să nu ne-o mai dorim și să ne condamnăm la singurătate. Sunt povești de iubire care ne vindecă de răni lăsate de iubiri trecătoare și care ne fac să cunoaștem iubirea adevărată; sunt povești de iubire după care regretăm, întrebându-ne mereu „cum ar fi fost dacă...?”; sunt povești de iubire în care numai unul iubește, sperând că va fi la rândul-i iubit înapoi; sunt povești de iubire scurte, care se transformă, cu timpul, în prietenii frumoase. Mai sunt și povești de iubire care există numai în visele noastre, poate pentru că iubirea nu ne este împărtășită de celălalt, sau poate pentru că

destinul nu vrea să ne permită să trăim acea poveste. Și mai sunt povești de iubire pe care le trăim mult timp, în sufletul nostru, după ce ele s-au terminat.

Nicio poveste nu seamănă una cu cealaltă, chiar dacă toate au în comun iubirea. Din fiecare învățăm ceva, altceva, despre noi înșine, despre oameni, despre viață sau lipsa ei. Și după fiecare poveste, deși nu mereu ne schimbăm, mereu ne reinventăm. Devenim mai naivi sau mai realiști, mai curajoși sau mai temători, mai încrezători sau mai sceptici, mai buni sau mai răi, mai calzi sau mai reci – iar, într-un final, ne regăsim.

Fiecare dintre poveștile mele de iubire m-a învățat ceva. Am învățat să aștept, să pierd, să iert – și chiar să urăsc. Am învățat să renunț, să mă prefac, să mint, să mă mint, să înșel, să mă înșel...

Am învățat că a aștepta după alții înseamnă timp pierdut și amânări inutile. Am învățat că nu are rost să mă zbat să fac parte dintr-o viață în care nu sunt dorită și nici să rămân în locuri unde nu mai am niciun rost. Am învățat să fiu mai rezervată în a mă implica sufletește și să fac diferența între cei care mă iubesc și cei care doar mă folosesc. Am învățat că rațiunea nu poate fi mereu în consens cu inima – și că ambele pot fi supuse rătăcirilor. Am învățat să respect și să accept alegerile celorlalți, chiar dacă acestea îmi influențează viața și îmi răstoarnă universul. Am învățat că iubirea nu trebuie păzită.

Am învățat că nu merită să plâng după oamenii care nu m-au iubit și care m-au abandonat. Că aceia care m-au însoțit o perioadă pe drumul meu, iar apoi au cotit brusc pe alte drumuri, nu au fost decât niște umbre, care doar m-au privat de soare...

Am învățat că responsabilă pentru toate evenimentele care conturează, mai mult sau mai puțin, viața unui om, e iubirea. Că fericirea dar și toată nefericirea, durerile și bucuriile, momentele de extaz precum și decăderile, iluziile și praful ce rămâne uneori în urma lor,

transformarea și statornicia care definesc viața sunt controlate, într-un mod haotic, de iubire și de modul în care noi, oamenii, ne abandonăm ei. Pentru că oamenii nu pot trăi fără iubire și nu sunt menși să fie singuri. Pentru că, oricât de împliniți ar fi în plan familial, social, profesional, material sau din orice alt aspect ce banalizează existența umană, nu pot fi compleți, fără un suflet alături.

Uneori, în goana după iubire aceștia ajung în impasuri și sunt forțați să facă alegeri care de multe ori îi poartă pe căi și mai pline de disperare. Însă mulți dintre ei nu realizează importanța și valoarea unui suflet pereche, alături de care să împartă pământul, aerul, orizontul și viața și preferă să se arunce orbește, în povești de iubire incerte. Pentru că iubirea nu este rațională și nu putem alege pe cine să iubim. Pentru că la capătul tuturor luptelor interioare între inimă și rațiune, inima este cea care ia decizia finală.

Priveam jocul luminițelor din brad și mă gândeam la trecut și la oamenii de care îmi era dor. Robert dormea adânc și, pentru că nu îmi era somn, am luat încet jurnalul, ca să-mi scriu gândurile.

„Azi mă voi ierta. Cred că numai așa voi putea merge mai departe. Mă voi ierta pentru că am obosit să mă condamnat atât de mult și de aspru, pentru tot ceea ce am făcut și pentru ce nu am făcut. Am fost cel mai dur judecător al meu. Și, între timp, am ajuns să fiu propriul meu călău. Ajunge! M-am condamnat destul pentru greșeli, pentru vorbe spuse la nervi, pentru că am rănit oameni care nu au meritat. M-am condamnat pentru toate promisiunile pe care nu le-am respectat. M-am condamnat pentru ceea ce am fost și pentru că nu am reușit să fiu mereu cine mi-am dorit să fiu. M-am condamnat pentru nefericirea mea și a altora și mi le-am

asumat. M-am condamnat pentru ceea ce nu am spus și nu am făcut la momentul potrivit, pentru drumuri abandonate și pentru că nu am avut curaj să-mi ascult inima. M-am condamnat când m-am trezit în fața unor uși închise definitiv. M-am condamnat pentru că nu am știut să prețuiesc anumite persoane, pentru că am alungat de lângă mine oameni care m-au iubit. M-am condamnat pentru că am luat decizii sub impulsul momentului, pentru că nu am fost matură când a trebuit și copil, atunci când am avut nevoie. M-am condamnat pentru alegeri, pentru eșecuri, pentru vise pe care nu mi le-am împlinit și pentru că am trăit jumătăți de măsură. M-am condamnat pentru că am fost superficială, pentru că m-am amăgit, pentru că nu am știut să iert la momentul potrivit. Azi mă voi ierta. Voi face pace cu mine, cu trecutul și cu ceilalți, pentru că numai așa pot merge mai departe. Am tot dreptul să mă iert...” am scris în jurnal.

— Hei, ce faci? De ce plângi?, m-a întrebat Robert, trezit brusc.

— Dormi liniștit.

— Ce scrii acolo?

— Nimic important...

— Hai în brațe, vii? Am închis jurnalul și m-am cuibărit în brațele lui primitive. M-a mângâiat pe păr câteva clipe, iar când a văzut că nu mai plângeam, s-a liniștit și a adormit din nou. „*Chiar trebuie să mă iert!*, mi-am spus în gând. *Trebuie să-mi iert inima care a ales nebunește. Sau poate rațiunea, care a ales prostete.*” Privind bradul colorat și frumos luminat, mă întrebam cum ar fi arătat oare povestea vieții mele, dacă în urmă cu cinci ani aș fi ales altfel? Dacă destinul ar fi aranjat altfel lucrurile. Pentru că tot ceea ce s-a întâmplat s-a aranjat și s-a decis în câteva secunde, cred.

Îmi aminteam secvențe din noaptea în care i-am cunoscut pe Robert și pe Matei și realizez că de mult m-

am schimbat de atunci. Prin prisma vârstei eram doar o copilă, pentru că aveam numai 19 ani, dar prin prisma experiențelor eram deja o femeie matură, încercată de viață, stăpână pe sine și responsabilă. Eram percepută de ceilalți ca fiind o foiță, pentru că mă descurcam foarte bine în situații de criză. Aveam o stimă de sine foarte ridicată și o foarte mare încredere în mine. Dar eram o fată modestă, cu așteptări realiste. Dacă alte fete de vârsta mea erau visătoare și uneori naive, eu eram mult prea cu picioarele pe pământ și cântăream bine fiecare lucru și fiecare decizie. Locuiam singură, încă de la 17 ani și aveam un drum croit spre viitor, cu planuri bine stabilite. Eram studentă la o Universitate din Germania, unde am ajuns printr-o serie de împrejurări favorabile. Marea majoritate a rudelor mele din partea tatălui locuiau în Germania și și-au dorit foarte mult să mă ducă și pe mine acolo, convinși că România nu îmi oferea prea multe perspective. După terminarea liceului, am urmat un curs organizat de o Universitate germană, care la sfârșit mi-a oferit un alt curs, cu bursă, dar în Germania. Și pentru că unul dintre profesorii care au predat la acel curs s-a îndrăgostit de mine, a făcut tot posibilul ca să ajung studentă acolo. Astfel că aveam în fața mea un viitor sigur și frumos. Dar toate planurile mi-au fost schimbate radical, de Matei.

El avea 27 de ani, când ne-am cunoscut și, deși era tânăr, era un bărbat matur, realizat și puternic. A crescut într-o familie foarte bogată, ceea ce i-a permis să pornească în viață cu tot ce i-a trebuit. Avea o afacere proprie în domeniul imobiliarelor și a construcțiilor și o fermă, care-i aduceau venituri considerabile, asigurându-i confortul unui trai la cele mai înalte standarde. Toate afacerile le administra împreună cu Robert, care era omul de bază, creierul și factorul decizional. Tot ce aveau, casa și firmele, erau împărțite egal între ei doi. Matei nu era tocmai un om ambițios și responsabil, dar lipsurile lui

erau compensate de Robert, care era foarte harnic, serios și determinat. Nu numai o dată am auzit remarci de genul „dacă n-ar fi fost Robert, Matei n-ar mai fi avut azi nimic”.

Pe Matei l-am cunoscut într-o noapte, într-o discotecă din Poiana Brașov. O noapte oarecare, dar care mi-a schimbat radical direcția de mers. Îmi amintesc perfect fiecare gest, fiecare privire și fiecare emoție pe care am trăit-o atunci. Pentru că totul a fost deosebit și frumos. Poate că nu l-aș fi remarcat în mulțimea de oameni și în încăperea obscură, dacă nu mi-ar fi atras atenția agitația din jurul lui. Imediat ce a intrat în discotecă, ospătarii au luat o poziție sobră în fața lui și au adoptat rânjetul pupincurist. Proprietarul discotecii, care îmi era prieten, i-a întâmpinat personal, ca pe niște celebrități. Mie mi-a atras atenția Robert, care m-a privit într-un fel ciudat, când a trecut prin spatele meu. Ne-am aruncat câte o privire scurtă în oglinda din spatele barului, iar când privirile ni s-au întâlnit, am avut senzația că îl cunoșteam de-o viață.

— Mamă, ce tipi!, a spus prietena mea, Simona, când i-a văzut pe Matei și pe Robert, trecând pe lângă noi.

— Cine-or fi ăștia, tu, de stă toată lumea drepti în fața lor?, am întrebat plictisită.

— Niște bucureșteni tari, plini de bani, mi-a răspuns barmanul, care prinsese din zbor, întrebarea mea.

— Oau, și frumoși și cu bani!, a spus Simona, încântată.

— Ia vezi, tu, poate că te măriți!

— Iri, ce mișto e ăla cu cămașa în pătrățele! Îl vezi? Atunci mi-am întors discret privirea către Matei și l-am văzut. Într-adevăr, era un bărbat frumos: înalt, brunet, cu un zâmbet superb, ce dezvăluia o dantură perfectă. Avea o ținută elegantă și se vedea că are clasă, după îmbrăcăminte și după atitudine. Matei mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit, iar eu m-am întors imediat, ca nu cumva să las impresia că mă holbam, sau că aș fi fost interesată de el.

— Irina, cred că frumosul ăla vorbește despre tine, mi-a spus Simona, după scurt timp.

— Sigur că da. Poate vrea și un autograf...

— Mie așa mi s-a părut. Tu, da' ce faini sunt tipii!

— Încearcă să te porți decent, când ești cu mine, disperato!

Stăteam plictisită pe scaunul înalt de la bar și ascultam muzica, analizând oamenii din jur. Nu eram în toane prea bune și îmi doream să treacă mai repede orele plictisitoare, ca să plecăm acasă.

— Domnul Matei m-a întrebat de tine, mi-a spus proprietarul discotecii, apărând brusc în spatele meu.

— Cine?

— Tipul pe care l-am condus la masa aia...

— Nu mă interesează.

— De ce nu? Știi ce tare-i tipu'? Toate gagicele sunt nebune după el!

— Atunci să-și deschidă un azil, am spus, plictisită.

— Și ce i-ai spus de ea?, a întrebat Simona, foarte curioasă.

— l-am spus că e o fată de milioane și că toți o iubesc.

— Trebuia să-i spui și că am un prieten, am spus.

— Papagalu' ăla de neamț? Să mor io, dacă te înțeleg! Ce găsești la el? De câte ori ai venit cu el pe aici, m-am abținut cu greu să nu-l întreb unde și-a parcat O.Z.N.-ul, pentru că pare extraterestru, mi-a spus proprietarul discotecii.

— Așa-i place ei, relații la distanță, a spus Simona, amuzată.

Mă flata interesul lui Matei față de mine, dar nu mă iluzionam aiurea, pentru că, deși eram o tânără frumoasă și aveam succes la bărbați, îmi pierdeam încrederea în mine, atunci când eram pusă în balanță cu oameni superiori, prin prisma banilor. Aveam prejudecăți, crezând că oamenii cu bani căutau tot oameni cu bani și poate frumuseți mondene, de top.

— Hai să dansăm!, mi-a spus Simona, când a auzit un cântec care-i plăcea. Simțeam privirile lui Matei ațintite asupra mea, dar mă prefăceam că nu-l observ. După câteva dansuri, m-am așezat la masa prietenilor mei, gândind că dacă voi sta la bar, voi părea disponibilă și nu-mi doream să transmit asta. De câteva ori ne-am aruncat priviri scurte, iar la un moment dat am avut impresia că mi-a zâmbit.

Pentru că îmi era cald, iar fumul din interior devenea din ce în ce mai greu de suportat, am ieșit în holul discotecii ca să iau puțin aer. Holul avea un perete de oglinzi, de care am profitat câteva clipe, că să-mi studiez ținuta. Eram îmbrăcată cu o rochie albă din în, scurtă, cu un decolteu generos și purtam o pereche de pantofi roșii, cu tocul foarte înalt. Nu era o ținută tocmai una potrivită unei asemenea locații, însă știind că discoteca va fi aproape goală, nu am acordat prea mare importanță felului în care m-am îmbrăcat.

L-am observat pe Robert venind spre mine și l-am urmărit cu privirea în oglindă, având senzația că îmi era imposibil să-mi iau privirea de la el. S-a oprit lângă mine și m-a privit în oglindă, iar eu i-am zâmbit întrebător. Câteva clipe ne-am privit reflexiile unul celuilalt, ignorând un grup de gălăgioși, care stăteau în hol. Privirea lui Robert era pătrunzătoare și mă intriga. Aveam din nou senzația că îl cunoșteam foarte bine, însă privindu-l cu atenție am realizat că nu-l mai văzusem niciodată. Involuntar am întins mâna dreaptă, pe care, de îndată, el mi-a atins-o ușor, prinzându-mă de degete. Câteva clipe ne-am atins degetele jucându-ne cu ele, iar când am realizat ce se întâmpla, mi-am retras mâna rușinată și mi-am aranjat părul. Robert a rămas neclintit și m-a privit într-un fel straniu, care m-a făcut să simt o vibrație ciudată în corp, dar am dat vina pe aerul rece care venea de afară. l-am aruncat o privire serioasă și am plecat de lângă el, lăsându-l privind în urma mea. „Ce ciudat!”, mi-

am spus.

La scurt timp după ce m-am așezat la masă, unul dintre ospățari a venit lângă mine cu o tavă acoperită cu petale de trandafiri, pe care era o șampanie Dom Perignon.

— Din partea domnului Matei, mi-a spus ospătarul.

— Spune-i că-i mulțumesc. Și te rog să-i duci din partea mea o sticlă din ceea ce bea el.

— Whisky bea, dar are deja una la masă.

— Bine. Spune-i că e din partea mea. Și trece-o în contul meu, nu am atâția bani la mine.

— Nu fi culmea! Nu-ți iau ție prețul de discotecă, ci de magazin, așa că scapi ieftin. Față de cât costă șampania asta...

— Mulțumesc!

— Se pare că domnul Matei te place foarte mult, a spus ospătarul, în timp ce-mi turna șampanie în pahar.

— Ghinion, am spus absentă.

— Altele ar da orice ca să fie băgate în seamă de el...

— Vio, eu nu sunt altele și trebuia să știi deja asta, doar nu mă cunoști de ieri!, am spus, răstindu-mă la ospătar.

Simona jubila și cine știe ce scenarii își făcea în minte. „Oare cum se procedează în cazurile acestea? Să mă duc să dau noroc cu el, nu se cade, acesta fiind un gest vulgar, de femeie disponibilă...”, mă gândeam. I-am aruncat un zâmbet lui Matei, ridicând discret paharul spre el. El mi-a zâmbit înapoi, făcând același gest cu paharul de whisky, apoi am gustat amândoi din băuturi, privindu-ne.

— Cineva e ca melcu' aici, mi-a spus Simona distrată.

— Da, tu ești ca melcu! Ce crezi, că ne mărităm cu ăia? Vor o bușeală în noaptea asta, atât.

— Mamăăă, ce m-aș mai buși! Cu amândoi. Că e greu de ales...

— Ești irecuperabilă! Simona era prietena care mă făcea să râd din orice. Glumea non-stop și de multe ori nu puteai deosebi gluma de adevăr. Era la fel de liberă în

gândire ca și mine și la fel de naturală. Spunea mereu exact ce gândea, fără să menajeze pe nimeni și fără a se teme că putea fi judecată greșit. Era o femeie sinceră, fără prejudecăți și foarte puternică.

Ne cunoșteam de când eram adolescente și ne-am format personalități apropiate. Nu am avut niciodată secrete una față de cealaltă. Aveam încredere în ea, pentru că nu m-a dezamăgit niciodată. Mi-a fost alături în toate momentele mele bune sau rele, a plâns cu mine și s-a bucurat alături de mine. Uneori aveam impresia că trăia prin mine, pentru că o afecta tot ceea ce mi se întâmpla. Și pentru că mă iubea foarte mult, era excesiv de protectoare. Eram mândră de ea. Pentru că era deșteaptă și descurcăreață. Era ambițioasă și determinată. Lumea ne percepea ca fiind foarte diferite, pentru că eu eram grațioasă, feminină, romantică și foarte răbdătoare, iar ea era băiețoasă, părea insensibilă la frumos și avea un temperament vulcanic. Și ca fizic eram foarte diferite; eu eram blondă, cu ochi verzi și voluptoasă, iar ea era brunetă, cu ochi negri și foarte slabă.

— Irina, am un bilețel pentru tine, mi-a spus ospătarul, revenind la masă și punându-mi un bilețel în mână.

— De la...?

— Nu pot să spun.

Mă așteptam ca biletul să fie de la Matei, cu toate că nu îl văzusem să se ridice de la masă și nici să scrie ceva la masa lui. L-am deschis curioasă și am citit: *„Te rog să pleci. Fugi cât mai repede de aici. Te implor!”*

Poftim?! Cine îmi putea scrie așa ceva? Era vreo glumă? Nu găseam niciun motiv justificat pentru care cineva să-mi fi cerut să plec din discotecă. De la Matei nu putea fi, altfel de ce mi-ar fi trimis șampania? Am băgat bilețelul în geantă și am conversat puțin cu prietenii mei care se distrau pe seama unor turiști amețiți, ce se dădeau în spectacol pe ringul de dans. Am auzit deodată

o melodie care îmi plăcea foarte mult, „Wicked Game”, cântată de Chris Isaak și mi s-a părut puțin ciudată și inoportună trecerea la acel gen de muzică, știind că dj-ul pune melodii lente doar spre dimineață, sau atunci când voia să alunge clienții. Pierdută în gândurile mele, în timp ce priveam câteva cupluri care se unduiau pe ritmul lent al melodiei, m-am trezit cu Matei în fața mea. Mi-a întins mâna și m-am ridicat imediat, urmându-l până pe ringul de dans. Chiar dacă nu eram deloc genul de femeie pe care să poată să o intimideze un bărbat, de data asta mă simțeam incomod. Evitam să-l privesc și încercam să am o ținută sobră.

— Eu mă numesc Matei. Tu?

— Irina, am răspuns politicoasă, privindu-l pentru prima dată de aproape. În acel moment am avut impresia că tocmai cunoscusem cei mai frumoși și mai expresivi ochi albaștri pe care îi văzusem vreodată. Într-adevăr, Matei era un bărbat superb. Avea trăsături frumoase, era ușor efeminat, dar foarte elegant.

— Interesant parfumul tău. Știu că nu se cade, dar pot întreba ce este?

— Dior, Dolce Vita.

— Ți se potrivește foarte bine.

— Mulțumesc. Lumea îl consideră prea dulce. Deși e un dulce amăru... așa ca viața.

— De unde știe o fată atât de tânără ca tine, că viața poate fi și amară?

— Din cărți.

— Îți place să faci pe inabordabila?

— De ce crezi asta?

— Pentru că stai departe de mine și eviți să mă privești.

— Așa de aproape, e bine? I-am înfruntat privirea cu curaj și m-am lipit de el.

— Nu, Irina. Asta nu înseamnă aproape... I-am ignorat afirmația și m-am străduit să nu fac vreo gafă, care să-mi

strice imaginea de tipă dură.

— Irina, n-ai vrea să mergem în altă parte? La un restaurant?

— Mulțumesc pentru invitație, dar sunt aici cu prietenii mei.

— Îi luăm și pe ei.

— Nu pot, îmi pare rău.

— Cum de ați ieșit în cursul săptămânii?

— Suntem ca acasă aici. Și îmi place în cursul săptămânii, pentru că nu e aglomerat. Vezi ce lejer e? Tu cum de ai venit în maghernița asta?

— Păi, n-aș fi venit, dar a insistat Robert. Noi avem o casă aici în Poiană și aveam chef să ieșim să bem ceva...

— Aha! Și nevestele au rămas să-și facă somnul de frumusețe?

— Nu suntem căsătoriți. Mă puteai întreba direct, mi-a spus el. Când s-a terminat melodia, i-am mulțumit și am ieșit direct afară, pentru că simțeam nevoia să iau aer.

— Căldură mare înăuntru, nu?, m-a întrebat Simona, apărând lângă mine, cu un rânjel stupid.

— Mai stăm?

— Logic! Zi-mi, ce zicea? Ți-a cerut numărul de telefon, ceva? N-am apucat să-i răspund Simonei, pentru că Matei a apărut lângă noi. Simona s-a făcut imediat invizibilă, lăsându-mă singură cu el. Stăteam rezemată de balustrada scărilor, iar Matei m-a privit din cap până în picioare, ca pe un obiect expus într-o vitrină.

— Știi, e pentru prima dată când nu-mi găsesc cuvintele ca să abordez o persoană, mi-a spus el, apropiindu-se și mai mult.

— Te referi la texte de agățat? Păi, te învăț eu, vrei? Pe cine vrei să agăți?

— Irina, vrei să ieși cu mine?

— Ce sec. Ar trebui să mai exersezi la replici de agățat, pentru că nu ești convingător.

— Atunci, învață-mă tu, mi-a spus zâmbind timid.

— Depinde ce vrei de la tipă și depinde cum e ea.

— Una ca tine, despre care nu știu nimic. Cum o pot aborda?

— O tipă ca mine? Cu sinceritate. Și depinde ce vrei de la ea. Dacă vrei doar sex, îi spui direct. Dacă vrei altceva...

— Oau! M-ai luat pe nepregătite. Mereu ești așa directă?

— Mă gândeam să nu-ți irolesc timpul prețios, în care ai putea agăța niște tipe. Lângă masa ta e una cu multe fete. Le-ai văzut?

— Nu am văzut nimic, în afară de tine. Și mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine. Ce zici?

— Ți-ai pierde timpul. Nu am nimic interesant.

— Cerșești complimente...

— Ba nu. Am podul plin.

— Vrei un motiv plauzibil, pentru care-ți cer să ne cunoaștem?

— Dacă insiști... Mă străduiam cu greu să fiu serioasă, știind că zâmbetul mi-ar fi trădat gândurile și emoțiile.

— Pentru că ești interesantă, frumoasă, senzuală, misterioasă, impunătoare, puțin arogantă și descurajant de directă.

— Așa le vrăjești pe toate pe care încerci să le agăți?

— Îți par genul care agață țipe prin discotecă?

— Păi, nu asta faci acum?

— Nu fac asta, niciodată.

— Știu, ești un fel de crai pe care sar femeile, nu?

— Cu cât încerci să pari mai inabordabilă, cu atât mai interesantă îmi pari. Deci? Leși cu mine?

— Of, ce plictisitor ești! Merg înăuntru...

— Te rog, dă-mi numărul de telefon, măcar să mai vorbim din când în când. Sau lasă-mă să te conduc acasă... Probabil că, fără să vrea, a arătat spre mașina lui, un Mercedes de ultimă clasă, care era parcat în fața discotecii. Mă iritau teribil cei care considerau că mașinile

luxoase le garantau succesul la femei și speram că el nu credea că mă va impresiona cu mașina lui.

— Nu am telefon, Matei. Iar culoarea mașinii tale mi-a dat o senzație de rece, așa că o să intru în disco. O seară frumoasă!

— Nu pleca încă, te rog! M-a prins de mână și m-a întors cu fața spre el, iar eu l-am privit direct, sperând că îl voi intimida cu expresia mea serioasă. Îmi iubeam picioarele care mă țineau, deși simțeam că îmi pierdeam echilibrul, din cauza emoțiilor.

— Îndrăznești să mă atingi?, am întrebat zâmbind.

— E pentru prima dată când m-ai privit așa. Ai greșit, în cazul în care chiar voiai să te uit. Dar te las să pleci, dacă îți dorești asta.

„Nu vreau să plec, leagă-mă aici!”, urla inima mea nebună. Dar partea rațională îmi spunea că un bărbat ca el voia doar să se distreze în noaptea aceea și poate că-și încerca norocul, tocmai cu mine. Am intrat în discotecă fără să privesc înapoi, iar cât timp am mai stat acolo, nici măcar n-am mai privit către el. L-am spus Simonei că vreau să plecăm și, după câteva miorlăieli, aceasta s-a conformat. Nu știam de ce, dar îmi doream să fug de acolo, cât mai repede. Poate că eram influențată în subconștient și de bilețelul misterios pe care îl promisem. Am încercat să plecăm neobservate, dar când am ajuns lângă mașina Simonei, ne-am trezit cu Robert, prietenul lui Matei, lângă noi.

— Bună seara, frumusețe! Matei te roagă foarte mult să-i dai numărul de telefon.

— Zău? Și tu, cine ești? Valetul lui?

— Mă numesc Robert, mi-a spus, întinzându-mi mâna. L-am întins și eu mâna, pe care el, în loc să mi-o elibereze, mi-o ținea strâns.

— Robert, transmite-i te rog lui Matei că nu am telefon.

— Îți instalăm noi unul, cât de repede, ne poți da adresa ta?

- N-am nici casă. Sunt un copil al străzii.
- Atunci, te putem adopta?
- Ai uitat să-mi dai drumul la mână. Și vezi că ochii mei sunt mult mai sus decât acolo unde privești tu.
- Scuză-mă, dar m-ai orbit cu faza lungă, a replicat el, privindu-mi sânii.
- Dacă voiai să mă faci să râd, trebuia să mă gâdili.
- Ce prietenoase sunteți, voi brașovencele!
- De unde știi că sunt brașoveancă?
- Am dedus.
- Trebuie să fiu cumva Jackie Chan, ca să-mi pot elibera mâna din mâna ta?
- Ar ajunge să-mi dai un pupic.
- Nu zău? Mi s-a părut mie că vă purtați ciudat. Vă drogați cumva?, am spus, trăgându-mi mâna. Am intrat în mașina Simonei, iar aceasta a pornit imediat, citindu-mi parcă gândurile.
- De ce nu i-ai dat, tu, numărul de telefon?, m-a întrebat ea, nemulțumită.
- Trebuia să i-l dau pe al tău, disperato!
- Ești fraieră, tipii erau demențiali!
- Tu toanto, ăia voiau niște parașute, ca să-și petreacă noaptea cu ele...
- Du-te, tu, de aici! ăia pot avea orice gagică vor! Tineri, mișto și plini de lovele! Crezi că dacă voiau o parașută, îți trimiteau o șampanie atât de scumpă? Ești fraieră că nu le-ai dat numărul de telefon. Altă dată o să-l dau eu, în locul tău!
- Păi, în cazul ăsta, să te și întâlnești tu cu ei, în locul meu. Tu, știi ce mână fierbinte avea Robert ăla? Ce ciudat era tipul! Să vezi cum se uita la mine, în hol. Stătea și mă privea în oglindă, dar fix în ochi. Ciudat rău! Iar acum, cât mi-a ținut mâna, simțeam niște furticături ciudate...
- Să mor eu dacă înțeleg de ce ne-am ușchit din Poiană! Te viola, ce-ți făcea?
- Taci și du mă acasă, că mi-e somn!

Oare există destin? Sau destinul este de fapt rezultatul acțiunilor și alegerilor noastre? Pentru că, în mod normal, acea noapte se putea încheia acolo, cu plecarea mea. Și poate că aveam să nu-l mai văd niciodată pe Matei și nici pe ciudatul de Robert. Pe la jumătatea drumului, am văzut că Simona devenise cam agitată, din cauza unei mașini care făcea tot felul de manevre ciudate în spatele nostru și ne semnaliza cu farurile. Era întuneric și nu puteam distinge mașina care ne urmărea, orbindu-ne cu lumina puternică a farurilor.

— Ce naiba vrea boul ăla din spate?, a întrebat ea, nervoasă.

— Cred că vrea să oprești...

— Ce să opresc, doar nu e poliția. Tu, ăla e nebun!

— Aoleu, e mașina lui Matei. Așa pare.

— Fată, trebuie să opresc, eu nu mă pot pune cu ăla!

— Să nu cumva să oprești, clar?! Suntem singure, noaptea, pe drumul Poienii! Mi-am amintit imediat de bilețelul misterios primit în discotecă și l-am asociat cu tot felul de pericole posibile, făcându-mi scenarii.

— Și cum ai vrea să ții pasul cu el?

— Nu mă interesează. Scapă de el!

Simona se ținea tare și conducea cu viteză mare, prea periculoasă pentru serpentinele de pe drumul acela, dar, când am ajuns în dreptul unui refugiu, Matei ne-a depășit, forțând-o pe Simona să reducă viteza. Imediat a frânat brusc în fața noastră, oprindu-se cu mașina, astfel încât să ne blocheze drumul. Dacă Simona nu ar fi frânat imediat, am fi intrat în mașina lui. L-am văzut pe Matei coborând din mașina, cu un aer foarte relaxat. Fără să stau pe gânduri, am coborât și eu și m-am îndreptat nervoasă spre el, convinsă că-i voi da un pumn în mutră, pentru spaima pe care ne-a provocat-o.

— Ești nebun?!

— Se pare că da, mi-a spus el, venind spre mine.

— Ce vrei?! El s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat strâns.

— Am vrut să-ți arăt ce înseamnă aproape, mi-a șoptit la ureche, ținându-mă lipită de el. Nu știu cât timp m-a ținut așa, dar mie mi s-a părut că a trecut o veșnicie. Și nu puteam să mă adun deloc.

— Noapte bună, Irina.

— Noapte bună, am spus încet. Matei a urcat în mașina lui și a plecat, iar eu am rămas în acel loc, privind orașul care se vedea atât de frumos, luminat în noapte. Parcă timpul se oprise în loc.

— Căuta parașute, zici?, m-a întrebat Simona, trezindu-mă brusc din vis.

— Ce-a fost asta?, am întrebat.

— Nimic ciudat, fato! Un tip tare te-a urmărit cu mașina până aici, a riscat să facem accident, apoi a coborât din mașină, ai coborât și tu, iar el te-a îmbrățișat. Iar eu, fraieră, în loc să cobor să-i dau numărul tău de telefon, am stat aici, sperând că se va întâmpla ceva. Dar tu ai rămas ca o statuie și el a plecat!, a spus Simona turuind, cu niște gesturi teatrale.

— Dar nu mi-a mai cerut numărul de telefon...

— Atunci, de ce te-a urmărit? Doar ca să te strângă în brațe? Ce tare!

— Ce ciudat, nu?

— Dar unde o fi rămas Robert ăla? Mamă ce animal! Bine mai arată! Cât de fraieră poți să fii! Stai după fraierul de neamț. Ce-oi găsi la el, nu știu!

— Taci că mă obosești. Ne-am urcat în mașină și am pornit spre Brașov. Simona vorbea într-una, dar eu nu reușeam să o urmăresc, pentru că gândul îmi era numai la Matei.

— Sper să mă sune în noaptea asta, prietenul imaginar, am spus îngândurată.

— Bine că lași să-ți scape bărbați adevărați și îți pierzi timpul cu prieteni imaginari! Ești culmea, pe cuvânt!

— Mie îmi face bine relația asta, așa ciudată cum e ea...

Prietenul imaginar era o persoană necunoscută, care mă suna aproape în fiecare zi. Cu toate că exista, eu l-am denumit „imaginar”, prin prisma faptului ca nu știam nimic despre el, nici nume și nici dacă era bărbat sau femeie și trebuia să-l numesc cumva.

Totul a început cu câteva luni în urmă, într-o seară când m-a sunat pe telefonul fix de acasă, fără să vorbească însă. La început am crezut că era o greșală, apoi am crezut că cineva mă deranja intenționat, dorindu-și să mă scoată din sărite. Dar acea persoană misterioasă mă suna zilnic și nu spunea nimic. Asculta doar, iar eu am încercat în zadar să aflu cine era și de ce mă suna, fără să vorbească.

Într-o seară m-a prins într-un moment prost, în care aveam nevoie să-mi descarc sufletul cuiva. Și pentru că o persoană care să tacă și să asculte era tot ceea ce îmi trebuia, i-am povestit aproape două ore, tot ce aveam pe suflet, trecând de la o idee la alta, ca o nebună veritabilă.

Așa am început să vorbesc cu un om necunoscut, căruia îi povesteam tot ce gândeam, ce făceam ziua, ce film vedeam, ce citeam, dar nu i-am auzit vocea niciodată. Îmi imaginam că inițial mă sunase din greșală, că poate era un om singur, care avea nevoie să asculte, sau poate că era mut. Știam că nu era cineva cunoscut, pentru că prin eliminare am exclus toți cunoscuții care aveau numărul meu de telefon fix. Chiar dacă mi se păreau ciudate acele conversații telefonice – care erau, de fapt, monoloage – mă obișnuisem și aveam impresia că îmi făceau bine. Uneori îmi era ciudă că nu-l puteam suna înapoi, pentru a-i povesti o emoție sau o impresie caldă.

Într-o seară, am insistat să aflu câte ceva despre această persoană misterioasă. I-am spus să-mi răspundă

cu o bătaie în receptor pentru „nu” și cu două bătăi pentru „da” și am început să-i pun întrebări. Aflasem că nu mă cunoștea personal, dar nu a vrut să-mi spună dacă era bărbat sau femeie, vârsta sau orașul din care era. I-am cerut să-mi spună o frază, orice, dar nu a vrut. Și atunci i-am propus să mă ajute să scriu o frază pe care vrea să mi-o transmită.

Eu spuneam literele alfabetului pe rând, până când auzeam o bătaie în receptor, ca să notez litera pe care își dorea să o aleagă. Am scris literele pe o hârtie și după câteva minute am deslușit fraza: *Am nevoie de tine. Ești specială.*” Simțeam că era o persoană bună. Când am văzut că nicicum nu o pot convinge să scoată vreun sunet, am renunțat să fac presiuni și am acceptat acea prietenie ciudată. Uneori simțeam că o amuzam și voiam să o recompensez cu puțină veselie, pentru clipele în care îmi asculta toate frustrările.

— O să te las în pace, i-am spus într-o seară. Dacă vreodată vei dori să vorbești, să știi că nimic din ce îmi vei spune nu mă va face să mă supăr. Pari un om bun. Deși nu e normal ce faci. Dar încerc să te înțeleg și să îți respect decizia. Pentru că nu știu cum te cheamă, o să-ți spun prietenul imaginar. Da?

De îndată ce am ajuns acasă, am făcut un duș în grabă, știind că era foarte posibil să mă sune prietenul imaginar, care mă suna de multe ori și în toiul nopții, știind că aveam obiceiul să nu dorm. Eram nerăbdătoare să-i povestesc despre seara petrecută în discotecă. Dar nu m-a sunat, iar într-un târziu am adormit, răpusă de oboseală. Dormeam adânc, când am auzit telefonul fix sunând și am răspuns imediat, convinsă că era prietenul imaginar.

— Era și cazul să mă suni, am spus căscând.

— Bună, Irina. Te-am trezit? Sunt Matei... Am sărit ca arsă, am aprins veioza și m-am uitat la ceas. Era trecut de ora 4 dimineața.

— Cum de-ai aflat numărul meu?, am întrebat, mirată.

— M-au ajutat niște bancnote verzi, mi-a spus el, râzând.

— Deci cineva m-a vândut. Dar n-ai făcut o afacere prea bună.

— Eu cred că e cea mai bună afacere pe care am făcut-o în ultima vreme.

— N-ai somn?

— Iartă-mă. E o oră nepotrivită, dar nu am putut aștepta. Te pot suna mâine? Adică, astăzi?

— Păi dacă tot ai dat banii, sună-mă, ca să nu plângi după ei.

— Somn ușor, Irina!

— Somn ușor și ție...

— Eu nu voi dormi, pentru că mi-e teamă că dacă închid ochii, te pierd. Adică, pierd imaginea privirii tale.

— Hai că nu stai chiar atât de rău la texte. Văd că le ai...

— Nu sunt texte...

— Culcă-te. O să-ți dau altă privire, ok?

— Promiți?

— Da, am spus zâmbind, iar el cu siguranță a simțit asta.

— Abia aștept.

Matei m-a sunat de câteva ori în ziua aceea. Am vorbit ore în șir despre noi, despre viață și despre oamenii dragi nouă. Amândoi eram curioși să aflăm cât mai multe despre celălalt și să ne cunoaștem. Eu aflasem că fusese căsătorit și că avea o fetiță în vârstă de opt luni, pe care o creștea el. Nu voia să-mi povestească despre fosta soție, dar mi-a dat de înțeles că nu era o femeie bună și că mariajul lor, forțat de împrejurări, a fost un eșec. El locuia la Snagov, împreună cu Robert și cu Oli, o doamnă în vârstă care l-a crescut de când era mic, fiind menajera familiei, încă de când se născuse el. Când l-am întrebat de ce s-a căsătorit cu o femeie pe care nu a iubit-o, mi-a

spus că familia l-a obligat, soția lui fiind fiica unei familii prietene și pentru că ea rămăsese însărcinată accidental. După moartea tatălui lui, care era foarte sever și ținea foarte mult la imaginea și onoarea familiei, Matei a divorțat. Fetița rămăsese la el, pentru că a vrut să-i dea libertate fostei soții pentru a-și reface viața, iar el era convins că o putea crește mai bine. Mă regăseam cumva în povestea lui, pentru că și eu eram o fetiță crescută de un tată singur, care i-a lăsat libertate mamei mele, pentru a-și căuta fericirea.

În zilele următoare, Matei m-a sunat de câteva ori pe zi și tot de atâtea ori a insistat să ne întâlnim. Voiam și nu voiam să mă întâlnesc cu el. Îmi era teamă că m-aș putea îndrăgosti de el, considerându-l o iluzie, văzându-mă pe mine total nepotrivită pentru el și negăsindu-mi locul în lumea din care el făcea parte.

Cu cât descopeream mai mult din el, cu atât îl plăceam mai mult. Mă atrăgeau la el, calități pe care nu le întâlneam la foarte mulți bărbați. Era inteligent, spiritual, cult și foarte cald. Descopeream în el o sensibilitate a sufletului asemănătoare cu a mea. Și părea foarte romantic. Aveam preferințe asemănătoare în materie de muzică – și amândoi iubeam cărțile. Nu îmi vorbea, ca alți bărbați, despre fotbal, despre mașini și cuceriri personale, nici despre foste relații, ci despre viață, familie, vise și idealuri nobile. Felul în care vorbea despre fetița lui mă impresiona foarte mult, amintindu-mi cât de mult am fost iubită de tata. Îmi mai plăcea că nu încerca să mă flateze cu complimente și că nu îmi spunea neapărat, ceea ce-mi plăcea să aud. La insistențele lui repetate, după aproape o lună de zile în care am vorbit la telefon foarte mult, am acceptat să ne întâlnim.

— Doar n-o să te îmbraci așa!, mi-a spus Simona, în ziua în care mă pregăteam să mă întâlnesc cu Matei.

— Dar cum ai vrea să mă îmbrac, în latex?

— Ei, ia-ți o rochie frumoasă, doar nu vrei să-l sperii!

Cred că am făcut parada modei, o jumătate de zi, ca să aleg o ținută potrivită pentru întâlnirea cu Matei. Până la urmă, m-am îmbrăcat cu o rochie lungă din în, care îmi dădea un aer de fetiță inocentă. Mi-am prins părul cu două agrafe și m-am machiat discret. Nu voiam să mă duc împopoțonată, nici exagerat de aranjată, ca să nu las impresia că mă străduisem să arăt bine pentru el.

— Tu ai idee cât ești de frumoasă?, m-a întrebat Matei, când ne-am întâlnit.

— Nici tu nu ești chiar urâțel, acum că te văd la lumina zilei...

De fapt, era fermecător. Felul în care arata, cât și atitudinea îi confereau o postură de star de cinema. Înalt și cu o constituție athletică, avea o ținută aparte, chiar intimidantă în anumite momente. Părul, de un negru intens, îi evidenția prea mult ochii mari și expresivi, de un albastru intens. Sprâncenele ușor alungite accentuau iremediabil priviri extrem de sugestive și de atente, care erau însoțite mereu de un zâmbet aparte, chiar șarmant. Naturaletăa modului în care vorbea, gesticulând discret și a comportamentului său era mai mult decât elegantă și ieșită din comun, reprezentând dovada nesolicitată, a unei educații bune, alese și fine. Am mers la restaurantul lui preferat în Poiana Brașov, unde am cinat. Privirile lui ațintite asupra mea mă intimidau, făcându-mă să mă simt sub lupă.

— Ai fost crescută, cumva, la vreun palat?, m-a întrebat la un moment dat, zâmbind.

— De ce?

— Pentru că ai o ținută aparte și mănânci exemplar. Nu am mai văzut la nicio tipă un comportament atât de frumos.

— Am fost crescută de un tată singur, care a beneficiat de o educație aparte. Tata a crescut într-o familie burgheză și a apucat educația deosebită a vremurilor de demult, fiind născut în anii '30.

— Felicitări tatălui tău! Un bărbat care să educe atât de frumos o fetiță, e demn de lăudat. Ai clasă, ești manierată și feminină. Ești deosebită, să știi.

— Mulțumesc. Cred că tata și-a creat o tipologie a femeii perfecte și s-a străduit să mă transforme pe mine, în produsul creației lui. Și-a dedicat tot timpul și toată energia ca să mă educe. Îți dai seama că nu a reușit tot ce și-a propus... După cină, ne-am plimbat pe jos, pe străzile din Poiana Brașov, povestind tot felul de lucruri, despre noi, despre amintiri și pasiuni comune.

— Nu ți-e rece?, m-a întrebat el, la un moment dat.

— De ce, ar fi timpul să-mi fie rece și să cerșesc apropiere?

— Ești fenomenală, a spus, râzând cu poftă. Eu am o casă aici, în Poiană; vrei să mergem să bem un ceai?

— O lady nu merge în casa unui bărbat pe care abia îl cunoaște.

— Atunci mergem la tine?, mi-a spus el, zâmbind copilărește.

— Hai la tine. Dacă facem sex și nu-mi place, măcar pot pleca pe furiș...

— Tu știi că eu încă nu-mi dau seama când vorbești serios și când glumești?

— Păi nici eu nu știu - așa că, de ce ai ști tu? Casa lui din Poiana Brașov, era o ditamai vila, abia construită și amenajată după cele mai înalte standarde. M-a invitat într-un living spațios și frumos luminat, mobilat cu fotolii și canapele din piele, de un alb imaculat. Matei a aprins focul în șemineu și, după ce a adus ceva de băut, ne-am așezat unul în fața celuilalt, pe fotolii.

— Ochii tăi se schimbă, știai?, mi-a spus el, privindu-mă fix.

— Cum adică?

— De fiecare dată când te privesc, descopăr o privire nouă... o altă persoană.

— Și?

— Și nu reușesc să te cunosc. Iar asta mă sperie. Vreau foarte mult să te cunosc, Irina...

— Ai grădină?, am întrebat, ridicându-mă brusc și pășind către o ușă din sticlă.

— Da, dar este micuță.

Matei a venit în urma mea și a deschis o ușă, care dădea spre grădina din spatele casei. Imediat ce a deschis acea ușă, s-a format un curent care a făcut perdelele să o ia razna, una dintre ele lipindu-se de mine. De îndată a venit aproape și a încercat să îndepărteze perdeaua, care stătea ca un voal de mireasă pe fața mea. Privirea lui s-a transformat deodată și mișcările grăbite, cu care încerca să îndepărteze perdeaua, au devenit extrem de lente, aproape ca niște mângâieri. Mi-a atins obrazul prin perdea, apoi a îndepărtat-o și a continuat să mă mângâie pe obraz, abia atingându-mă. Fără să gândesc, i-am îndepărtat mâna și l-am sărutat, atingându-i buzele cu timiditate. Apoi am făcut un pas în spate și m-am rezemat de perete, zâmbindu-i copilărește.

— Am vrut doar să-ți arăt ce înseamnă aproape, i-am spus.

Simțeam o atracție atât de puternică față de el, încât îmi venea să fac dragoste cu el, acolo și în momentul acela. Dar autocontrolul era punctul meu forte. Deși între noi era o chimie foarte puternică, eu gândeam limpede și știam că nu trebuia să grăbesc lucrurile. M-am așezat pe fotoliu și am luat o atitudine sobră.

— Ce ți-ai dori să facem acum, Irina? Fără să vreau am zâmbit – iar el mi-a zâmbit înapoi.

— E așa de evident?, am spus, încercând să mă salvez.

— Ești dementială! Cred că nu m-aș plictisi cu tine, nici într-o sută de ani... Ne-am petrecut seara jucând șah, apoi ne-am uitat la un film, iar timpul a trecut mai repede decât ne-am fi dorit. Când m-a lăsat în fața blocului, a încercat să mă sărute, dar l-am pupat repede pe obraz și am fugit.

Eram la un pas de a mă îndrăgosti de el – dacă nu cumva mă îndrăgostisem deja. Părea un prinț din povești, iar mie mi se părea ireal să întâlnesc tocmai un asemenea bărbat. Aveam impresia că el era perfect și că eu nu eram de nasul lui. Ce găsea el la mine? Nu mă consideram o frumusețe și nu eram bogată. Eram doar o fată simplă și modestă. Cu toate astea, îmi spunea adesea că eram deosebită prin naturalețe, umor, lipsa prejudecăților și a francheții – și probabil că, prin prisma caracterului meu puternic și a personalității mele care îl atrăgea, reprezentam o provocare pentru el. Sau poate că era obișnuit ca toate femeile să i se ofere, iar faptul că eu eram diferită, îl intriga. Se vedea de la o poștă că nu mă impresionau lucrurile pe care le avea și nici faptul că făcea parte din lumea bună a Bucureștiului. Eu îl plăceam pe el ca persoană – și atât. Dar el? Oare de ce, unul ca el, care putea avea orice femeie, străbătea trei sute de kilometri ca să vină după mine? Poate că eram doar o ambiție, poate îl atrăgeam, fiind ceva nou în viața lui. Aveam să aflu mai târziu răspunsul la toate curiozitățile și temerile mele. Dar acum eram dezorientată și nu știam ce trebuia să fac. Nu știam dacă trebuia să-mi ascult inima și să mă arunc orbește într-o poveste de iubire, sau să-mi ascult rațiunea, care îmi dădea destule motive pentru care să nu cred în el. Discuțiile noastre telefonice erau din ce în ce mai lungi și mai dese și, deși insista mereu să ne întâlnim, îl refuzam. Într-o seară a venit până în Brașov, doar ca să-mi aducă un buchet de flori, plecând în grabă înapoi, parcă doar pentru a-mi face mie în ciudă că rămâneam fără o îmbrățișare sau un sărut, la care visasem atât de mult.

— Vineri vine Robert să te ia la Snagov, mi-a spus, când l-am condus la mașină.

— Ce să fac la Snagov?

— Vreau să-mi cunoști familia, prietenii și să te cunoască și ei.

Invitația lui îmi dădea speranțe că își dorea mai mult decât o aventură cu mine. Nu părea omul care să ducă pe oricine în casa lui și între apropiatii lui. În seara aceea m-a sunat prietenul imaginar, care nu mă mai sunase de câteva zile.

— Să-ți fie rușine!, i-am spus. Credeam că m-ai uitat. Aveam atâtea să-ți povestesc, dar acum parcă nu mai are farmec. Ești ok? Bate în receptor dacă da! Am auzit două bătăi în receptor și de îndată m-am liniștit, aflând că prietenul meu era bine. I-am povestit despre Matei, începând cu seara în care l-am cunoscut și până la ultima noastră întâlnire.

— Nu știu ce să fac. Uneori am impresia că Matei e o iluzie. De ce s-ar uita la una ca mine? Nu că m-aș desconsidera eu, dar un tip ca el ar putea avea orice femeie. Ce o fi găsit la mine? Tu știi cum arăt? Nu știi, dacă ai spus că nu mă cunoști în realitate. Vrei să-ți spun cum arăt? Am auzit două bătăi în receptor, ceea ce însemna că prietenul imaginar dorea să afle cum arătam fizic, pentru că sufletește mă cunoștea foarte bine, după ce timp de câteva luni mi-a ascultat toate părerile și poveștile.

— Am cam un metru șaptezeci înălțime și aproximativ șaiszeci de kilograme și... am sânii mari, foarte mari, adică imenși. Sunt complexată de asta. Știu că bărbații sunt atrași de sâni mari, dar ai mei sunt exagerați! Am părul blond, dar nu blond deschis, ci de culoarea nisipului. Și e ondulat natural și atât de lung, încât uneori mă așez pe el, dacă nu este prins. Ce să-ți mai spun? Am ochii verzi și mi se spune deseori că sunt expresivi. Hai să-ți zic și despre stilul meu vestimentar. Eu nu mă îmbrac la fel ca toată lumea, pentru că am stilul meu. Îmi plac ținutele feminine; rochiile lungi, mai ales dacă au croială medievală; fustele și hainele în care mă simt lejer. Nu suport să fac parte din tipare și nici să mai văd alte tipe îmbrăcate la fel, de aceea încerc să fiu unică. Am o

pasiune pentru parfumuri și pentru pantofi și pentru că am mulți, pe fiecare cutie a pantofilor am poza lor ca să-i identific ușor. Asta pentru că sunt obsedată de ordine. Sunt nebună, nu? Tu cum arăți? Ce contează, și așa nu ai cum să-mi spui. Să revenim la Matei. Cred că mă îndrăgostesc, dacă nu cumva m-am îndrăgostit deja...

Robert a ajuns în Brașov în vinerea stabilită cu Matei, exact la ora la care mi se spusese. Nu întârziase deloc, ceea ce m-a mirat – și, totodată, mi-a plăcut, eu ținând foarte mult la punctualitate. Îl vedeam pentru a doua oară și din nou am avut aceeași impresie: că îl cunoșteam de undeva. Dar nu aveam de unde.

— Casa de la Snagov e la fel de mare ca cea din Poiană?, l-am întrebat pe Robert, ca să fac puțină conversație, spre a alunga monotonia drumului lung către București.

— E mult mai mare. Are șase dormitoare, patru băi, un living foarte mare, birou, terase, curte mare, grădină... De ce întrebi, ți-e teamă că nu ai unde să dormi?

— Eu speram să n-am unde dormi, am spus zâmbind.

— Se poate aranja...

Robert nu era prea vorbăreț și, deși Matei mi-a spus că era un om prietenos și bun, mie îmi părea rece și arogant. Ba chiar aveam impresia că nu mă plăcea. Conducea concentrat asupra drumului și, din când în când, mă întreba dacă îmi e prea cald sau dacă aveam nevoie de apă ori de altceva.

— Nu e nevoie să fii amabil cu mine. E suficient că ești nevoit să faci pe șoferul.

— Nevoit?! Putea veni oricine să te ia! Am venit din plăcere.

— Zău?! Unde e plăcerea?

— Îmi place să conduc și îmi place Brașovul. Înainte să vin la tine, m-am relaxat în Poiană, puțin.

— Relaxat? Singur?

— Vezi? Se pare că ești o fetiță inteligentă...

Știam deja de la Matei că Robert era un fel de crai de curte nouă și că era curtat de multe femei, dar pentru că era, ca mulți bărbați, în căutarea femeii perfecte, nu avea decât aventuri trecătoare. Se înserase deja când am ajuns la Snagov. De îndată ce am trecut de poarta vilei am fost impresionată de tot ceea ce mi se desfășura în fața ochilor, pentru că intrasem într-o curte mare și foarte îngrijită, plină cu flori, iar casa era mult mai mare decât mă așteptam.

— Bun venit la palat, prințeso!, mi-a spus Robert.

— Mulțumesc că m-ai adus...

Am fost întâmpinată de Matei și de doamna Oli, femeia care avea grijă de casă. Doamna Oli, era trecută de șaiszeci de ani, foarte blândă, caldă și cu un aer vesel.

— Ce fată frumoasă mi-au adus băieții mei!, mi-a spus ea, luându-mă de mână și conducându-mă în casă.

Am intrat într-o încăpere foarte mare, în care se afla livingul, bucătăria și o camera de servit masa, nedelimitate între ele. Totul părea nou și foarte bine calculat. Livingul era mobilat cu canapele și fotolii din piele de culoare albă și neagră, iar pe singurul perete care nu era din geamuri se afla un șemineu. Într-un colț era o vitrină cu tot felul de arme, probabil o colecție personală de-a familiei, iar în capătul opus era un pian.

— Haide să-ți arăt casa, mi-a spus Matei, după ce am băut un pahar de apă și am vorbit puțin cu doamna Oli.

— E foarte frumos aici, am spus, urmându-l pe Matei spre scările care duceau către etajele superioare ale vilei.

— La parter avem livingul, bucătăria cu camera în care mâncăm, camera lui Oli și un birou unde mai lucrăm și mai depozităm acte. La etajul unu sunt dormitoare, al meu, al lui Robert, camera fetei și încă două dormitoare. În unul dintre ele s-a instalat prietena noastră, Sandra, care stă foarte mult timp la noi. Fiecare dormitor are baie proprie. Așa am vrut noi. În capăt e un dressing. La etajul

doi – de fapt e mansardă – avem amenajate doar două camere. Cu timpul, dacă va fi cazul, o să mai amenajăm. La subsol avem un beci, o cameră în care sunt mașinile de spălat și unde Oli calcă și își depozitează lucruri și o sală mică cu câteva aparate pe care mai facem sport, când avem chef.

— Aș putea să-ți văd fetița?, am întrebat, când am revenit la etajul cu dormitoarele celor din casă.

— Sigur că da. Matei m-a condus în camera fetiței, care dormea în pătuțul ei. În clipa în care am atins mânăța acelei făpturi micuțe, am simțit o conexiune puternică, o emoție nouă mie și m-am îndrăgostit pe loc. Mai văzusem copii mici, însă ea mi se părea cea mai frumoasă și cea mai gingașă făptură. Cu greu a reușit Matei să mă desprindă de ea și să mă conducă în living, unde niște prieteni de-ai lui sosiseră deja.

Pe unii dintre prietenii lui Matei îi știam din povestirile lui. Și chiar dacă el le-a construit tuturor o imagine imaculată, eu am fost sceptică, datorită prejudecăților conform cărora oamenii cu bani sunt încrezuți și se separă, selectiv, de oamenii obișnuiți. Dar am avut surpriza să descopăr că erau oameni modești, fără fițe, calzi și prietenoși. Și foarte curioși să afle cât mai multe despre mine.

Musafirii lui Matei au plecat târziu, după miezul nopții și abia atunci eu și el am avut răgaz să petrecem puțin timp împreună. Era evident că amândoi ne doream foarte mult apropierea fizică, dar păstram distanța, evitând să ne privim mai lung sau să ne atingem.

— De ce mă privești așa?, l-am întrebat, într-un moment în care mă privea atent.

— Sunt impresionat de tine, Irina.

— Ce te impresionează la mine?

— Foarte multe lucruri. Energia ta debordantă, privirea atât de expresivă, frumusețea, calmul, puterea...

— Ce mai facem în seara asta?, am întrebat, rupându-i

brusc înșiruirea de complimente.

— Tu ce ai vrea să facem?

„Dragoste! Dragoste! Dragoste!”, striga mintea mea nebună.

— Mi-ar plăcea să coasem goblen, am răspuns, încercând să par serioasă.

— Ești nebună!, mi-a spus el, izbucnind în râs.

— De fapt, îmi e cam somn. Drumul și emoțiile m-au obosit...

M-a luat de mână și m-a condus în camera pregătită special pentru mine – un dormitor frumos, decorat în alb și roșu, cu o baie spațioasă, în care era o cadă cu hidromasaj.

— Nu știi cum să mă port cu tine și ce ar trebui să fac. Mă faci să fiu stângaci, Irina.

— Fii natural. M-am rezemat de ușa închisă în urma noastră, iar el a venit atât de aproape, încât aveam impresia că îmi lua aerul. Ne-am privit câteva clipe, apoi m-a sărutat. De data aceasta era un sărut adevărat, care îmi doream să nu se termine niciodată. Însă nu eram pregătită să merg mai departe. L-am oprit și el a înțeles că trebuia să plece.

— Noapte bună, mi-a spus. Dacă ai nevoie de ceva, sunt în camera de vis-a-vis. Spunând asta, a ieșit din cameră, aruncându-mi un zâmbet drăgălaș, iar eu mă rugam să se împiedice și să cadă lat, ca să trebuiască să-l îngrijesc. Îl voiam și nu-l voiam. Am făcut o baie fierbinte și m-am îmbrăcat de noapte, cu un halat din voal alb și dantelă. Mă gândeam că îmbrăcată așa l-aș fi impresionat pe Matei dimineață, când avea să vină să mă trezească.

Pentru că îmi era sete, am coborât la parterul casei ca să caut o sticlă cu apă. Am găsit apa în bucătărie, am luat sticla și un pahar și am pornit către camera mea.

— Trebuia să suni din clopoțel!, am auzit. Abia atunci l-am văzut pe Robert, stând tolănit pe o canapea, cu o carte în mână.

— Nu credeam că mai e cineva aici, la ora asta, am spus rușinată de ținuta mea, destul de indecentă pentru a mă vedea orice bărbat. Dar mi-am ascuns fâstâceala în fața lui, pentru că nu voiam să-mi stric imaginea de divă sigură pe ea. Pentru că o divă nu greșea niciodată și nu se trezea în fața unor situații stânjenitoare. Iar el mă trata ca pe o divă – iar eu trebuia să mă port ca atare.

— Ai nevoie de ceva?, m-a întrebat el, privindu-mă din cap până în picioare.

— Da, de un somnifer.

— Nu poți să dormi?

— Adorm mai greu în case străine. Tu? Citești cumva? Nu m-aș fi gândit...

— Nici nu mă așteptam să gândești. Nu prea ai nevoie... ai tot ce-ți trebuie.

— Mă bucur că mă placi. Cred că o să ne înțelegem foarte bine. Noapte bună!

— Somn ușor. Irina?!

— Da?

— Ești foarte frumoasă.

— Doar noaptea...

— Ai dreptate, pentru că ziua ești superbă.

„I-auzi, frate, la ăsta! O fi beat? Ciudat om!”, mi-am spus în gând, urcând scările în grabă.

Îmi era imposibil să adorm. Mă gândeam numai la Matei. Iar mintea mea genera tot felul de scenarii, în care m-aș fi dus în dormitorul lui și m-aș strecura în pat lângă el. Dar un dram de rațiune mă împiedica să fac asta, gândindu-mă că l-aș fi făcut să creadă că eram disperată. Nu eram disperată, ci îndrăgostită. Și îmi doream foarte mult să fiu aproape de el. A trecut mai mult de o oră și eu tot nu reușeam să adorm. Încă îmi făceam tot felul de scenarii și îmi puneam întrebări retorice. „Și dacă m-aș duce în dormitorul lui, ce-ar fi? Mă strecur lângă el în pat și dormim împreună. O fi aiurea?” M-am trezit dintr-o dată ieșind din cameră și m-am oprit doar în fața ușii

dormitorului de vis-a-vis. Am ascultat puțin, dar era liniște. „Nu-s normală la cap...”

Am deschis ușa încet și am intrat. Camera era cufundată în beznă și abia am reușit să văd patul. M-am apropiat tiptil și m-am așezat foarte încet pe partea liberă de pat. Nu dădusem buzna în dormitorul lui Matei cu intenția de a face dragoste cu el, ci doream doar să fiu lângă el, să-l îmbrățișez și să dormim împreună. Mi se părea nedrept să fim atât de aproape unul de celălalt și totuși să stăm separați. El nu simțise că mă aflam acolo și părea că dormea adânc. M-am întins foarte încet lângă el și, abia atingându-l, l-am îmbrățișat. Nu îmi mai păsa ce avea să creadă despre gestul meu și, în caz că s-ar fi trezit, i-aș fi explicat că intenționez doar să dorm cu el, că îmi doream doar să fiu aproape. După câteva clipe m-a îmbrățișat și el și a început să mă mângâie pe spate cu atingeri ușoare și nesigure, dar care mă făceau să simt fiori plăcuți. Am început să-l mângâi pe spatele gol și fierbinte, iar el a venit mai aproape de mine și a început să se joace prin părul meu. Mă relaxam din ce în ce mai mult, lăsându-mă pradă senzațiilor plăcute, provocate de atingerile lui. Mi-a înlăturat părul de pe gât și a început să contureze cu degetele, linii fine, plimbându-le pe obraji, pe gât și pe umeri. Mi-am apropiat obrazul de gura lui, iar el m-a pupat foarte ușor, abia atingându-mă.

— Nu te trezi. Vreau doar să dorm cu tine, am spus în șoaptă.

— Știam eu că dormitorul ăla nu-ți va plăcea, mi-a răspuns Robert, foarte lucid. Ce?! Robert?! Am sărit în picioare ca arsă și, până să apuc să mă dezmeticesc, el a aprins o veioză. Și-a ridicat perna și s-a așezat comod, privindu-mă ca la spectacol.

— Știi, credeam că... Matei mi-a spus că dormitorul lui e vis-a-vis... iartă-mă, nu am vrut să... am spus, bâlbâindu-mă.

— Nu m-așteptam ca o tipă ca tine să fie dezorientată,

a spus el încercând să-și ascundă amuzamentul. Camera lui e lângă a ta.

— Dar, mi-a spus vis-a-vis...

— Depinde din ce poziție ți-a spus asta. Îmi venea să sar pe el și să-l strâng de gât, pentru că numai de ironia lui nu aveam chef, în situația aceea jenantă în care mă aflam.

— Scuză-mă, plec. Îmi pare rău că te-am trezit, sper că nu te-ai supărat, am spus pășind spre ușă.

— De ce să mă supăr? A fost o onoare...

— Știi ceva? Hai sictir!

— Stai liniștită, Irina! Acesta va fi secretul nostru, ok?

— Nu, merci! Secretele costă și nu îmi place să rămân datoare.

Robert a sărit din pat și a venit în fața mea, blocându-mi accesul la ușă. Se părea că nu avea nicio jenă față de faptul că era îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri albi.

— Ce faci, Zorro? Ai simțit puțin o femeie lângă tine și nu îți mai poți controla hormonii?

— Ia te uită cine vorbea de hormoni...

— Ce vrei?

— Doar n-o să strici tot farmecul, spunând că ai greșit dormitoarele. Te credeam mai isteată... chiar vrei să-ți șifonezi imaginea?

— Nu mă gândeam că ești așa de inteligent.

— Nici eu, că ești așa de dezorientată.

— Auzi, tu ai ceva cu mine? Am impresia că nu mă suportă...

— Nici nu mă mir, la câte impresii ai tu...

— Noapte bună!

— Recunoaște că ți-a plăcut.

— Ce? Bâjbâielile tale? Se vede că n-ai atins de mult o femeie.

— Bâjbâieli? Mi-a pus mâna pe gât și a început să mă mângâie la fel cum făcuse mai devreme.

— Nu te poți abține, văd...

— Mă vrei.

— Hai că ești amuzant! Măcar m-ai făcut să râd. Ești bun pe post de clovn. Pa, Zorro în călduri!

— Apropo, interesantă ținută. N-ai fi scăpat doar cu „vreau doar să dorm cu tine”, din dormitorul lui Matei. Sau nici nu aveai de gând să scapi, nu?

— Interesantă și ținuta ta, dar cam săracă. Sigur ești bărbat?

— Ah, cineva se oftică rău de tot. Haide, Irina, îți promit că va rămâne între noi această mică dezorientare a ta...

Abia îl cunoșteam, dar deja îl uram, pentru că avea o aroganță care mă scotea din sărite. Am ieșit val vârtej din camera lui și m-am dus în dormitorul meu, unde m-am ascuns sub plapuma mare care acoperea patul. Când m-am liniștit, am început să mă amuz de gafa pe care o făcusem și mă întrebam ce s-ar fi întâmplat, dacă mă duceam goală sau dacă el nu s-ar fi dat de gol că nu era Matei...

Ziua următoare a fost și mai încărcată, pentru că am luat prânzul la mama lui Matei, pe care acesta și-a dorit să o cunosc, iar seara am ieșit cu câțiva prieteni de-ai lui, într-un club din București. Acolo am văzut cât de diferită era lumea lor, față de lumea mea – de la preocupări și până la valori. Am observat și felul în care Matei și Robert erau primiți în societate și cum roiau femeile în jurul lor. Cu siguranță erau considerați niște partide bune, fiind tineri, frumoși și bogați. Robert a și agățat o tipă, cu care a dispărut la un moment dat. Speram, în sinea mea, că Matei nu era la fel de libertin și că nu avea aceleași apucături. Matei a observat că nu mă simțeam în largul meu acolo, de aceea mi-a propus să plecăm.

— Ce-ai vrea să facem?, a întrebat, când am urcat în mașină.

— Este ora două dimineața, ce am putea face?

— Să coasem goblen, de exemplu?

Îmi doream foarte mult să fac dragoste cu Matei. Și

eram decisă să o fac. De ce aş mai fi amânat? Eram îndrăgostită şi îl doream foarte mult. Dar se părea că el voia să mă mai fiarbă, probabil, pentru că am avut surpriza să mă conducă în dormitorul meu şi să-şi ia rămas bun, cu un sărut. Stăteam în pat şi încercam să găsesc un program la televizor, care să-mi țină mintea ocupată. Am văzut la un moment dat că pe sub uşa mea, cineva a strecurat un bilet. Am sărit din pat şi am citit biletul. „*Nu mai pot dormi cu gândul că eşti la câţiva paşi de mine şi nu te am aproape*”, scria Matei în bilet. Am căutat în cameră ceva de scris, dar nu am găsit. Geanta mea era undeva în living, aşa că am coborât tiptil ca să iau din ea un pix. Livingul era luminat doar de lumina aprinsă în bucătărie, iar eu am căutat geanta, pe care am găsit-o pe una dintre canapele.

— Iar nu poţi dormi?, l-am auzit pe Robert. M-am întors către locul de unde se auzise vocea şi l-am văzut stând pe un fotoliu, cufundat în întuneric. Nici nu citea şi nici nu se uita la televizor.

— Dar tu ce faci aici? Nu mă aşteptam să fii acasă. De fapt, mă aşteptam. Cât putea să dureze...

— Umbli noaptea ca o fantomă...

— Am nevoie de geantă.

— Dacă nu ţi-e somn, mai stai cu mine.

— Mă grăbesc.

— Unde?

— Noapte bună, Zorro.

— Somn uşor... Am urcat scările în grabă, întrebându-mă de ce oare stătea Robert singur în living şi pe întuneric. „Chiar că e ciudat omul ăsta!”, mi-am spus în gând.

Am luat biletul de la Matei şi pe partea cealaltă a hârtiei, am scris: „*Ne desparte doar o uşă*”. Am ieşit din cameră şi am băgat biletul pe sub uşa lui, apoi m-am întors în camera mea şi m-am aşezat cuminte pe pat, aşteptând să văd ce va urma. După câteva clipe l-am

auzit pe Matei bătând încet la ușă, iar eu am deschis. Imediat ce a intrat, m-am pitit după ușă, ca un copil fricos. El a închis ușa și m-a privit câteva clipe, nesigur. Cu siguranță privirea mea îmi trăda toate gândurile. În mintea mea nebună îmi imaginam că va rupe halatul de pe mine și mă va poseda cu sălbăticie – dar nu a fost așa. A venit aproape de mine și a început să mă mângâie pe față, pe gât și pe mâini, iar în câteva clipe, totul a scăpat de sub control și am trăit una dintre cele mai frumoase nopți de dragoste, de până atunci.

Am adormit ascunsă în brațele lui, iar dimineată când m-am trezit, nu mai era lângă mine. Am găsit pe perna de alături un buchet frumos cu trandafiri albi, pe care i-am îmbrățișat bucuroasă și i-am pupat, apoi m-am întins înapoi pe pat, fericită. Am recapitulat ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, trăind din nou acele emoții atât de minunate. „Matei este cel mai tare bărbat pe care l-am întâlnit!”, mi-am spus în gând. Iar eu mă simțeam ca o prințesă într-un palat frumos, care își găsisese prințul visat. M-am ridicat din pat, pentru că abia așteptam să-l revăd. Îmi era ciudă că dormisem atât de mult și de adânc și că nu simțisem când a plecat de lângă mine. Am văzut lângă buchetul de flori, un bilețel, pe care l-am citit imediat, convinsă că era o declarație de dragoste. *„Ești o ființă minunată și cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Ești adorabilă și dulce și aș face orice pentru tine. Te rog doar să nu te îndrăgostești de mine...”* Îmi scria Matei, în acel bilet. Prima mea reacție a fost să izbucnesc în plâns, însă m-am adunat repede și am încercat să înțeleg ce se întâmpla. Dacă nu voia să mă îndrăgostesc de el, atunci ce voia? Oare de ce a insistat atât de mult să mă aducă în viața lui? Palatul meu se prăbușise, iar eu mă simțeam ca o Cenușăreasă, abandonată în realitatea cruntă a vieții. Eram dezamăgită și bulversată. „Ok, Irina, nu e momentul să plângi. Acum trebuie să te aduni și să înfrunți realitatea. Ai timp să

plângi după!”, mi-am spus.

Am făcut duș, m-am îmbrăcat frumos, mi-am pus pe chip un zâmbet larg și am ieșit din dormitor. În timp ce coboram scările spre living, i-am auzit pe Matei și pe Robert vorbind încet.

— Poate o convingi să rămână până te întorci, spunea Robert.

— N-aș mai lăsa-o să plece...

— Cred și eu. Nu te-am mai văzut demult așa...

— E extraordinară. Mamă, frate, e așa de pasiona...

— Bună dimineața!, am spus, apărând brusc lângă ei. Nu voiam să-i arăt lui Matei că mă afectase ceea ce îmi scrisese în bilet, așa că am luat o atitudine de om fericit și l-am pupat.

— Cineva a nimerit dormitorul, a spus Robert încet, aruncându-mi un zâmbet arogant. Matei nu a sesizat replica lui Robert, fiind preocupat să mă sărute și să mă îmbrățișeze.

Am luat micul dejun cu el și cu Robert, străduindu-mă să nu arăt neliniștea care se instalase în sufletul meu. Matei mi-a spus că era nevoit să plece din București pentru două zile și mă ruga să rămân la Snagov, ca să-l aștept. L-am refuzat, argumentând că trebuia să fiu la Brașov. De ce aș mai fi rămas acolo? În timp ce stăteam la masă, unul lângă celălalt, Matei mă privea cu dragoste și mă mângâia din când în când. Oare doar în imaginația mea erau acelea gesturi tandre și nepotrivite pentru cineva care respingea dragostea? Sau așa le trata pe toate femeile cu care avea câte o aventură?

Pentru că Matei trebuia să plece, i-a lăsat lui Robert sarcina să mă ducă la Brașov. Ne-am luat rămas bun în curtea casei, iar eu abia am reușit să nu plâng, gândindu-mă că poate îl vedeam pentru ultima oară. Deja începeam să mă obișnuiesc cu ideea că Matei a fost doar o aventură și refuzam să-mi mai pun întrebări inutile și chinuitoare. Pe biletul pe care mi-l lăsase lângă flori, i-am

scris și eu o frază: „*Nici nu m-aș fi putut îndrăgosti. Eu nu mă joc de-a iubirea.*” Mințeam, pentru că eram deja îndrăgostită de el. După puțin timp am plecat și eu cu Robert către Brașov, luându-mi adio de la un vis frumos, pe care l-am visat în cel mai naiv mod posibil.

— Probabil că nu ești foarte încântat să fii șoferul meu. Faci șase ore pe drum, i-am spus lui Robert, care conducea îngândurat.

— De ce nu? Ti-am mai spus că-mi place să mă plimb...

— Să știi că nu trebuie să fii amabil cu mine.

— Nici n-am de gând să fiu.

— Auzi, le conduci acasă pe toate gagicile lui Matei?

— Doar pe tine. Restul pot pleca cu taxiul.

— Mă așteptam să-mi spui că Matei nu mai are alte gagic...

— Vrei să-ți spun ceea ce îți place să auzi?

— N-ai tu de unde să știi ce-mi place mie să aud.

— Bănuiesc eu...

— M-ai avut cinci minute sub plapumă și crezi că mă cunoști?

— Credeam că ai uitat acel moment, atât de stânjenitor...

— Nu uit nimic. Chiar a fost stânjenitor, dar amuzant. În schimb, pentru tine trebuie să fi fost frustrant, nu?

— Ce? Să confunde una dormitoarele? Da, recunosc. E frustrant, ținând cont că e vorba de tine. Nu ești tocmai de neglijat.

— Ești măgar. Și impertinent.

— Iar tu ești imposibilă. Ai o limbariță! Și ești de-o aroganță...

— Cred și eu că deranjează aroganța mea. Probabil că ești obișnuit cu tipe banale, care amuțesc la vederea mașinii tale. Mulți mă confundă, la prima vedere.

— Nu-i trebuie omului prea mult ca să vadă ce-ți poate căpșorul ăla frumos.

— Asta a fost un compliment? Pentru că nu pari genul...

— Dar ce gen par?

— Crai. Plin de el, genul „come on baby, take me, make me”.

— Ești teribilă!, a spus Robert izbucnind în râs. Se plictisește vreodată cineva cu tine?

— Da. Eu.

Pentru că nu mai aveam chef de vorbă, mi-am lăsat scaunul pe spate și am închis ochii. Voiam să-l mai văd în gândurile mele pe Matei, cu toate momentele frumoase din noaptea petrecută cu el. Nu fusese o noapte ca oricare, iar Matei nu era un tip oarecare, de aceea acele gânduri, emoții și imagini aveau să mă bântuie multă vreme, de atunci încolo. Când am ajuns în Brașov, Robert a vrut să mă lase în fața blocului, dar l-am invitat să bea o cafea.

— E tare drăguț apartamentul tău, mi-a spus, când i-am turnat cafeaua în ceașcă.

— Mulțumesc. E amenajat de mine. Locuiam singură într-un apartament cu trei camere, dar tot timpul aveam câte o prietenă care rămânea să doarmă cu mine.

— Ai gusturi bune. E al tău?

— E închiriat. Dar îl voi cumpăra, după ce voi vinde casa în care am copilărit. Am aranjat deja cu proprietarul.

— Chiar e drăguț. Are structură faină... lumină, spațiu...

— Nu suport camerele încărcate cu lucruri inutile. Nici viața.

— Știi ce mi se pare surprinzător la tine? Maturitatea. Ai 19 ani, dar gândești și te porți ca o femeie de 30. Poate chiar de 40...

— Exceptând cazurile când mă port ca una de 15...

— Serios, acum. Cum de ești atât de matură? Pentru că mă surprinde câte știi și cât ești de dezinvoltă.

— Am crescut fără mamă și asta m-a maturizat. Și am avut o viață plină de peripeții. Iar tata m-a învățat tot ce a știut...

— Se vede că tatăl tău te-a crescut foarte frumos.

— Mulțumesc. Din păcate nu reușesc să fiu mereu la înălțimea așteptărilor. Mai am scăpări...

— În orice caz, e bine că te-a învățat să fii independentă.

— Într-adevăr. De mică mi-a băgat în cap că nu trebuie să depind de nimeni. Că trebuie să am casa mea și banii mei. Că am dreptul să fac ce vreau și că nu trebuie să mă justific în fața nimănui. M-a învățat să nu-mi pese de ceea ce crede lumea. Și să fiu puternică.

— Se vede că ești. Ești foarte sigură pe tine.

— Mai puțin atunci când dau buzna în dormitoarele bărbaților, am spus zâmbind, ascunsă după ceașca de cafea.

— Memorabilă fază. O amintire frumoasă... bine, doar pentru mine, a spus el, râzând. S-a ridicat brusc și s-a îndreptat către biblioteca mea, oprindu-și privirea asupra unei păpuși.

— Este o păpușă cu cap din porțelan, i-am spus, văzând că studia foarte curios păpușa. O am de la tata. O prețuiesc enorm, dar, din păcate, a suferit un accident când m-am mutat aici și i s-a spart o bucată din frunte. Am plâns zile în șir...

— Nu poate fi reparată?

— Nu știu. Probabil că ar putea vreun restaurator, dar eu abia am curajul să o mut de acolo...

— De unde ți-a cumpărat-o tatăl tău? Pare foarte veche...

— De la o doamnă foarte bătrână, care era vecină cu noi. Aveam vreo zece ani când am văzut păpușa pe pervazul ferestrei sale. De câte ori treceam pe acolo o admiram, iar într-o zi, i-am arătat-o și lui tata și i-am spus că mi-o doresc foarte mult. Vecina mea nu a vrut nicicum să i-o vândă tatei, argumentând că este prețioasă și veche. Dar tata a convins-o, până la urmă. Îmi amintesc că într-o zi când am venit de la școală, am găsit păpușa pe biroul meu. Am simțit o bucurie de nedescris și am

alergat către tata, pe care l-am îmbrățișat și l-am acoperit cu o ploaie de pupici. Aceasta este o amintire foarte dragă sufletului meu.

— A fost scumpă?

— Din câte știu, o astfel de păpușă e destul de scumpă. Este o creație unicat, făcută în Paris, înainte de anul 1900. Tata a dat foarte mulți bani pe ea și, pentru a o cumpăra, a vândut un ceas cu pendulă, la care ținea foarte mult. Era un amator de obiecte de artă...

— Mi-o dai să caut pe cineva care să o repare?

— Mi-e frică.

— Îți promit că o să am grijă de ea.

— Dar...

— Ai încredere în mine. O să am mare grijă. Văd că i se mișcă și mâna...

— Și în ce o duci?

— Nu ai o cutie goală?

— Să caut... Am mers în hol și am deschis larg ușile de la debara, ca să caut o cutie în care să pun păpușa.

— Ce zici, o cutie de pantofi ar fi bună?, am spus, din hol.

— Foarte bună! Am luat un scaun din bucătărie și m-am urcat pe el, ca să ajung la câteva cutii așezate pe ultimul raft din debara. Am ales cutia și când să cobor, l-am văzut pe Robert lângă mine, oferindu-mi mâna, ca sprijin să cobor.

— Lasă, e prea înalt scaunul, mi-a spus Robert, prinzându-mă de talie și coborându-mă de pe scaun, ca pe un fulg. Când m-a lăsat pe podea, am avut impresia că m-a privit într-un fel aparte și am simțit din nou acea emoție ciudată, pe care o simțisem în seara în care îl cunoscusem.

— Mă gândeam să punem în cutie pe lângă păpușă niște hârtii, dar cred că mai bine pun câteva eșarfe. Am luat păpușa cu grijă și am așezat-o în cutia din carton, apoi am înconjurat-o cu câteva eșarfe, pentru a o proteja.

Când l-am condus pe Robert, am văzut că i-a atras atenția un coș din nuiiele din hol, în care țineam câteva umbrele. A scos una dintre umbrele și a studiat-o, apoi a pus-o la loc.

— Ți-a atras atenția pentru că e Burberry, snobule? O am de la un tip. Ploua rău și el a apărut din senin și mi-a dat-o. Nu am apucat să-i mulțumesc și nici măcar nu i-am văzut fața, pentru că avea o șapcă...

— Nice... Pa! Să ai grijă de tine.

— Pa! Îți mulțumesc că m-ai adus acasă. Și te rog să ai grijă de păpușa mea! Aș înnebuni dacă s-ar întâmpla ceva cu ea... Aș fi vrut să-l pup pe obraz, sau să-l îmbrățișez în semn de mulțumire, dar nu știam dacă nu cumva gestul meu i se va părea deplasat, cu atât mai mult cu cât el îmi părea destul de rece și de distant.

De îndată ce a plecat Robert, m-am cuibărit în fotoliul meu și am început să plâng. În minte aveam numai fraza scrisă de Matei, căreia nu reușeam nicicum să-i înțeleg sensul. Nu îl cunoșteam suficient și nu știam la ce trebuia să mă aștept din partea lui. Nu știam dacă aveam să ne mai întâlnim vreodată, sau dacă nu cumva biletul lui era un mod elegant de a-mi mulțumi pentru noaptea minunată. Am plâns până când am adormit și m-am trezit aproape de miezul nopții, când a sunat telefonul. Nu era Matei, așa cum mi-aș fi dorit, ci prietenul meu imaginar.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus. Ciudat nu? Nu te cunosc, nu am nimic cu tine – și totuși, îmi e dor. Să știi că dacă ai mai sunat și nu m-ai găsit, e pentru că am fost plecată la Matei, tipul de care ți-am spus că m-am lipit. Pun pariu că vrei să știi cum a fost. Află că a fost ca naiba... Aveam nevoie să plâng și să-mi descarc sufletul, iar prietenul imaginar era cel mai potrivit pentru asta. I-am povestit cu lux de amănunte impresii de la Snagov, despre ce mi-a plăcut și ce nu mi-a plăcut la oamenii întâlniți acolo, apoi am trecut la intimități. Nu aveam nicio jenă să-i relatez deschis detalii intime din dormitor,

pentru că îi mai împărtășisem astfel de detalii și cu alte ocazii.

— Știi, aș fi jurat că a făcut dragoste cu mine, nu sex. Pentru că mi s-a dăruit total și pentru că a fost foarte tandru... Am simțit că mă iubea. Și totuși, dimineață mi-a lăsat un bilet... I-am povestit despre bilet, turnându-i toate frustrările și *de ce*-urile mele.

— Acolo e o lume diferită, căreia simt că nu-i aparțin. Oamenii au alte preocupări și parcă nu știu să se distreze. Casa aia imensă pare atât de goală, de ai impresia că ești într-un hotel. Degeaba e decorată după ultima fiță, nu are personalitate, căldură, nu arată ca un cămin. Iar tipul ăla, Robert, e un arogant și un imposibil. Am impresia că nu mă suportă. Se poartă ciudat cu mine. Of, așa mi-ar plăcea să mă iei în brațe, oricine ai fi... Vrei să dormi cu mine? Adică să stai la telefon până adorm? Nu vreau să fiu singură.

Prietenul imaginar a bătut de două ori în receptor, ceea ce însemna că încuviința să rămână la telefon, până aveam să adorm. I-am mai împărtășit tot felul de gânduri, repetându-mă și trecând de la o idee la alta, până când am adormit.

M-am trezit pe la ora două dimineața, agitată și nu am mai putut adormi. Mi-am scris în jurnal gândurile și frământările, apoi am căutat la televizor un program care să-mi țină mintea ocupată. Am auzit telefonul sunând și am răspuns de îndată, convinsă că era tot prietenul imaginar.

— Tu n-ai somn sau nu mai poți trăi fără mine?, am întrebat.

— Și una și alta, am auzit vocea lui Matei. Te rog să cobori. Sunt jos. Urgent! Am sărit imediat din pat și m-am uitat pe geam, ca să văd dacă într-adevăr. Matei era în fața blocului, i-am văzut mașina și, fără să stau pe gânduri, am ieșit din casă, așa cum eram, în cămașa de

noapte și am alergat către el. Când m-a văzut ieșind din scara blocului, a coborât din mașină și a alergat către mine. I-am sărit în brațe, iar el m-a ținut strâns câteva clipe.

— Iartă-mă! Sunt un prost!, mi-a spus, sărutându-mă.

— Ce cauți aici, în toiul nopții?

— Să uiți de acel bilet, da?

— Ce bilet?

— Of, cât îmi ești de dragă! Am urcat în apartamentul meu și am petrecut împreună o a doua noapte frumoasă.

— Să știi că nu trebuie neapărat să mă iubești, i-am spus dimineață, amintindu-mi de bilet și gândindu-mă la faptul că poate el are nevoie de o pauză, după relația eșuată cu fosta lui soție.

— E cam târziu, deja. Trebuie, nu trebuie... îmi doream enorm să-mi spună că mă iubește, dar nu mi-a spus-o. De aceea am hotărât să nu-i spun nici eu.

A urmat o perioadă frumoasă, în care eu și Matei ne-am întâlnit în fiecare week-end. De câteva ori m-a surprins și a venit la Brașov și în cursul săptămânii.

— Nu-mi mai ajunge să te văd doar în week-end-uri, mi-a spus într-o seară, la telefon. Mi-ar plăcea să te muți la Snagov.

— Cum să mă mut la Snagov? Am aici familia, prietenii...

— Dar nu te ține nimeni departe de ei. Te vreau lângă mine, Irina. Îmi este din ce în ce mai greu să fac naveta și să petrec atât de puțin timp cu tine... M-am gândit foarte mult la propunerea lui și, chiar dacă rațiunea îmi spunea să nu mă grăbesc încă, inima mă implora să mă duc să stau lângă el. L-am sunat și i-am spus că am decis să stau mai mult timp cu el, însă fără a mă muta definitiv.

— M-ai făcut foarte fericit!, mi-a spus, cu o bucurie copilărească în glas.

— Să știi că nu renunț la apartamentul de aici. Voi sta

la Snagov, dar asta nu înseamnă că mă mut cu totul, ok?

— Deocamdată, mi-a spus cu un ton amuzat. Mâine îl trimit pe Robert să te aducă la Snagov. Eu sunt la Arad și stau până vineri... Robert a ajuns la Brașov după prânz și imediat ce i-am deschis ușa, am văzut cutia de carton în care avea păpușa mea din porțelan.

— Să nu-mi spui că ai reușit s-o repara!, am spus entuziasmată.

— Uită-te la ea. Am deschis cutia și am scos cu grijă, păpușa pe care o prețuiam atât de mult. Am studiat-o cu atenție și într-adevăr abia se putea observa partea spartă din frunte. I-am zâmbit lui Robert, care stătea în picioare și mă privea ca și cum aștepta o părere. Fără să mai stau pe gânduri, m-am apropiat de el și l-am pupat scurt pe obraz.

— Mulțumesc cu toată inima!

— Cu plăcere.

— Să știi că am fost puțin stresată. Îți încredințasem unul dintre cele mai prețioase lucruri pe care le am. Nu prin prisma valorii bănești, ci sentimentale...

— Mă bucur că am reușit să te ajut.

— Nu am multe bagaje, ci doar acest troler și geanta asta...

Și astfel am pornit pe drumul către noua mea viață. Am decis să nu mă mai gândesc dacă alegerea făcută era una corectă sau nu, ci doar să trăiesc clipa și să-mi urmez inima. „Nu știi niciodată ce va fi, dacă nu încerci”, îmi spunea tata mereu. Iar eu decisesem să încerc. Când am ajuns la Snagov, Oli mă aștepta bucuroasă. M-a ajutat să mă instalez în camera mea și m-a rugat insistent să-i cer orice aș fi avut nevoie.

Când am vorbit cu Matei despre mutarea mea la Snagov, îi spuseseam că îmi doream o cameră numai a mea, chiar dacă noi aveam să dormim împreună, în dormitorul lui. Aveam nevoie și de un spațiu numai al meu, unde să-mi țin lucrurile și unde să pot avea

intimitate, atunci când simțeam nevoia să fiu singură. În casa copilăriei mele am avut, de când mă știam, o cameră numai a mea și baia mea proprie, pentru că tata mi-a respectat intimitatea. De aceea nu intra niciodată fără să bată la ușă și m-a educat astfel încât să am un simț al proprietății foarte dezvoltat.

La Snagov alesesem camera în care am dormit prima dată, pentru că îmi plăcea cum era amenajată, îmi plăcea și baia, cât și terasa spațioasă, cu vedere spre curtea cu flori.

— Eu merg să pregătesc cina, mi-a spus Oli, la un moment dat.

— Vin să vă ajut. Nu vreau să mă simt că un musafir aici.

— Dar nu trebuie să te deranjezi, scumpa mea. Fac eu totul. Și te rog să-mi zici Oli. Nu mă face să mă simt bătrână, te rog.

— Bine, Oli. Dar vreau să te ajut la treburi. Numai așa mă voi simți ca acasă. Să știi că îmi place să gătesc și să mă ocup de gospodărie. Numai sarmale nu fac, în rest știu să fac de toate...

Am pregătit cina împreună cu Oli, iar ea mi-a povestit tot felul de lucruri despre Matei și despre Robert, apelând la amintiri vechi, de când locuiau încă în casa părinților lui Matei. Am cinat împreună cu Robert și cu Oli, iar după cină Robert mi-a spus că are un dar de bun venit.

— Dar eu nu am adus niciun dar de bun găsit, am spus.

— Tu te-ai adus pe tine. Poftim, mi-a spus Robert, întinzându-mi un plic. Am deschis plicul curioasă și am găsit înăuntru o foaie cu un desen. Privind mai atentă am înțeles că era o schiță a casei, un fel de hartă pe care Robert îmi indicase dormitoarele și celelalte încăperi. I-am zâmbit amuzată de darul lui aluziv la noaptea în care mă rătăcisem și confundasem dormitoarele.

— Ai vrut să te asiguri că nu mai întru peste tine? Robert mi-a zâmbit și, pentru prima oară, i-am văzut

gropițele cuceritoare din obraji. „Of, frumos mai e și ăsta!”, mi-am spus în gând.

— Mulțumesc pentru hartă. O să mă revanșez.

— Bine ai venit și vreau să știi că, dacă ai nevoie de ceva, îți stau la dispoziție non-stop, ok?

— Ok. Ia zi-mi, știi să joci șah, rummy? Sau mă vei lăsa să mă plictisesc singură?

— Ia zi-mi, la ce vrei să iei lecții?

— La pian.

— Nu prea știu să cânt la pian. Matei știe foarte bine. Eu doar mă prostesc...

— Eu știu. Deci, ia zi-mi, la ce vrei să iei lecții?

M-am acomodat foarte repede în noul meu cămin, iar cei din casă au devenit familia mea. O familie de care aveam grijă și care mă iubea. Preocuparea mea principală era fetița lui Matei, pe care o îngrijeam împreună cu Oli, învățând lucruri noi despre copiii mici și identificându-mă din ce în ce mai mult, cu rolul de mamă.

— Îmi dai voie să aduc mici schimbări casei?, l-am întrebat într-o seară pe Matei.

— Sigur că da. Te pot ajuta?

— Nu. Voi face eu câteva cumpărături. Chiar dacă totul este nou și foarte frumos, lipsesc anumite elemente care să-i dea casei, o notă caldă. Câteva lumânări decorative, câteva perne, flori...

— Poți face tot ce vrei. Robert te va însoți la cumpărături și te va ajuta, ok? În câteva zile am redecorat livingul, terasa și camera în care se servea masa. Fiind o fire romantică, nu concepeam să nu am în jur câteva elemente decorative care să facă spațiul plăcut și primitor. Cei din casă au fost încântați de micile schimbări, cu excepția lui Robert care nu părea încântat, ironizându-mă uneori, cu afirmații ușor misogine. Poate de aceea aveam câteodată impresia ca Robert nu mă suporta. Nu știam niciodată ce gândea și ce simțea cu adevărat, pentru că atitudinea lui față de mine oscila de

la indiferență, la foarte multă atenție și de la o răceală evidentă, la o căldură bulversantă. Uneori îmi adresa replici acide, dezaprobându-mă în diferite situații, iar alte ori îmi vorbea cu o voce joasă și intrigant de dulce. Erau momente când nici nu mă privea, iar alteori îl surprindeam privindu-mă într-un mod pătrunzător și parcă nepotrivit. Eu aveam adeseori o atitudine ostilă față de el sau mă amuzam, scoțându-l din sărite. Când îl enervam foarte tare, mă ignora o perioadă, apoi tot el căuta împăcarea. Într-o seară, în timp ce stăteam pe terasa casei, Robert mi-a adus o înghețată. Eram certați și nu vorbiserăm toată ziua.

— Mulțumesc. Puteai să-mi aduci și un șervețel, am spus.

— Ești o lady, nu m-am gândit că ai putea să te mânjești.

— Auzi, zi-mi și mie ce nu îți place la mine.

— De unde revelația asta? Și-a tras un scaun și s-a așezat în fața mea, astfel încât să mă poată privi de aproape.

— Nu evita răspunsul. Zi-mi că nu mă plăci. Suport, să știi.

— Zău? Alteța voastră, atât de obișnuită să fie adulată de toată lumea?

— Eviți răspunsul. Fii bărbat.

— Ești arogantă, înfumurată, obraznică și foarte răsfățată.

— Doar atât?

— Crede-mă că e prea mult.

— Atunci de ce stai mereu în preajma mea?

— Ia ghici.

— Pentru că, pe lângă toate astea, sunt și amuzantă, nu? Te distrezi foarte mult cu mine. Și sunt și frumoasă și deșteaptă, am spus râzând.

— Și de o modestie cum rar am văzut!

— Știu de ce îmi cauți compania. Pentru că doar cu

mine poți discuta. Cu alea cu care petreci câte o noapte, te plictisești de mori. Trebuie să fie tare frustrant ca, după partidă de sex, care sunt sigură că durează maxim două minute cu tot cu preludiu și duș, nu mai aveți ce face unul cu altul. Și atunci, vii la mine.

— De unde știi tu cât durează partidele mele de sex?

— Se vede cât ești de frustrat, de nesatisfăcut, de plictisit.

— Aveți grijă, maiestate, vă curge înghețata.

— Dacă nu mi-ai adus șervețel! Sau nu ai adus intenționat? Ai vreo fantezie cu înghețată împrăștiată pe mine?

— Ai o imaginație...

— După felul în care mă privești, aș putea spune că și tu ai o imaginație.

— Of, cât poți să fii de enervantă!

— Oțetul din ton nu se potrivește cu mierea din privire. Deci, e clar, mă placi. Și stai mereu în preajma mea, pentru că eu completez celelalte nevoi ale tale.

— Ce IQ aveți, maiestate?

— Vrei să spui că nu-i așa?

— Papă și nu mai vorbi atât, că-ți cade înghețata pe sâni.

— Ce grijuliu, am spus, înclinând cornetul cu înghețată intenționat că să cadă pe mine o porție zdravănă din dulcele galben cu aromă de vanilie. Robert m-a privit puțin, străduindu-se să își ascundă zâmbetul, apoi s-a ridicat și a intrat în casă, iar după scurt timp a revenit cu un pachet de șervețele. S-a așezat pe marginea șezlongului meu și a scos un șervețel cu care m-a șters, cu multă grijă. Eu lingeam grăbită înghețata care se topea din ce în ce mai tare. După ce a șters dâra de înghețata cursă pe mine, mi-a luat cornetul din mână și a început să mănânce din el.

— E bun?, am întrebat, alintându-mă. Mi-a atins nasul cu înghețata, murdărindu-mă, iar eu i-am smuls de îndată

cornetul și i l-am lipit de obraz. S-a ridicat, iar eu am sărit că arsă și m-am îndreptat către furtunul cu apă.

— Te mănânc, dacă faci asta!, a strigat el, alergând spre mine. Am îndreptat jetul-de apă spre el, udându-l din cap până în picioare, iar în câteva clipe amândoi ne jucam sub apă, încercând să punem stăpânire pe furtunul care ne uda din ce în ce mai tare. Am alunecat și am căzut pe iarbă, iar Robert s-a trântit lângă mine. M-am liniștit și am privit cerul de un albastru edenic, fără niciun nor. După puțin timp, am simțit o atingere ușoară pe degetul mic al mâinii drepte și am răspuns cu o mângâiere timidă.

— Nu ești arogantă și nici înfumurată. Dar ești obraznică și foarte răsfățată, mi-a spus.

— Dar mă placi.

— Adevărul e că ești bună rău.

— Ești grobian! Și să știi că eu nu te plac deloc.

— Uitasem de mincinoasă...

— De ce ești atât de timorat în preajma mea?

— Așa ți se pare?

— Oare chiar mi se pare?

— Ce frumos e cerul...

— Știi că una dintre poreclele mele e Ciel? Adică, cer.

— Ți se potrivește. Ba senină, ba cu nori, ba cu raze fierbinți, ba cu furtuni. De unde această poreclă?

— Ei, e o poveste lungă...

— Spune-mi-o.

— E tristă.

— Nu contează.

— Știi rochia aia a mea, violet?

— Care dintre ele, că ai mai multe...

— Cea pe care am purtat-o când am fost la Brașov? Despre care a spus Sandra că este demodată...

— Da.

— Ei, rochia aceea are o poveste. Și astfel am început să-i spun una dintre poveștile mele triste de viață – o poveste pe care o încuiasem undeva, într-un colț de

suflet. Povestea era despre un băiat pe care îl iubisem foarte mult și care se numea Rareș.

Ne-am cunoscut când eu aveam 17 ani, iar el 22. Ne-am îndrăgostit fulgerător și am trăit o poveste de dragoste extrem de frumoasă. Nu aveam cum să uit felul în care Rareș m-a iubit. M-a respectat, m-a îndrumat corect, m-a ambiționat și a făcut toate astea, răsfățându-mă ca pe un copil. Mi-a fost alături în perioada cumplită în care tatăl meu a dus o luptă grea și chinuitoare cu cancerul.

Unii cred că la 17 ani un om nu are maturitatea necesară pentru a iubi cu adevărat, dar eu îl iubeam enorm pe Rareș. Era bun și blând, sensibil și responsabil, protector și mai ales mă făcea să râd tot timpul. Eram nedespărțiți, iar între noi nu a existat niciodată vreun moment tensionat. Era omul în brațele căruia găseam alinare, protecție și siguranță. Era cuminte, romantic, iubea cărțile, muzica – și, mai ales, pe mine. Mă făcea fericită, mă făcea să mă simt iubită, frumoasă și importantă. Într-o zi, Rareș a plecat împreună cu tatăl lui la Cluj, la bunici. Din clipa în care ne cunoscusem, nu trecuse nici măcar o zi fără să ne vedem, de aceea, ideea că nu ne vom vedea o săptămână, ni se părea amândurora de nesuportat.

— Dacă te îndrăgostești de alta pe acolo?, l-am întrebat glumind, în seara în care a plecat la Cluj.

— Niciodată! Eu doar pe tine te voi iubi, mi-a spus el, strângându-mă în brațe. Pune mâna aici, mi-a spus, luându-mi palma și așezând-o în dreptul inimii lui. Simți? Inima aceasta bate doar pentru tine. Te voi iubi numai pe tine. În seara aceea, Rareș s-a întors de câteva ori ca să-mi dea un pupic – așa cum făcea mereu când pleca de la mine. Uneori ajungea până la colțul străzii și se întorcea chiar și de acolo, doar ca să-mi mai dea un sărut.

Zilele în care Rareș a fost plecat, au trecut foarte greu. Ca să-l aștept cu o surpriză, mi-am cumpărat o rochie pe

care o văzusem împreună, în vitrina unui magazin. Îi plăcuse foarte mult acea rochie de culoare violet, pe care o admiram ori de câte ori treceam pe lângă vitrina în care era expusă. El insistase câteva zile la rând să mi-o cumpăr, argumentând că era făcută special pentru mine. Convinsă că-i voi face o bucurie, în seara în care trebuia să ne revedem, m-am îmbrăcat cu rochia violet și l-am așteptat în parcul nostru, pe leagănul nostru. Acolo îl așteptam mereu, pentru că acela era locul nostru de întâlnire. Am stat mai mult de o oră așteptându-l îngrijorată, pentru că el nu obișnuia să întârzie niciodată. Mă gândeam că poate încă nu ajunsese acasă, de aceea am sunat-o pe mama lui, însă aceasta nu mi-a răspuns la telefon. Am mai așteptat câteva minute în parc pe leagăn, gândindu-mă că poate întârzia, dar se făcuse târziu și îmi era frig. Am pornit către casă, privind mereu în urmă, sperând că avea să vină după mine, într-un târziu. Când am ajuns în fața porții mele, am văzut mașina celui mai bun prieten al lui Rareș. M-am apropiat, iar când acesta m-a văzut, a ieșit din mașină agitat.

— Unde umbli, te aștept de două ore!, mi-a spus.

— Am fost în parc să-l aștept pe Rareș. Tu ce faci aici? Prietenul lui Rareș părea foarte încurcat și aveam impresia că își căuta cuvintele, ca să-mi dea o veste cumplită.

— Trebuie să fii tare, Irina. Rareș și tatăl lui au avut un accident de mașină, la întoarcerea de la Cluj. Nu au mai scăpat.

— Poftim?

— Au murit amândoi... Acea frază m-a făcut să mă sprijin de zidul casei. Îl priveam stupefiată pe prietenul lui Rareș și așteptam să-mi spună că a glumit și poate chiar să apară Rareș de undeva de după colț și să-mi spună că a vrut să facă o glumă proastă. Dar văzând că plângea și mă privea cu milă, am înțeles că nu era o glumă, ci o altă lovitură cruntă, pe care viața mi-o dădea. Am stat câteva

minute rezemată de zidul casei și am privit cerul plin cu stele. Mi-l aminteam pe Rareș punându-mi mâna pe pieptul lui și promițându-mi că mă va iubi numai pe mine și realizez că toate reacțiile lui din seara aceea, toate declarațiile, erau parcă niște gesturi care ar fi prevestit că nu ne vom mai vedea vreodată. Lumea mea se prăbușise. Trebuia să accept că nu îl mai puteam vedea și că nu aveam cum să mă mai refugiez în brațele lui. Că nu mai aveam nimic din el sau din noi. Decât amintirile. Și cerul. Asta, pentru că îmi spusese cândva să privesc cerul, atunci când îmi va fi foarte dor de el.

— Ei și tu! Tu ce faci dacă îți e dor de mine?, l-am întrebat, alintându-mă.

— Eu am cerul. Tu ești cerul. Iar pe cerul meu pun stele, adică pupici... De atunci m-a alintat și m-a strigat „Ciel”.

Mult timp după moartea lui am mers în parcul nostru și l-am așteptat. Stăteam câteodată ore în șir, privind în gol și plângând în fața trecătorilor, care se obișnuiseră probabil cu mine, ca și cum eram parte din decor. Uneori, mă îmbrăcam în rochia violet și mă duceam la mormântul lui. Stăteam și plângeam în fața unei cruci, pe care vedeam numele lui – și totuși refuzam să cred că el nu mai există. Ba chiar eram supărată pe el, uneori, că nu a venit în seara aceea la întâlnire... iar alteori îl visam venind. Mi-am imaginat, de mii de ori, un alt sfârșit. Și nu am acceptat niciodată moartea lui, pentru că el a continuat să trăiască în sufletul meu, pentru că sufletul meu era viu. Mult timp m-am condamnat pentru tot ce nu i-am spus, pentru că nu i-am dăruit mai multă fericire, m-am condamnat pentru că el nu a apucat să mă vadă îmbrăcată cu rochia violet. Am rămas cu sufletul plin de regrete și cu o durere pe care timpul nu a vindecat-o, așa cum aș fi sperat, ci doar a anesteziat-o.

Unii oameni intră în viața noastră neinvitați, nedoriti – ca, mai apoi, să devină universul nostru. Dar, într-o zi, ne

părăsesc. Ne părăsesc forțați de destin, independent de voința lor, fără a avea șansa să-și ia rămas bun. Ne părăsesc atunci când nu ne așteptăm – și poate când depindem cel mai mult de ei. Ne părăsesc, luând cu ei și o parte din sufletul nostru și din visele noastre. Doare. Cu toate acestea ne rămâne în urma lor o poveste – chiar dacă nu o poveste cu final fericit. Ne rămân lecții de viață și amintiri prețioase. Învățăm să iubim, să prețuim, să devenim dependenți, ca mai apoi să învățăm să pierdem, să suferim și să devenim puternici...

La Snagov era un continuu du-te-vino. Prietenii lui Matei ne vizitau foarte des, iar uneori rămâneau la noi, câteva zile. Casa era plină și animată, mai tot timpul. Ne petreceam timpul jucând tot felul de jocuri, făcând karaoke, uitându-ne la filme sau lenevind. Zilele de naștere ale prietenilor erau sărbătorite tot la Snagov, pentru că aveam spațiu și tuturor le plăcea felul în care le organizam. Pentru că se apropia ziua lui Oli, am decis să-i organizez o petrecere surpriză. Am planificat totul până în cel mai mic detaliu și m-am dus în camera lui Robert, ca să-i cer să mă ajute cu cumpărăturile.

— Robert, ai putea să...

— Tu nu știi să bați la ușă?, m-a întrebat el speriat. L-am surprins stând întins pe pat și din vocea lui mi-am dat seama că plângea. Am aprins lumina, dar el mi-a întors spatele.

— Iartă-mă că am dat buzna. Nu m-am gândit că aș putea deranja. Și tu mai dai buzna în camera mea.

— Nu-i nimic.

— Ce e cu tine?

— Nimic. Ai putea să mă lași singur, te rog?

— Nu. Zi-mi ce e cu tine. M-am apropiat de patul lui și m-am așezat timidă, pe colț.

— Crezi că e o rușine să plângi, Robert?

— Irina, te rog. Vreau să fiu singur.

— De ce mă alungi? Dacă sunt aici, înseamnă că vreau să fiu. Și nu sunt doar fizic, sunt și cu sufletul.

— Îți mulțumesc, dar sunt ok.

— Nu plec de aici. Oamenii nu trebuie să plângă singuri. Deci, dacă vrei să plângi, o să plângem împreună. Dacă stau bine să mă gândesc, așa aveam un chef de plâns... Mi-am lăsat sabotii lângă pat și m-am așezat lângă el. Îmi doream să-l liniștesc și să află ce dureri ascundea sufletul lui. Era pentru prima dată când îl vedeam altfel decât vesel, pozitiv și puternic.

— Știi ce mi-a spus tata, când eram mică, într-o zi în care m-a găsit plângând?

— Ce?

— Că Dumnezeu le-a dat oamenilor un număr fix de lacrimi și că acestea sunt de două feluri: de tristețe și de fericire. Și că nu ar trebui să-mi irosc lacrimile aiurea, ci să le păstrez pentru momentele fericite. Că ar fi păcat să nu am lacrimi, ca să plâng atunci...

— Ce frumos...

— Deci, irosim? Dacă irosești tu, o să vărs și eu câteva. Știi că sunt empatică.

— Ești o copilă și o șmecheră...

— Vrei să vorbim? Să-mi povestești? Uite, îmi poți spune orice, pentru că mâine uit cu desăvârșire, dacă vrei.

— N-aș avea ce să-ți spun...

— Dacă ar fi să plâng acum, știi de ce aș plânge? De dor. De dorul celor pe care i-am pierdut. Și aș mai plânge de ciudă. De ciudă că nu pot ajuta oameni care suferă... copii, bătrâni... ah, și animale.

Fără să-mi dau seama am lăsat o lacrimă să mi se prelingă pe obraz. Robert s-a întors cu fața către mine, și-a aranjat perna și s-a așezat comod.

— Robert, te-ai gândit vreodată când ai plâns, câți oameni mai plâng în momentul acela, în întreaga lume?, l-am întrebat încet, cu privirea ațintită într-un loc fix de pe

tavan. Plâng foarte mulți. Fiecare își plânge durerea lui și sunt sigură că sunt foarte puțini cei care plâng de fericire. Unii plâng lângă cineva bolnav, alții plâng în fața unui mormânt, alții plâng singuri, poate pentru că au fost părăsiți de omul iubit... unii plâng pentru că află că mai au puțin de trăit, alții plâng îngrijorați că nu vor avea mâncare pentru a doua zi... unii plâng că nu pot avea copii, alții fiindcă se simt singuri și neiușiți... Tu de ce plângi, Robert? Eu de ce plâng? Avem, cu adevărat, motive să plângem?

— Ești incredibilă... ești, pur și simplu, incredibilă...

— Nu sunt. Vreau să vezi lucrurile așa cum sunt. Pentru că știu că atunci când suferi, durerea ta ți se pare cea mai mare, cea mai de nesuportat, pentru că nu o raportezi la dureri mai grave... Să știi, Robert, că orice lucru are două fețe. Una bună și una rea. În tot răul e un bine - și în tot binele poate fi un rău...

— Tu nu ești o ființă omenească. Ești extraterestru.

— Am nevoie de tine. Vreau să mă duci la cumpărături. Vreau să-i facem o petrecere surpriză lui Oli.

— Hai să mergem, mi-a spus, ridicându-se deodată. M-am dus în camera mea și m-am îmbrăcat, apoi am coborât în curte, unde Robert mă aștepta lângă mașină.

— Pofțiți, maiestate!, mi-a spus, deschizând portiera și întinzându-mi mâna. Am urcat în mașină, bucuroasă că îl vedeam din nou zâmbind.

— Ai o listă de cumpărături?, m-a întrebat.

— Mai întreb?

— Mă scuzați, domnișoară. Am uitat că sunteți culmea organizării. Câteva minute nu ne-am vorbit. El conducea liniștit, iar eu mă gândeam la el. Încercam să găsesc un motiv pentru care plânsese mai devreme. Dar nu găseam. Aparent, avea o viață perfectă. Era tânăr, frumos, sănătos, avea o familie frumoasă și iubitoare și tot ceea ce își dorea. Avea o viață frumoasă. „Oare suferă din dragoste? Oare iubește pe cineva care nu-i

împărtășește iubirea?”

— Spune-mi, cum te-ai acomodat la noi?, m-a întrebat întrerupându-mi gândurile.

— Foarte bine. Mă simt ca acasă.

— Mă bucur. Să știi că toată lumea te iubește.

— Ei, nu chiar toată lumea... am spus zâmbind. Nu trebuie să fii mai mult decât politicoș cu mine, nici măcar de dragul lui Matei.

— Uite-l, frate, pe ăsta, cum merge! Băi, cine ți-a dat ție permisul? Și? Măine ce planuri avem?

— Eu aș vrea să dau o fugă până la Brașov.

— Te duc eu.

— Ei, mă duci tu! Nu ai ceva mai bun de făcut?

— Ceva mai bun decât să fac pe șoferul pentru o domnișoară fițoasă? N-am.

— Fii serios...

— Sunt. Chiar vreau să ajung până la Brașov - și-apoi, Matei nu te va lăsa să pleci de capul tău... Până a doua zi, când mi-am anunțat plecarea la Brașov, nu l-am crezut pe Robert că mă va duce el. Dar vorbise deja cu Matei și totul părea stabilit.

— Să mă ierți că nu te pot duce eu, mi-a spus Matei. Am două întâlniri foarte importante. Dar cu Robert ești în siguranță. Într-adevăr, cu Robert eram în siguranță - și, mai ales, mă simțeam în siguranță. Era un bărbat foarte responsabil și atent. După micul dejun m-am pregătit de plecare la Brașov. Îmi era foarte dor de orașul meu preferat și de oamenii pe care nu-i mai văzusem de mult timp.

— Cineva e îngândurată tare, a spus Robert, văzând că priveam afară, absentă.

— Da. Abia aștept să ajungem la Brașov.

— Ai vreo vizită anume de făcut?

— Da. Merg la un prieten, un domn în vârstă. Când ajungem la Brașov, vreau să oprim undeva, pentru câteva cumpărături. Dacă te grăbești acolo unde ai treabă, mă

descurc și singură.

- Nu am nicio treabă. Îți stau la dispoziție.
- Dar ai spus că ai ceva treabă în Brașov...
- Ce trebuie să cumperi?
- Fructe, apă, niște dulciuri, câte ceva de papa...
- Cine este acest prieten al tău?

— Un om pe care îl iubesc foarte mult. Loctiitorul lui tata... Pentru că l-am văzut interesat de persoana pe care urma să o vizitez, i-am spus pe scurt povestea despre domnul profesor Horațiu. Robert m-a ascultat cu atenție, întrerupându-mă din când în când, pentru a-mi cere detalii suplimentare, acolo unde dorea să afle mai mult din poveste. Abia așteptam să ajung la domnul profesor. Povestindu-i lui Robert despre acesta, am rețrăit din nou clipe frumoase petrecute cu acel om minunat, pe care viața mi l-a scos în cale, atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

Pe domnul profesor îl cunoscusem într-o zi, pe când încă locuiam în centrul Brașovului și am mers la un magazin, ca să fac niște cumpărături. În timp ce așteptam la rând, l-am observat în fața mea și mi-a atras atenția când și-a numărat banii. Nu părea sărac, pentru că era îmbrăcat decent, dar totuși, a scormonit după niște mărunțiș, pe care l-a numărat cu atenție. Când i-a venit rândul, i-a cerut vânzătoarei „5 felii de parizer și de restul banilor puțină brânză de vaci”. Restul banilor însemna o sumă foarte micuță, cu care, în mod normal, nu se putea cumpăra mai nimic...

— Of, tataie, aici nu e farmacie! Ce faci numa' cu atâta mâncare, o dai la furnici?, l-a întrebat vânzătoarea. Eu mă gândeam că poate bătrânelul era fițos și își cumpăra, de obicei, porții mici.

— Parizerul îl dau la cățel, iar brânza o mănânc eu cu mămliguță, a spus el, de parcă era dator să se justifice.

— Păi cum, tataie, matale dai mezelu' la câine și mănânci brânză seacă? Banii ăia nu-ți ajung să-ți iei

destulă brânză!, a zis vânzătoarea în gura mare, în timp ce împacheta parizerul.

— Păi, câinele e bătrân și doar parizer mai mănâncă, pentru că îi place, iar mie îmi place mămăliga cu brânză... Vânzătoarea s-a apucat de cântărit brânzica, încercând să se încadreze în suma foarte mică, pe care bătrânul i-o pusese pe tejghea.

— Rămâne așa, tataie? Cum vrei să nimeresc eu la cântar?!, a întrebat vânzătoarea, strigând la bătrân, de parcă ar fi fost surd.

— Nu, vă rog... că doar banii ăștia îi am la mine... Vădit deranjată, vânzătoarea a început să cântărească iar brânza, ba punând cu lingura în pungă, ba scoțând, iar eu mă uitam, consternată, cum se chinuia să facă potriveala, raportându-se la o valoare extrem de mică. Nu îmi venea să cred că nu lăsa câteva grame în plus... Când mi-am pierdut răbdarea să văd cum se căznea să potrivească brânza pe cântar – dar și stresul bătrânului, care o urmărea îngrijorat, m-am trezit spunându-i să-i mai pună două linguri pline.

— Sunteți împreună?, m-a întrebat vânzătoarea, mirată.

— Nu, dar plătesc eu. Și vă rog să-i cântăriți și toată bucata de parizer din care ați tăiat, am zis încet, să nu audă toată lumea. Vânzătoarea s-a conformat, eu am plătit foarte repede și, până să apuce bătrânelul să se dezmeticească, am luat produsele și i le-am îndesat în plasă. Îmi venea să fug de acolo, pentru că mă simțeam rușinată, de parcă furasem ceva... De fapt, mă simțeam aiurea față de bătrânel, gândindu-mă că poate gestul meu îl va face să se simtă umilit – dar îmi era jenă și de rușinea vânzătoarei, care a făcut bășcălie pe seama bietului om și care nu s-a îndurat să lase o jumătate de lingură de brânză în plus. Am ieșit afară din magazin, iar bătrânelul se ținea scai după mine.

— Domnișoară, dar de ce ați făcut gestul acesta? Mă

simt îndatorat, vă rog să-mi dați adresa, ca să vă aduc banii...

— Nu aveți nicio datorie, a fost plăcerea mea. Nu știam cum să scap de acolo, iar bătrânelul se străduia să se țină după mine.

— Insist. Mâine vine pensia și vreau să vă plătesc datoria... Știți, mai aveam doar banii ăia până mâine la pensie și de aia... dar mâine iau banii și... Așadar, bietul bătrânel mai avea câțiva bănuți amărâți, până în ziua următoare când primea pensia... Și, cu ultimii lui bani, a luat de mâncare pentru el și pentru câinele lui. Dar a făcut asta, punând câinele pe primul loc, alocând o sumă mai mare pentru mâncarea câinelui, ca să-i cumpere ce-i plăcea... Iar el urma să se hrănească din puținii bani care-i mai rămâneau.

Asta m-a impresionat foarte mult. Stând în fața magazinului, l-am analizat puțin. Era un domn pedant, avea cămașă și cravată. Mă gândeam că poate am făcut o gafă și nu știam cum să o repar.

— Locuiți departe?, am întrebat.

— Nu, la câteva minute... Trebuie să plec, că am lăsat câinele singur în casă... Domnișoară, vă rog, cum să vă returnez datoria?

— Nu aveți nicio datorie, e plăcerea mea. De fapt, iubesc mult câinii și am vrut să-i iau papa cățelului dumneavoastră... că am auzit fără să vreau... și eu am avut un câine și îmi e dor...

— Atunci vă pot invita să-l cunoașteți pe Negruțu? Și astfel am pornit împreună spre locuința bătrânului, care se afla într-o casă naționalizată, din centrul Brașovului. Avea două camere mari și foarte înalte, iar pe mine m-a uimit ordinea din casă, dar și lucrurile vechi, mobila antică și câteva obiecte care îmi aminteau de casa în care am copilărit. În timp ce bătrânul a pus în frigider mâncarea cumpărată, am admirat mulțimea de poze înrămate, așezate peste tot prin sufragerie, cât și

biblioteca impresionantă. Apoi m-am așezat pe un fotoliu și m-am jucat cu câinele, un cocker spaniol bătrân și nu prea energic. Povestind cu bătrânelul, am aflat că fusese profesor de literatură, că soția îi murise cu mulți ani în urmă și că nu mai avea pe nimeni pe lume. Avea 82 de ani și nu-i mai rămăsese decât câinele, pozele și cărțile.

În sufletul meu se instalase o liniște plăcută, deși nu eram o persoană care să meargă cu încredere în casa unui străin – și cred că i-am transmis asta și bătrânelului. Acesta a înțeles gestul meu făcut la magazin și a înțeles că nu doream banii înapoi, de aceea, în semn de mulțumire mi-a oferit în dar o carte: Jurnalul fericirii”, scrisă de Nicolae Steinhardt. Așa am ajuns să mă împrietenesc cu domnul profesor – un om respectabil, educat, inteligent și bun, care mi-a câștigat respectul și inima. Din ziua aceea l-am vizitat frecvent, ducându-i fructe sau câte un desert. Iar dânsul mă aștepta cu emoție, pregătindu-mi de fiecare dată câte o carte pe care urma să o citesc. Ar fi vrut să mi le dăruiască pe toate, dar i-am spus că intenționez să plec în Germania definitiv și că nu aveam posibilitatea să iau cu mine atâtea cărți... De fapt, nu voiam să-i iau lucrurile pe care le iubea atât de mult. Eram fascinată de poveștile nenumărate despre istorie, despre viață și despre oameni, pe care mi le spunea domnul profesor. Și am învățat foarte multe de la dânsul. Și tot datorită dânsului, am descoperit un fel nou de a iubi. De atunci, am tratat altfel cărțile și nu le-am mai aruncat neglijent prin casă. *„O carte este viața celui care a scris-o. Și-a pus în ea sentimentele, gândurile, munca și iubirea. Cărțile trebuie tratate cu respect, ele reprezentând însuși sufletul autorului lor...”*, mi-a spus dl profesor, într-o zi. Iar eu am scris acea frază în jurnalul meu, așa cum mă învățase tata – să scriu tot ceea ce îmi plăcea și nu voiam să uit.

Îmi plăcea atât de mult compania dânsului, încât uneori refuzam ieșirile cu prietenii de vârsta mea. Îmi amintesc

cu drag cum, de fiecare dată când mergeam să-l iau la plimbare, mă admira și îmi spunea că sunt frumoasă și elegantă. „Ai frumusețea în ochi și în zâmbet și ești așa cum ar trebui să fie o femeie.”, mi-a spus într-o zi, cu mândrie în glas. Era foarte mândru plimbându-se la braț cu mine, iar eu mă simțeam ca o prințesă în compania sa, pentru că îmi arăta respect prin fiecare gest, prin fiecare vorbă și prin fiecare privire. Momentele petrecute alături de domnul profesor mă încărcau cu energie pozitivă și mă făceau să am idealuri și ambiții nobile. Am găsit la dânsul răspunsuri la multe întrebări și frământări de-ale mele – și, tot datorită dânsului, am învățat să nu îl mai condamn pe Dumnezeu, pentru pierderile mele... Prin exemple elocvente și povești din vremuri îndepărtate, m-a învățat cum trebuie să fie o lady.

Eu l-am învățat despre tehnologia modernă, despre telefoane mobile, iar dânsul nu a refuzat nicio propunere de-a mea, făcând față cu brio, la toate evenimentele la care îl duceam. Am fost împreună la teatru, la operă și cu telecabina în Poiana Brașov, unde nu mai fusese „de zeci de ani”. Jucam șah împreună, iar câteodată, în timp ce eu îi găteam, dânsul îmi citea poezii, cu o intonație specială ce îmi făcea sufletul să vibreze. I-am fost alături când a fost bolnav și mai ales când i-a murit câinele. Nimeni nu merită să fie singur în astfel de momente... Iar după o lună, i-am dus un alt câine, un cocker spaniol auriu, de care domnul profesor s-a bucurat foarte mult.

Îl iubeam foarte mult pe dl profesor. Mulți nu mă înțelegeau, ba chiar mă condamnau că sunt ciudată, alegând compania unui bătrân, în locul distracțiilor cu tinerii de vârsta mea. Au mai fost și unii care credeau că urmăresc să-mi lase „averea” sa, neștiind că toată averea lui consta în câteva lucruri, care pentru mulți nu valorau nimic... Domnul profesor mi-a spus într-o zi că am fost copilul pe care nu l-a avut niciodată. Iar eu i-am spus că dânsul mi-a fost tată, bunic, cât și profesor și prieten.

Poate că Dumnezeu l-a adus în viața mea, pentru că mă aflam într-o perioadă în care îmi lipsea foarte mult tatăl meu, care murise cu puțin timp în urmă... iar domnul profesor a reușit, în mare parte, să umple acel gol rămas în sufletul meu, ajutându-mă să-mi regăsesc echilibrul. După ce a murit tata, m-am condamnat pentru că nu mi-am petrecut mai mult timp cu el, pentru că nu l-am distrat, pentru că nu l-am ascultat mai mult, pentru că nu i-am îndulcit bătrânețea. Și tatăl meu a fost bătrân, pentru că avea 50 de ani când am venit eu pe lume...

Domnul profesor mi-a oferit șansa să mai simt cum era când aveam tată, să compensez ceea ce îmi reproșam că nu am făcut pentru tatăl meu... Probabil că Dumnezeu ne trimite în viață persoanele potrivite, în momentele potrivite, pentru a ne ajuta să depășim anumite etape, pentru a ne ajuta să evoluăm, pentru a ne ajuta să învățăm ceea ce trebuie, să ne regăsim, să ne iertăm, să iubim...

I-am spus lui Robert toată povestea despre domnul profesor, iar el m-a ascultat liniștit.

— De ce plângi?, m-a întrebat.

— Pentru că îmi e teamă de ziua în care îl voi pierde. Nu cred că voi suporta din nou acel gol, acele dureri, ca atunci când l-am pierdut pe tata...

— Irina, oamenii nu sunt nemuritori. Vin și pleacă, așa cum și noi venim și plecăm din viața lor. Important este cum administrăm relațiile, ce aducem bun în viața lor. Iar tu, prin prietenia ta, îi dăruiești foarte mult acestui om.

— Sper... Când am ajuns în Brașov am oprit la un magazin și am făcut câteva cumpărături pentru domnul profesor. Orice i-aș fi cumpărat aveam impresia că nu era destul, pentru că sufletul meu și-ar fi dorit să-i dăruiască tot ce era mai bun și mai frumos. Ajunși acasă la el, am urcat treptele cu emoție, gândindu-mă pesimist la faptul că, într-o zi, aveam să nu mai urc acele trepte, atunci

când dânsul nu va mai fi în viață.

— Of, ce-i cu ochișorii ăștia triști și umezi?, m-a întrebat domnul profesor, de îndată ce m-a văzut.

— Mi-a fost dor de dumneavoastră, i-am spus, strângându-l în brațe. Domnul profesor nea invitat să ne așezăm pe fotoliile din sufragerie, iar dânsul s-a așezat pe canapea. Mă privea ca pe o comoară, iar eu mă bucuram de acea privire părintească – o privire care mă făcea să mă simt copil, să mă simt protejată și iubită. Pentru că, oricât de matur și de puternic ar fi un om, el păstrează mereu copilul din el și are nevoie să se simtă al cuiva, să se simtă protejat, alintat, admirat și iubit. În timp ce a purtat o conversație scurtă cu Robert, eu l-am studiat, admirându-i cu dragoste mâinile ridate și pătate de vreme. Și l-am rugat în gând pe Dumnezeu să aibă grijă de acel suflet fragil, de care mă atașasem atât de mult.

— De când am cunoscut-o pe Irina, nu am mai știut ce înseamnă singurătatea, i-a spus domnul profesor lui Robert. Dumnezeu mi-a trimis-o. Altfel, nu aş mai fi trăit atât. E zâna mea bună...

Domnul profesor părea foarte încântat de Robert. Cât timp au stat la povești, eu am aranjat în frigider și în cămară lucrurile pe care i le cumpărasem și am spălat câteva vase din chiuvetă.

— Domnule Horațiu, aveți chef de o ieșire?, l-am întrebat.

— Sigur, stimată domnișoară! Cum aş putea refuza eu o invitație de la o femeie atât de splendidă?

— Mergem să mâncăm undeva, ok? Am mers la unul dintre restaurantele mele preferate și am mâncat împreună toți trei, iar ziua mea destul de tristă până atunci, s-a transformat într-una agreabilă, memorabilă. Ca de obicei, mi-am luat rămas bun de la domnul profesor străduindu-mă să-mi rețin lacrimile și promițându-i că-l voi vizita cât de curând va fi posibil.

— Încotro mergem, maiestate?, m-a întrebat Robert,

când am urcat în mașină.

— Mergem la Snagov, se face târziu.

— Minunat om, domnul profesor. Mă bucur că l-am cunoscut...

— Trebuie să fac ceva, nu sunt liniștită știindu-l singur...

— N-are pe nimeni?

— Doar un prieten care îl mai vizitează uneori – și pe vecina. Dar aş vrea să angajez pe cineva ca să-l ajute la treburi și să-i mai țină de urât.

— E o idee bună. Tu interesează-te în Brașov, poate găsești prin cunoștințe, o doamnă cumsecade, iar eu o voi plăti.

— Vorbești serios?

— Da.

— Doamne, ce bine ar fi să găsesc o femeie pensionară, care să aibă grijă de el!

— Te ocupi de asta, da?

— Îți mulțumesc din suflet, Robert!

— Pentru?

— Pentru că m-ai dus la Brașov și ai stat toată ziua după mine... și pentru tot...

— Știi, eu îți mulțumesc ție. Aveam nevoie de așa ceva.

Am simțit în glasul lui Robert o ușoară emoție, de aceea nu am mai continuat discuția. Nici el nu mai avea tată – de fapt, nu mai avea părinți și probabil că ziua petrecută alături de domnul profesor i-a peticit și lui mici răni sângerânde ale sufletului.

Imediat ce am ajuns acasă am început să dau telefoane cunoscuților, ca să mă interesez de o femeie care ar putea avea grijă de domnul profesor. Și am avut noroc să găsesc o doamnă pensionară, pe măsura așteptărilor mele, pentru că era harnică, serioasă și pasionată de cultură. Domnul profesor nu a părut încântat de idee, însă argumentele mele cu privire la neliniștea de a-l ști singur, l-au convins.

— Mai schimbați și dumneavoastră o vorbă, doamna a citit mult. Și mai mergeți la câte o plimbare, i-am spus domnului profesor, când i-am prezentat-o pe femeia care urma să-l îngrijească.

— Oare o să-ți pot mulțumi vreodată, pentru tot ce ai făcut pentru mine?, m-a întrebat domnul profesor, sărutându-mi mâna ca un adevărat cavaler.

— Îmi mulțumiți în fiecare clipă, prin faptul că existați. Am nevoie de dumneavoastră.

— Of, tinere Robert, te rog să ai grijă de acest suflet atât de gingaș și de pur...

— Voi avea, vă promit. Să știți că săptămâna viitoare va veni cineva să vă instaleze o mașină nouă de spălat. Și să repare scările, pentru că e periculos să coborâți pe ele așa, mai ales iarna, i-a spus Robert domnului profesor, surprinzându-mă. Nu știam nimic despre acele planuri ale lui, dar m-au bucurat foarte mult. I-am zâmbit copilărește și am întins mâna spre el, așa cum făcusem în noaptea în care ne-am cunoscut, când ne-am privit în oglinda din holul discotecii. El mi a atins mâna ușor și a mângâiat-o timid, zâmbindu-mi frumos.

Domnul profesor a surprins acel gest și a zâmbit cald și aprobator. Probabil că își imagina că noi doi eram mai mult decât simpli prieteni...

Eram foarte fericită alături de Matei. Atât de fericită, încât aveam impresia că tot ce trăiam era mai mult decât aș fi meritat și mai mult decât aș fi suportat. Uneori îmi era teamă că trăiam un vis din care, într-o zi, aveam să mă trezesc brusc. Matei părea cel mai romantic și mai tandru bărbat din lume. Și chiar dacă nu îmi spusese niciodată că mă iubește și chiar dacă nu ne făceam planuri pe termen lung, mă copleșea cu dragoste, era atent și pasional.

Viața mea se schimbase radical. Aveam orizonturi noi și vise frumoase. Eram convinsă că întâlnisem iubirea vieții mele, jumătatea sufletului meu, alături de care aveam să

îmbătrânesc.

Robert părea uneori distant și aveam impresia că mă respecta într-un fel exagerat. Era mereu la dispoziția mea și se îngrija să nu îmi lipsească nimic. El petrecea mai mult timp acasă, de aceea îmi cunoștea mai bine ca oricine, toate tabieturile. Știa că mă trezeam foarte devreme – și uneori se trezea și el ca să mă ajute să pregătesc micul dejun. Mă însoțea mereu la cumpărături și uneori îmi ținea companie când mă uitam la filme, sau când îmi savuram ceaiul, pe terasa camerei mele. Avea o răbdare aparte, ca să-mi asculte toate poveștile, planurile și frământările interioare. Dar el părea introvertit. Nu vorbea niciodată despre el, despre trecut, despre sentimente sau despre relațiile lui. Robert era diferit de Matei. Deși au crescut împreună, aveau caractere și temperamente diferite. Chiar și la hobby-uri și la gusturi erau diferiți. Robert avea o personalitate puternică și era foarte independent. Era un bărbat puternic și ambițios. Și foarte descurcăreț. Rezolva orice, imediat.

— Matei, de ce Robert e mereu singur? Suferă după vreuna, a avut vreo decepție?

— Robert, decepție? Fii serioasă!, mi-a spus Matei râzând. Nu știu, așa e el, nu vrea să se lege la cap. Are o groază de gagici, roiesc tipele în jurul lui...

— Da, dar nu simte și el nevoia să se implice sufletește, să aibă pe cineva alături?

— Se pare că nu.

— Păcat. E mereu singur... Noi suntem împreună, Sandra cu Cosmin, adică toți suntem cu perechea, numai el n-are pe nimeni...

— Nu-l deranjează. Cine îl oprește să-și facă o iubită? Nu vezi că e cam retras?

— Păi, tocmai. Stă numai izolat în casă, nu mai știe altceva, decât casă și birou...

— Stă acasă de când ești tu aici. Pentru că înainte nu îl vedeam zile în șir. Dar de când ești tu, văd că se implică

mai mult, te ajută și cred că nu vrea să te lase singură...

Chiar dacă Robert părea distant față de mine, îmi căuta mereu compania. Dar nu știam dacă stătea mereu în preajma mea, doar ca să mă ajute și să se implice în ceea ce făceam pe acasă, sau pentru că îi plăcea să fie aproape de mine. Uneori aveam impresia că mă privea într-un fel straniu și că era exagerat de cald și de dulce. Dar niciodată nu m-am gândit că ar putea avea pentru mine mai mult decât sentimente prietenești. Totuși, aveam momente în care imaginația îmi zburda aiurea, influențată mult de atitudinea lui față de mine. Nu prea eram atentă la detalii, pentru că eram prea concentrată pe Matei. Dar uneori îmi era imposibil să nu observ cât era de prezent și cât de mult mi se dedica. Părea că știa totul despre mine. Ținea minte chiar și cele mai nesemnificative lucruri și avea gesturi drăguțe, care arătau cât era de atent cu mine. Îmi întorcea ceașca de ceai, astfel încât toarta să-mi fie la îndemână, sau, de îndată ce priveam un obiect, mi-l dădea. Uneori aveam impresia că-i comandam cu privirea ce să facă și ce să-mi aducă – și că el îmi anticipa gândurile. Era protector și părea neobosit, atunci când îi solicitam ajutorul. Nimic nu i se părea prea greu, prea mult și niciodată nu i se părea că era prea târziu sau prea devreme. Iar eu îl apreciam, convinsă că era atât de amabil și de dedicat, din respect pentru Matei și poate din recunoștință față de mine, pentru că aveam grijă de casă și de ei, copleșindu-i cu iubire și străduindu-mă să trăim frumos.

— Vrei să te duc azi la cumpărături?, m-a întrebat Robert, într-o dimineață la micul dejun.

— Mergem joi...

— Joi voi fi plecat.

— Unde?

— În nordul țării, acolo unde avem ferma...

— Ce fain! Matei, când mergem și noi în zona aceea a Sălajului și prin Maramureș? Am auzit că e o zonă

superbă cu oameni minunați, mereu mi-am dorit să merg acolo, am spus visând.

— De ce nu vii acum, cu mine?, m-a întrebat Robert.

— Chiar așa, iubita! Mergi cu Robert, mi-a spus Matei, înainte să apuc să spun ceva.

— Și tu?

— Eu am treabă, iubita mea. Am o perioadă foarte plină, știi bine... Decât să stai toată ziua singură acasă, mai bine ieși cu el...

— Să plec cu nesuferitul ăsta, atâta drum?

— De ce nu? Ai ocazia să bântui pe acolo, cât vrei! Și îi mai ții de urât și lui... Matei nu era un om încuiat, nici limitat și nici gelos. Iar în Robert avea încredere oarbă. Și în mine avea încredere, pentru că știa că eram un om decent, cu principii sănătoase de viață și că mă ghidam după valori morale. Poate că altora li s-ar fi părut ciudat ca un iubit să-și trimită iubita într-o călătorie cu cel mai bun prieten, dar pentru Matei așa ceva era firesc. Și oricum Robert era fratele lui, nu un prieten oarecare.

Am plecat împreună cu Robert, în frumoasa zonă care era pe lista mea de locuri pe care visam să le vizitez. Speram că acea minivacanță avea să mă remonteze și să mă scoată din rutină.

— Știi ce-i ciudat? Acasă nu dormi, dar în mașină dormi de rupi, mi-a spus Robert la un moment dat, când mă trezisem.

— Drumul cu mașina mă obosește, am spus.

— Ți-e foame?

— Nu. Ție?

— Nu. Mâncăm la vila la care dormim. Gătește extraordinar doamna de acolo.

— Chiar, unde vom dormi?

— La o pensiune drăguță, într-un sat. O să-ți placă la nebunie. E mică, are numai patru camere, dar e de vis. Remarca lui Robert că dormeam mult în mașină m-a făcut să realizez că eu niciodată nu dormeam, când călătoream

cu mașina. Și am călătorit destul de mult, făcând drumuri lungi prin Europa. Ba mai mult decât atât, după accidentul avut cu unchiul meu în Austria, călătoream cu teamă. Dar lângă Robert mă simțeam în siguranță. Alături de el simțeam o pace interioară aparte și mă relaxam. Știa ce muzică îmi plăcea, știa că nu suportam căldura mare, mergea încet și poate de aceea dormeam ca un prunc, atunci când mă aflam cu el în mașină.

— Irina, trezește-te, mi-a spus el, la un moment dat.

— Am ajuns deja?

— Încă nu. Dar m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi asta, a spus arătându-mi în dreapta mea un câmp plin cu maci.

— Un câmp de maci?! Am ieșit din mașină repede și am făcut câțiva pași către câmpul superb, în care roșul macilor se iubea cu alte culori.

— Este minunat, îți mulțumesc, Robert!, am spus, când a venit și el lângă mine. Ador macii! Ador câmpurile pline cu maci!

— Știu.

— De unde? Nu ai de unde! L-am privit suspicioasă, întrebându-mă de unde știa. Ne cunoșteam doar din toamnă și cu siguranță că nu a existat nicio ocazie să-i spun asta. Sau îi spuseseam vreodată?

— Ce păcat că nu avem aparat foto! Ce-a fost în mintea mea de l-am uitat? Cred că am fi făcut poze superbe aici, am spus.

— Cu siguranță. Foarte frumoase, mi-a răspuns el, privindu-mă pătrunzător și aluziv. Privirea lui ațintită asupra mea, cât și tonul cu care a rostit acele cuvinte, mi-au confirmat că se referea la mine, când a pus accentul pe „foarte frumoase”.

„Irina, ce minte nebună ai! Cum îți poți imagina că el te-ar plăcea? Poate c-or întoarce tipii capul după tine, dar el nu e un oarecare și apoi e cel mai bun prieten al lui Matei! De fapt, este fratele lui!”, mi-am spus în gând. Mi-

am alungat repede gândurile nebune și am făcut câțiva pași către câmpul frumos colorat, care parcă mă chema în mijlocul lui. Robert m-a așteptat lângă mașină, privindu-mă cum îmi treceam mâna peste spice și peste macii pe care îmi doream să-i mângâi.

— Ce frumos e Dumnezeu! Nu-i așa?, am strigat către Robert.

— Este!

— Cât de minunat și de frumos și de genial trebuie să fie, ca să creeze un pământ atât de frumos și flori atât de frumoase și culori atât de frumoase și toooot!

— Și pe tine, a spus Robert, prea încet ca să pot auzi. Dar i-am citit pe buze și pe chip. „Oare sunt nebună? Dacă am închipui?”

Am revenit lângă Robert, iar el mi-a întins mâinile spre a mă ajuta să urc pe drum. În momentul în care mi-am pus palmele pe palmele lui, am simțit un fior ciudat străbătându-mi trupul. Iar când am făcut primul pas, am ajuns foarte aproape de el. În cele câteva clipe în care am avut mâinile într-ale lui, am avut impresia că am străbătut veacuri de trăiri. Era ca un magnet, de care mă străduiam să nu mă las atrasă. Inima îmi bătea nebunește și aveam impresia că rămâneam fără aer.

— Mulțumesc, am spus încet. El a vrut să spună ceva, dar s-a oprit. Am pășit către portiera pe care mi-a deschis-o și am intrat în mașină. Nu-mi mai era somn. Stăteam cu ochii închiși și visam. Mă întrebam dacă tot ceea ce simțisem fusese ceva real. „Oare mă îndrăgostesc de el? Nu se poate așa ceva! Sunt o ființă cerebrală, echilibrată... Dar el? El parcă nici nu mă plăcea...” îmi aminteam toate șicanele lui împotriva mea, pe care deodată le vedeam altfel ca până atunci. Oare acelea erau semne că mă plăcea? Apoi îmi veneau în minte tot felul de gesturi drăguțe și grija exagerată față de mine. „Nu, Irina, scoate-ți prostiile din cap! Nu se poate așa ceva! Ok, îl plac. E un bărbat superb. Îl plac

mult, din toate punctele de vedere. E sensibil, cald, romantic, atent, e frumos, e foarte sexy... Dar, chiar așa, el are vreun defect? Nu are. Groaznic!”

— Știi de ce dorm când sunt cu tine în mașină?, l-am întrebat, fără să deschid ochii. Pentru că am încredere în tine. Te rog să nu îmi iei asta... Simțeam o nevoie nebună să-i ating mâna pe care o ținea pe schimbătorul de viteze și chiar aveam impresia că mâna mea o va lua razna și că, fără voia mea, îl va mângâia. Am simțit deodată că mi-a atins mâna care era piciorul meu. M-a mângâiat ușor, apoi și-a retras mâna. Nu am deschis ochii, pentru că aveam impresia că nu-l puteam privi – rușinată parcă de gestul lui și de gândurile mele bune. „Îmi citește gândurile?! Doamne, ce-i asta?!”

— Ești obosită?, m-a întrebat încet.

— Nu. Tu ești? Vrei să conduc și eu?

— Vrei tu să conduci?

— Da. Ai curaj să mă lași?

— De ce nu? Ai carnet de multă vreme?

— De la optsprezece ani. Știu ce vei crede, că merg ca femeile fricoase. Află că am făcut școala cu un tip care participa la raliuri și, pentru că era prieten cu ai mei, m-a învățat să conduc de la 16 ani.

— la treci la volan, Schumacher! Am făcut schimb de locuri și, când am pornit, Robert se ținea de mânerul ușii.

— Ți-e frică!, am râs. Conduc sportiv. Nu sunt teribilistă, dar nu mi-e teamă de mașină. După ce mă obișnuiesc, devin stăpână.

— la vezi, că peste o sută pe oră devine ea stăpână...

— Ți-e frică! Băi, am condus pe autostradă în Germania. Liniștește-te!

Îmi plăcea foarte mult să conduc. Poate de aceea eram bine dispusă și am cântat tot drumul. Robert pune uneori aceeași melodie, distrându-se pe seama vocalizelor mele.

Când am ajuns în satul în care eram cazați, am rămas

mută de uimire. Eram înconjurați de peisaje superbe, iar de-o parte și de alta a drumului erau case frumoase, care se vedea că aparțineau unor oameni gospodari. Vila în care eram cazați era micuță și intimă, dar foarte frumoasă. Gazda ne-a întâmpinat la poartă, știind că trebuia să sosim tocmai de la București.

— Tulai Doamne, ce fată frumoasă ați adus, conule Robert! Este ca o zână!, a spus doamna, care avea un chip blând și frumos.

— Chiar este o zână. O zâna bună. Este iubita lui Matei.

— Serios? Aoleu! Conule Robert, dar nu mi-ați spus. Cum facem cu camerele? Ați spus că veniți singur și nu mai am camere. Am un grup de tineri de la...

— Nu-i nicio problemă, am spus, văzând femeia care se agita deja îngrijorată. Sau este, Robert?

— Nu, deloc.

— Ioi, ce bine! Oricum aveți cea mai faină cameră, cu vedere la pădure și la apă...

— Ce aveți bun de mâncare?

— Apăi, avem o zamă cu lășcuțe și groșciori, cum vă place dumneavoastră. Ne-am lăsat bagajele în cameră, apoi am cinat pe terasa din curte și nu ne-am ridicat de la masă, până când nu s-a întunecat afară. Liniștea de acolo era tulburătoare. Era un loc bun pentru a medita, pentru a-ți auzi gândurile și inima.

— Doriți o înghețată, my Lady?, m-a întrebat Robert, întrerupându-mi gândurile plecate pe dealurile pe care le contemplam.

— Nu, mulțumesc. My Lady?

— Da. Te porți așa. Ai un aer maiestuos, o atitudine demnă și un zâmbet de divă, senin. Prin felul tău atragi atenția și, totodată, impui un respect anume...

— Când eram mică, tata îmi spunea că sunt prințesă. Voia să mă convingă, de fapt, să mă port ca una. Să nu fiu băiețoi și nici femeie în pantaloni, cum mai zicea el.

— Te-a educat foarte frumos.

— Sper că a ieșit ce și-a dorit. Și-a dedicat viața pentru asta...

— De ce te-ai întristat?

— Pentru că îmi dau seama cât de singur a fost tata. Un bărbat de șaizeci de ani, să crească singur o fetiță...

— S-a descurcat de minune. Și nu a fost singur. Te-a avut pe tine, deci a avut totul.

— Ce drăguț spus! Dar totuși, un bărbat singur... Nu avea mângâiere, nu avea cu cine să-și împartă temerile sufletești, durerile, bucuriile...

— Te-a avut pe tine. Ce mângâiere putea fi mai mare? Ce bucurie?

— Nu spui asta, doar că să mă consolezi?

— Nu. Sunt sigur că l-ai împlinit pe tatăl tău. L-a obligat cineva să fie singur? Asta a dorit. Probabil că a vrut să-ți dăruiască ție tot timpul lui, tot sufletul...

— Îmi e așa de dor de el...

— Povestește-mi despre el. Cum era?

— Cum era? Era... un domn. De modă veche. Era pedant. Niciodată nu mă pupa, dacă nu se bărbiera. Îmi spunea că nu vrea să mă irite cu barba lui aspră. Îmi deschidea ușile, așa ca tine. Și mereu îmi aducea flori. M-a învățat să fiu femeie, încă de mică. Să mă bucur de gesturile frumoase. Era foarte cult. Iubea istoria și muzica. În fiecare duminică ascultam marii cântăreți ai lumii, la pick-up. Își iubea discurile de vinil!

— De acolo ești tu tobă de muzică? Nu am mai întâlnit pe cineva care, la o vârstă atât de mică, să știe atâta muzică... și nu numai.

— Păi da. Pentru că a vrut să înveț. Și știi, nu numai că mă puneam să ascult, îmi și povestea mesajul cântecului. Îl iubeam pe Frank Sinatra și îl asociam cu tata. Chiar semănau. Și îl mai iubeam pe Louis Armstrong. Adoram jazz-ul vesel. Eu cântam pe masă cu spray-ul pe post de microfon, iar tata făcea backing vocal. Mă distra cum cânta „șubi dubi dup” și-l puneam să repete la nesfârșit.

Ne distram copios. Doamne, cât l-am terorizat pe bietul tata! Acum îmi amintesc că îmi plăcea mult un cântec, pe care îl cântam când mă dădea în leagănul din curte. Suna așa: „Hi, eu și-o umbrelă, tu, eu ne plimbăm, cerul ca o acuară, nu ne vede sub umbrelă, când ne sărutăm”. Iar tata trebuia să zică „pam pam”! Cântam refrenul, de zeci de ori! De ce mă privești așa?

— Ți se luminează fața, când vorbești de tatăl tău.

— Da? Păi, era minunat. Avea maniere elegante, cu care mi-a terorizat copilăria. Încă nu eram la școală, când mă puneă să mănânc cu cărți pe cap. Ca să am poziție. Și mă învăța tot felul de lucruri, arătându-mi-i pe alții, ca să văd cum nu ar trebui să mă port.

— Și astfel a creat o prințesă. Spune-mi, obsesia pentru curățenie și ordine, tot de la el o ai?

— Da! Vai, m-a terorizat! Făceam curat în toată casa, iar el venea în inspecție. Cu batista înfășurată pe deget ștergea marginea tocului geamului... lustrele, tot, că să vadă dacă erau curate. Și când nu mi-a mai găsit nimic de comentat, știi ce a făcut? S-a dus în cămară și a șters un borcan cu dulceață. Militărie a făcut cu mine. Lumea îl condamna, dar eu nu regret. Ți-am spus că în bibliotecă aveam cărțile aranjate pe autori și în ordine alfabetică?

— Nu...

— Când m-am mutat singură, am avut tendința să las dezordine, sătulă de ordinea cu care m-a terorizat toată viața. Dar nu am putut. Mi-a intrat în sânge.

— De ce nu și-a refăcut viața tatăl tău?

— Nu știu. Era curtat, să știi. De o vecină și chiar de o profesoară de-a mea din generală. Mai mergea la ele cu flori, dar atât. Când am crescut, l-am întrebat de ce nu și-a refăcut viața și mi-a spus că nu a vrut să-mi aducă o stăpână în casa mea. Că nu a vrut să împartă timpul meu cu altcineva. Că am fost cea mai mare bucurie pe care i-a dat-o viața și că meritam totul.

— Vezi? Exact ce ți-am spus.

— Oare nu m-a obișnuit rău? Dacă voi căuta în bărbați, aceeași dedicare?

— O vei găsi. Cel care te va iubi, va fi exact așa cum vrei tu.

— Tu de ce nu iubești pe nimeni?

— De unde știi că nu iubesc pe nimeni?

— Păi, te văd mereu singur. Știu că ieși cu fete și că faci sex, dar nu te-am văzut niciodată cu una...

— Asta nu înseamnă că nu iubesc.

— Iubești? Și o ții ascunsă de noi?

— S-a făcut rece. Nu mergem în cameră?

— Ba da. Trebuie să dormi și tu, ai condus mult...

— Am uitat de oboseală, ascultându-te povestind.

— Îți mulțumesc. Îmi e dor și simt că-mi face bine când vorbesc despre el... în plus de asta, îmi amintesc că uneori mă îndepărtez de ceea ce eram cândva și că uit anumite lecții de viață, învățate de la el...

— Care crezi tu că este cel mai frumos lucru pe care l-ai învățat de la el?

— Să respect toți oamenii, indiferent cine sunt. Să cunosc, înainte să cataloghez. Să nu fac diferențe pe criterii de etnie, religie sau condiție socială. Și să nu privesc de sus pe nimeni. M-a învățat să fiu om. Și chiar dacă mulți trăiesc cu impresia că m-a răsfățat excesiv, a făcut din mine un om modest, demn și cu bun simț. Vreau să cred că a reușit...

— A reușit.

Aceea a fost prima noapte în care am dormit cu Robert. Am făcut un duș și, până când a făcut și el, am profitat de câteva minute ca să mă dau cu creme, așa cum eram obișnuită. Când a ieșit de la duș, purta un pantalon de trening de culoare bleumarin și un tricou alb. Avea părul ud și era tulburător de frumos și de sexy. Eu îmi pieptănam părul în oglindă, încercând să nu mă holbez la el.

— Te ajut?, m-a întrebat el, văzând că mă încurcasem

în părul foarte lung și des.

— Te pricepi?

— Învăț. Robert a adus un scaun și m-am așezat cu fața spre oglindă. A luat peria și a început să-mi pieptene şuviță cu şuviță.

— Te pricepi, i-am spus, aruncându-i un zâmbet în oglindă.

— Nu te deranjează că e atât de lung și de mult?

— Numai când mă așez pe el. Sau când e prea cald.

— Dar e frumos... Aveam impresia că periatul părului meu se transforma în mângâieri ușoare, pentru că îmi cam pierdeam concentrarea și mă relaxam.

— Riști să mă lași să ți-l împletesc?

— Știi cum?

— Nu.

— Îți arăt. I-am arătat cum să-mi împletească părul, iar el se necăjea, văzând că râdeam de el. La un moment dat, am vrut să-l corectez și i-am atins involuntar mâna, pe care a tras-o ca și cum l-aș fi curentat. Chiar și eu aveam senzația că atingerea mâinii lui mi-a provocat un fior ciudat.

— Lasă-l așa, o să dorm cu el desfăcut. Robert s-a așezat pe pat și a deschis televizorul. Eram îmbrăcată cu o cămașă de noapte și un halat, făcute din mătase și dantelă de culoare albă.

— Sorry, am crezut că voi avea camera mea, de aceea am ținuta asta, am spus, când mi-am scos halatul.

— Și dacă știai că vei dormi cu mine, ce ți-ai fi luat?

— O pijama serioasă.

— Tu, în pijama? Nu ți se potrivește. Femeie în pantalon, re- member? Pe care parte a patului vrei să dormi?

— Pe cea de lângă fereastră.

— Ok, poftiți, my Lady.

M-am așezat lângă el și am privit la televizor, absentă. Eram genul de femeie lipsită de inhibiții și de complexe.

Dormisem și cu alți bărbați, în diferite ocazii, dar de data asta nu mă simțeam confortabil. Deși locuiam în aceeași casă cu Robert și el era ca un membru al familiei, acum îmi părea un străin, în fața căruia mă simțeam intimidată. Priveam amândoi, foarte concentrați, un program cu videoclipuri muzicale, dar cu siguranță fiecare era pierdut în gândurile sale. Eu făceam eforturi să mă gândesc la ceva lumesc, la orice în afară de el, dar îmi era imposibil. Simțeam o nevoie nebună de a mă apropia de el, de a-l atinge, o atracție fizică extrem de puternică.

— Nu ți-e somn?, l-am întrebat.

— Nu prea. Ție?

— Parcă mă ia...

— Ok. Facem nani, a spus, închizând imediat televizorul.

Camera s-a cufundat deodată într-o beznă adâncă, iar eu eram bucuroasă că pot gândi, fără ca să fiu privită – pentru că gândurile mele erau atât de bune, încât îmi era teamă că mi se puteau citi pe chip. Abia după câteva minute, lucrurile din jur au început să prindă contur, mângâiate de lumina difuză care intra pe fereastră de afară.

— E prea întuneric așa?, m-a întrebat el.

— Nu. E în regulă. Să mă ierți dacă la noapte te voi înghesui. Matei spune că mă agit mult în somn și că...

— Stai liniștită. Eu dorm adânc. Somn ușor.

— Somn ușor.

— Sper că nu mă voi așeza pe părul tău, la noapte.

— Iar eu sper că nu te voi călări, așa cum am prostul obicei...

Câteva minute, niciunul dintre noi nu a spus nimic. Simțeam că Robert nu dormea, dar eu mă prefăceam că am adormit. Îmi uram trăirile atât de frumoase – dar, totodată, atât de vinovate. Îmi imaginam tot felul de scene, în care eu și Robert ne apropiam și făceam dragoste. „Ce-i cu mine? Am înnebunit de tot? E Robert!

Și îl iubesc pe Matei. Matei e perfect, mă face fericită, nu mi lipsește nimic. Oare o iau razna?”

L-am simțit pe Robert întorcându-se pe o parte, cu fața spre mine. L-am privit foarte puțin și am văzut că avea ochii deschiși. Stăteam nemișcată și probabil că nici nu respiram. „De ce nu doarme? Ar trebui să fie obosit, după cât a condus...” Deodată, l-am simțit atingându-mi părul, împrăștiat pe pernă. L-a mângâiat cu atingeri ușoare, dorindu-și probabil să nu mă trezească. Eram convinsă că se va opri, dar după puțin timp m-a mângâiat pe mână cu o atingere foarte ușoară. „Ce face? E nebun? Trebuie să mă prefac că dorm...”

Dar o forță ciudată m-a făcut să întind mâna spre el. Imediat el mi-a atins dosul palmei cu mângâieri ușoare, dar care mă făceau să mă topesc. „Nu, Irina! Asta e ceva greșit! Prefă-te că dormi. O să creadă că ai întins mâna involuntar, că nu știi ce e cu tine!”, îmi spunea rațiunea mea sănătoasă. „Fă dragoste cu el! Ia-l în brațe, mângâie-l, fă dragoste cu el!”, îmi spunea inima, mult prea nebună. Fără să vreau, am început să-i răspund la mângâieri, jucându-mă cu degetele lui, pe care abia le atingeam. „Ești nebună, Irina? Oprește-te! Fă-te că dormi și va crede că ai reacționat în somn și mâine te poți preface că nu știi nimic!” M-am oprit, iar el a continuat să mă mângâie foarte încet. Într-un final am adormit, pentru că liniștea de acolo și căldura mângâierilor lui m-au relaxat total. Dimineața când m-am trezit, eram cu capul pe umărul lui, iar părul meu era împrăștiat peste tot în jur.

— Bună dimineața, mi-a spus el încet.

— 'Neața. Iartă-mă, m-am urcat pe tine. Ți-am spus că nu știu ce fac în somn...

— Este frumos ceea ce faci în somn... l-am ignorat aluzia și m-am retras pe perna mea, iar el și-a așezat perna, apoi a deschis televizorul.

— Azi am mult de alergat. O să te plictisești singură?

— Nu, vai! O să mă plimb și o să stau pe terasă, ca să scriu...

— Chiar am vrut să te întreb. Ce tot scrii acolo?

— Tot felul de lucruri. Poezii, gânduri, țin un jurnal.

— Jurnal? La douăzeci de ani?

— Da. Ți se pare ciudat?

— Mi se pare copilăresc.

— Păi, poate că este. Poate că vreau să păstrez copilul din mine. Știi, când eram mică, tata mă puneă să scriu în jurnal, impresii, gânduri, frustrări, tot felul. Îmi spunea să amân să iau decizii sau să mă cert cu cineva și să mă descarc jurnalului, care îmi va fi un prieten bun. Și că, după ce mă voi calma și voi reciti, lucrurile vor arăta altfel.

— Crezi că citea ce scriai?

— Sunt sigură că da. Mi-am dat seama mai târziu, când am văzut cum corecta lucruri care nu îmi plăceau la el, chestii despre care scriam în jurnal.

— Hm, înțelept!

— Da. Și mă mai puneă să scriu gânduri de-ale lui. Povețe, proverbe, lucruri care mi au plăcut...

— Și ai toate aceste jurnale de atunci?

— Toate.

— Interesant. Amintiri frumoase...

— Sau triste. De fapt, am vrut să renunț la jurnale. Dar la șaptesprezece ani am pierdut pe cineva foarte drag. Și am realizat atunci că nu mai aveam nimic, în afară de câteva amintiri. De atunci mi-am propus să scriu într-un jurnal, tot ce trăiesc, ce îmi place, ce îmi face inima să vibreze, ce mă întristează, conversații, pasaje din scrisori, orice mă va ajuta să-mi păstrez amintirile cât mai vii. Iar când îmi este dor, le recitesc.

— Ești incredibil de romantică și de sensibilă...

— Sunt patetică, nu?

— Nu. Ești deosebită.

Ne-am pregătit pentru micul dejun, pe care l-am luat

tot pe terasa de afară, apoi Robert a plecat și m-a lăsat singură cu jurnalul meu, în care mi-am notat fiecare trăire care mi-a făcut inima să vibreze. „Oare are sentimente față de mine, sau e doar atracție fizică? Sau am închipuiri? Este clar, e doar atracție fizică. El e prea serios, prea cinstit și prea cerebral, ca să îndrăznească măcar vreodată să-și imagineze că între noi doi ar putea fi ceva. Și ce dacă uneori îmi face complimente, sau e neobișnuit de cald? Poate că așa e felul lui de a se purta cu oamenii apropiați.”

Robert s-a întors abia seara, iar eu am simțit, pentru prima dată în ziua aceea, că îmi fusese dor de el. Oare eram prea obișnuită cu el, sau îmi era urât departe de Snagov, între străini? Ne-am plimbat prin împrejurimi, pierzând șirul povestirilor și noțiunea timpului. Doar întunericul a reușit să ne schimbe direcția de mers, grăbindu-ne pașii către pensiune.

— Te uiți la fundul meu?, l-am întrebat, în timp ce urcam scările către camera noastră.

— Chiar dacă m-aș uita, tot ochii ți i-aș vedea.

— Ochii?

— Da.

— Sunt frumoși? M-am oprit și m-am întors cu fața către el.

— Nu. Dar au ceva magic. Ceva care acaparează.

— Nu zău?

— Nu ai observat asta? Că toți te privesc când te văd? în magazine, pe stradă...

— Se uită, pentru că zâmbesc.

— Da, dar și pentru că ochii le atrage atenția.

Am stăruit câteva clipe cu privirea asupra lui și, pentru că nu mă întorceam să urc mai departe, el a urcat încă o treaptă, venind foarte aproape de mine. Aș fi vrut să mă întorc și să urc mai departe, dar ceva mă ținea imobilizată. Aveam impresia că eram prizoniera unui magnetism ciudat, care ne ținea aproape unul de celălalt.

Nu știu cum l-am privit, dar el a închis ochii. L-am luat de mână și am urcat împreună restul treptelor. Aveam impresia că tremuram amândoi, iar eu simțeam niște fiori care mă făceau să-mi fie prea cald și prea rece, în același timp. El a descuiat ușa și, când am intrat în cameră, m-a întrebat dacă vreau să întru prima la duș.

— De ce nu mergem împreună?, am spus zâmbind obraznic.

— Tu și glumele tale!, mi-a răspuns amuzat. Vrei să te joci, nu?

— Doar uneori.

— M-am gândit toată ziua la tine.

— Da?

— Adică la păr, la cum trebuie împletit. Cred că știu acum. Mă lași să o fac?

— Sigur.

După ritualul dușului ne-am așezat la fel ca în seara precedentă, în fața oglinzii. Nu, nu mi se părea. El nu îmi peria părul, ci mi-l iubea. Îl atingea cu teamă și cu tandrețe și îl mângâia. Îi priveam reflexia în oglindă și simțeam că mă topesc sub atingerile lui. „Nu se poate! Sunt îndrăgostită de el. Nu, nu se poate așa ceva! Ce mă fac? Am o toană, mi se pare, nu, chiar nu se poate. Îl iubesc pe Matei!” Când a început să-mi împletească părul, mă atingea involuntar pe gât, făcându-mă să simt mai mult decât ar fi trebuit să simt.

— Ți-e rece?, m-a întrebat, văzând că am tremurat.

— Nu știu. Adică, da, puțin.

— Mai am puțin și termin. E bine?, m-a întrebat, arătându-mi coada în oglindă.

— Da, e perfect. Mi-a întins mâna și m-a condus către pat, iar eu, în loc să-i eliberez mâna, i-am ținut-o câteva clipe, de parcă era lipită de a mea. Mă uram pentru că mă purtam prosteste și nu mă recunoșteam. Eu nu eram așa. Eram stăpână pe mine și-i intimidam pe ceilalți. Ce mi se întâmpla acum?

- Ai scris azi în jurnal?
- Da.
- Bănuiesc că e secret, nu?
- Absolut. De aceea îl și țin încuiat. Are și cifru și cheie.
- Înseamnă că ai secrete tenebroase, nu?
- Nu. E doar sufletul meu, pe care nu vreau să-l vadă oricine.
- Dar lumea vede ce suflet ai.
- Nu cred. Lumea vede exact atât și numai ceea ce vreau eu să arăt. Pot manipula și pot induce în eroare. Nimeni nu mă cunoaște cu adevărat.
- Ești sigură?
- Foarte. Văd asta în purtarea oamenilor, în felul în care mă percep, după felul în care mă judecă...
- Eu cred că te cunosc.
- Eu nu cred. Ți-ai format o părere, după ce ți-am arătat.
- Adevărul este că de la început am văzut în tine o femeie foarte puternică. Arogantă, implacabilă uneori... Oricum, ești imprevizibilă, oscilantă și bulversezi omul. Atunci când e mai convins că ești o scorpie fără inimă, faci ceva atât de drăguț și de grandios, încât îl întorci pe dos. Faci oamenii să te iubească fulgerător. Și poate că la fel de fulgerător îi faci și să te urască.
- De ce oare noi, oamenii, avem sentimente? De ce oare nu ni s-au dat doar reguli? Doar creier, mai exact.
- Ar fi urâtă viața, fără.
- Îmi spui ceva?
- Am încotro?
- Nu, am spus zâmbind. De ce plângeai, atunci când te-am surprins în camera ta?
- Nici nu mai știu...
- Cred că plângeai pentru o ea - o iubire neîmpărtășită.
- Haide să facem nani. Ne trezim cu noaptea în cap...

— De ce eviți să vorbești despre tine? Și mai ales despre iubire? Iubirea e așa de frumoasă...

— Dacă e...

— Ești îndrăgostit de cineva?

— Nu știu.

— Cum nu știi? Există o *ea*?

— Există.

— Și? Ce simți?

— Nu știu.

— Haide, că ești culmea! Păi o iubești sau nu?

— Nu înțelegi că nu știu?

— Păi, hai să vedem. Te gândești la ea? Îți e dor de ea?

O placi?

— Da.

— Și? Atât?

— Ce ar mai trebui în plus?

— Să fii fericit, să simți că zbori...

— Nu am simțit asta.

— Dar fluturi? Ai simțit vreodată fluturași în burtică, atunci când ai fost în preajma ei?

— Fluturași în burtică? Ce copil răsfățat ești!

— Da! Senzația aceea minunată de fluturași care îți invadează corpul și ai impresia că plutești...

— Ce chef de vorbă ai! Nu te mai las să bei capucino, seara...

Am adormit gândindu-mă la el și la acea *ea* pe care probabil o iubea. Îmi imaginam că trebuia să fie o femeie foarte frumoasă și specială, dacă reușise să-i câștige inima. Și, undeva, în adâncul sufletului meu, o invidiam... Când am ajuns acasă, am scris în jurnal tot ceea ce am trăit și ce am simțit în cele trei zile petrecute alături de Robert. Cu toate că erau trăiri vinovate, erau frumoase și îmi doream să le păstrez. Am dat pagina ca după o poveste care se termină și am scris mai departe despre Matei.

Dar nu puteam uita. Nu mă puteam preface că nu am

simțit ceea ce am simțit. Și totuși mă mințeam că totul a fost o rătăcire de moment. Iar cu timpul, chiar am reușit să cred în asta, mai ales că Robert se purta normal, la fel ca înainte.

Dar când credeam cel mai mult că toate acele întâmplări au fost doar gesturi întâmplătoare și că eu aveam o imaginație prea bogată, s-a întâmplat ceva care mi-a răsturnat întregul univers.

Eram la Snagov, într-o seară obișnuită în care, după cină am ieșit în curte și m-am întins pe patul balansoar, ca să citesc.

— Nu-ți e rece?, m-a întrebat Robert, apărând lângă mine.

— Nu. Ce faci? Vrei să stai? M-am ridicat și m-am retras pe un colț al leagănului, că să-i fac loc să se așeze lângă mine.

— Mulțumesc, mi-a spus, așezându-se. Așteptam să spună ceva sau să mă întrebe ceva, dar el privea tăcut către casă. A luat cartea pe care o citeam și a răsfoit-o absent, apoi a stat tăcut câteva minute, privind către casă. Am luat cartea și am studiat-o absentă, întrebându-mă de ce era așa de tăcut și de îngândurat.

— Ești ok?, l-am întrebat la un moment dat, rupând tăcerea.

— Da.

— La ce te gândești?

— Nu cred că ai vrea să știi...

— Ba aș vrea.

— Ești sigură, Irina?

— Foarte sigură. A rămas înmărmurit parcă, privind înainte într-un punct fix, iar eu așteptam să-mi spună la ce se gândea.

— Mă gândeam că... de câte ori mă aflu aproape de tine, fac eforturi disperate să nu te îmbrățișez, mi-a spus încet, privind în zare. Afirmația lui m-a lăsat fără aer și, totodată, m-a făcut să simt un gol imens în stomac, apoi

o invazie de fluturi, care parcă se zbăteau să mă ridice în aer. Am strâns cartea pe care o aveam în mână și nu am spus nimic. Ce-aș fi putut să spun?

El s-a ridicat brusc și s-a îndreptat către casă, fără să mă privească, iar eu abia atunci am respirat. În minte îmi răsunau, iar și iar, cuvintele rostite de el. Am stat nemișcată, minute în șir și am contemplat cerul, încercând să înțeleg ce se întâmpla și ce ar fi trebuit să fac eu. L-am văzut întorcându-se și am respirat adânc. Inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că până și cei aflați în casă o puteau auzi.

— M-am gândit că ți-ai dori puțină înghețată, mi-a spus, întinzându-mi o cupă cu înghețată și fructe proaspete tăiate. Este frumoasă prezentarea, my Lady?

— Foarte frumoasă, mulțumesc! I-am zâmbit fără să stăruiesc cu privirea asupra lui și am luat cupa, din care am gustat puțină înghețată. El s-a așezat pe iarbă în fața mea și îmi căuta privirea.

— Mai este loc pe leagăn, de ce stai pe jos?

— L-ai văzut vreodată pe băiețelul din vecini, cel care stă în partea aia?

— Nu. Nu am văzut pe nimeni în curtea aceea.

— Este imobilizat într-un scaun cu roțile. Uneori mă joc cu el, când îl mai văd prin curte.

— Câți ani are?

— Vreo zece, cred. Tatăl lui este grec, mama româncă.

— Să mă chemi și pe mine să-l cunosc, ok?

— Te voi chema. Este cam timid, dar știu sigur că de tine se va lipi. Ai terminat?

— Mai am, e rece...

Din ziua aceea, Robert s-a purtat diferit cu mine. Părea mai rece, mai absent și aveam impresia că făcea tot posibilul să fie cât mai puțin timp în preajma mea. Mă gândeam că declarația lui a fost o rătăcire de moment, pe care o regreta și pe care nu o va mai repeta. Dar când eram mai convinsă că atitudinea lui față de mine era una

normală și că nu avea alte sentimente pentru mine, în afară de cele prietenești, m-a surprins din nou, într-un mod uimitor.

Ne aflam în Germania, în frumosul land Bavaria. Era o zi superbă de iulie, în care am vizitat unul dintre cele mai frumoase castele pe care le văzusem vreodată, castelul Neuschwanstein. Eram pasionată de castele, de aceea nu ratam nicio ocazie să vizitez vreunul. Iar acel castel era în topul listei mele de locuri de vis, pe care îmi doream să le vizitez. Și cum visele se împlinesc, atunci când te aștepți mai puțin, s-a ivit ocazia să merg acolo împreună cu Sandra și cu Cosmin, care și-au cumpărat o mașină din Munchen. Am găsit un motiv bun de a călători împreună cu ei, pentru că îmi doream să-mi vizitez rudele care locuiau chiar în Munchen, iar Matei și Robert au părut încântați să facem o minivacanță.

În ziua în care am vizitat castelul, mă îmbrăcasem cu o rochie pe care o adoram și care reflecta starea mea de fericire. Era din mătase albă, cu fluturi de toate mărimile și de toate culorile, care dădeau senzația că zboară. Matei, Sandra și Cosmin erau genul de oameni sedentari și, pentru că nu prea îi încânta să bântuie prin tot castelul, ne-au lăsat pe mine și pe Robert să intrăm în fiecare cămăruță și să urcăm zecile de trepte, spre a ajunge cât mai sus, ca să vedem împrejurimile. Castelul era împrejmuit de peisaje care îți tăiau respirația, de munți semeți și pădure, iar în apropierea lui se afla un lac pe care l-am admirat câteva ore.

— Vreau să urc acolo. Vii?, l-am întrebat pe Robert, văzând un rând de trepte, care duceau către o terasă de unde se puteau admira împrejurimile castelului. El m-a urmat și mi-a făcut câteva poze, surprinzându-mi uimirea față de peisajele care mă uluiau.

— Este superb!, am spus încântată, când Robert a ajuns lângă mine. Nu-i așa că e minunat?

— Este. Pentru că tu vezi totul cu inima, Irina. Iubești

tot ce te înconjoară...

— Tu nu vezi cu inima?

— Depinde. Sunt și lucruri pe care le văd cu inima. Dar mai întâi cred că sunt filtrate de rațiune. Uite, lumea te admiră. Îi vezi cum te privesc?

— Da. Și?

— Și, deși toți te privesc, fiecare te vede altfel. Depinde cum te privește fiecare. Unii văd o față frumoasă, alții văd o față urcată pe treapta asta, alții văd o față cu o rochie frumoasă...

— Tu ce vezi, când mă privești?

— Fluturi, mi-a spus el, privind-mă pătrunzător.

Afirmația lui a fost mai mult decât puteam suporta. Mă străduiam să nu-mi arăt emoțiile, în timp ce el privea când spre mine, când undeva departe, în zare. Îmi aminteam de seara în care i-am vorbit despre fluturii iubirii și știam că acum se referea la ei și nicidecum la fluturii de pe rochia mea. Oricât aș fi vrut să gândesc rațional și să-mi impun să cred că remarca lui nu era reală, nu reușeam, pentru că tonul pe care mi-a spus-o și privirea pătrunzătoare și plină de iubire arătau sinceritatea sentimentelor lui.

Am făcut doi pași către el, dându-i de înțeles că îmi doream să cobor de pe acel postament din piatră, iar el m-a prins de talie și m-a ridicat ușor. M-a lăsat jos extrem de aproape de el, dar nu și-a luat mâinile de pe mijlocul meu. Niciunul dintre noi nu se mișca și probabil că nici nu respiram. Era un moment ciudat și tensionat, în care nu puteam reacționa nicicum. Simțeam că nu mai eram stăpână pe emoțiile mele și aveam impresia că timpul s-a oprit în loc. L-am întins mâinile, iar el mi-a strâns palmele într-ale lui. Tremuram amândoi. Involuntar am închis ochii – probabil, de teamă că privirea mi-ar putea trăda gândurile. L-am simțit sprijinindu-și fruntea de a mea și am deschis de îndată ochii, realizând că acea scenă era prea neobișnuită și nepotrivită.

— Mergem?, am întrebat încet, retrăgându-mi mâinile pe care el nu mi le elibera. M-a luat de mână și am coborât scările care duceau către curtea interioară a castelului. Pășeam cu teamă că mă voi prăbuși, din cauza că nu mai eram stăpână pe picioarele mele. Înainte să ieșim în curtea interioară, s-a oprit o clipă și a oftat, ca și cum, fără acel oftat, nu ar fi avut forță să meargă mai departe. Mă ținea strâns de mână și mergea repede, iar eu îl urmam aproape alergând.

— Ți-am adus prințesa, i-a spus lui Matei.

— Era să mi-o fure vreun zmeu rău, acolo sus?, a întrebat Matei, strângându-mă în brațe, cu o atitudine protectoare.

Știam că aveam să nu uit niciodată vizita la acel castel de vis, care mi-a oferit un fragment mic de basm.

Oricât îmi impuneam, nu reușeam să-mi scot din minte cele două episoade în care Robert mi-a mărturisit iubirea. Câteva zile i-am urmărit discret reacțiile și mi s-a părut că era abătut și trist. Mă întrebam dacă nu cumva greșisem cu ceva față de el și, dacă nu cumva, prin atitudinea mea caldă și prietenoasă îi transmiseseam mesaje greșite. Dar realizez că mă purtasem ireproșabil. Mă purtasem corect și îl tratam exact așa cum se cuvenea, ținând cont de relația pe care o aveam.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, i-am spus într-o seară după cină, când am rămas singuri în bucătărie.

— Te ascult.

— Nu aici. În camera mea, mai târziu.

— Ok.

Îmi doream să află dacă se simțea bine și de ce era atât de abătut. Nu mă mai puteam preface că nu vedeam că, în ultimul timp, nu era în apele lui – cu atât mai mult cu cât toți cei din casă sesizaseră schimbări în atitudinea lui. Faptul că îl ignoram ar fi putut trezi suspiciuni asupra mea, pentru că eu mă interesam de toți cei din casă, acordând mare atenție stării lor de spirit.

— Se poate?, m-a întrebat Robert, deschizând ușa puțin.

— Sigur, intră!

— Ce voiai să vorbim?

— Ia un loc.

— Prefer să stau aici. Stătea rezemat de ușă și mă privea într-un fel ciudat, care mă făcea să mă simt inconfortabil. Aveam impresia că vedea adânc în sufletul meu și că îmi putea citi gândurile, îmi era greu să-i înfrunt privirea, de aceea m-am întors cu scaunul către oglindă și am început să-mi desfac coada împletită.

— Voiam să te întreb dacă ești ok. Mi s-a părut zilele acestea că ești altfel...

— Sunt ok.

— Ești sigur?

— Da. Altă curiozitate mai ai?

La radio tocmai se auzea cântecul *Fell în Love with an Alien*, cântat de formația Kelly Family, un cântec care îmi plăcea foarte mult. Involuntar, i-am aruncat lui Robert o privire în oglindă, iar el mi-a zâmbit amar, cu subînțeles. Eram îndrăgostită de el? Era îndrăgostit de mine? Ce se întâmpla?

— De ce ești arici cu mine?, l-am întrebat, încercând să arăt că nu dădeam importanță cântecului.

— Arici? Ai avut timp să observi asta?

— Dacă am avut timp?

— Credeam că nu vezi nimic în jur, decât ce te interesează.

— Ai să-mi reproșezi ceva?

— Nu. Tu ai?

— Nu.

— Înseamnă că am lămurit. Acum pot să plec?

— Nu știu, ia vezi, poți?

M-a privit pătrunzător câteva clipe, iar eu mă străduiam să îi susțin privirea care ajungea atât de adânc în mine, încât aveam impresia că mă durea. S-a întors cu spatele

la mine și, înainte să iasă din cameră, s-a apropiat de combina muzicală și a dat volumul sonorului foarte tare. Fără să mă privească a ieșit și a închis ușa în urma lui. Am așteptat până când s-a terminat cântecul, apoi m-am ridicat și am dat sonorul mai încet. Aveam nevoie să-mi aud gândurile.

„... de câte ori mă aflu aproape de tine, fac eforturi disperate să nu te îmbrățișez”, auzeam obsesiv în mintea mea. Atunci am realizat că noi doi nu ne îmbrățișaserăm niciodată. În cele câteva luni în care am fost aproape unul de celălalt, nu am avut nicio atingere tandră, nicio îmbrățișare prietenească. L-am pupat de ziua lui și de sărbători, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor și de la distanță, dar niciodată nu mi-am lipit trupul de al lui. În minte au început să-mi revină tot felul de momente, cuvinte, priviri și gesturi, pe lângă care eu am trecut nepăsătoare sau pe care le-am ignorat intenționat. Am realizat atunci că de multe ori mă purtasem de parcă nici măcar nu-l vedeam, că nu i-am acordat atenția pe care ar fi meritat-o, că l-am tratat uneori cu egoism și că niciodată nu m-am întrebat ce gândea sau ce simțea. Eram atât de obișnuită cu el, încât mi se părea normal să fie mereu în jurul meu și la dispoziția mea.

Abia atunci vedeam clar purtarea lui față de mine. Realizam, dintr-o dată, câtă grijă a avut de mine, cât de atent era și cât de prezent. Îmi știa toate tabieturile și mă răsfăța exagerat de mult. Îmi verifica băutura, ca să se asigure că nu era prea rece, îmi tăia mâncarea în farfurie, îmi ținea sticluța de oă, îmi deschidea ușile sau avea grijă să nu-mi uit ochelarii de soare, știind că aveam fotofobie. Făcea toate acestea necondiționat, iar eu nu-i ofeream nimic în schimb. Mă purtam cu el ca o stăpână și îl șicanam, ori de câte ori aveam ocazia. Între noi era permanent o tensiune ciudată, pentru că amândoi ne străduiam să ne enervăm unul pe celălalt și niciodată nu ne tratam cu seriozitate. Prietenii noștri se distrau pe

seama noastră și participau de multe ori la farsele pe care i le pregăteau lui Robert. Iar Matei era obișnuit să ne vadă atacându-ne mereu cu replici grosolane și nu intervenea niciodată, când ne contraziceam vehement pe diverse teme.

„Am fost oarbă în tot timpul acesta, de nu am văzut tot ce face pentru mine?” El mi-a dedicat aproape tot timpul lui, iar eu nu i-am mulțumit niciodată. Nu m-am gândit niciodată la sentimentele lui, la nevoile lui și nu m-am întrebat dacă era fericit sau nu. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, am simțit o dorință nebună să-l îmbrățișez. Poate de aceea m-am trezit deodată ieșind din camera mea și oprindu-mă abia în fața camerei lui. „Ce faci, Irina, ai înnebunit? Ce cauți în camera lui? Vreau doar să-l îmbrățișez. Vreau doar să-i mulțumesc pentru că mi-a fost aproape și pentru toate gesturile lui. Merită o îmbrățișare, cu atât mai mult cu cât mi-a spus că și-o dorește enorm. Dar oare asta nu îi va transmite un mesaj greșit? Pot controla ceea ce se va întâmpla? Da, voi putea controla. Voi intra și îi voi mulțumi pentru că este un prieten bun, îi voi cere iertare că uneori l-am tratat cu egoism și i-am lăsat impresia că era invizibil și, poate, folosit. Și apoi voi pleca.” Dar atunci când e vorba de sentimente puternice, lucrurile plănuite, oricât de corect din punct de vedere rațional, scapă de sub control.

Am bătut încet la ușă, iar după foarte puțin timp, mi-a deschis și mi-a făcut loc să intru pe lângă el. S-a îndepărtat, oprindu-se în mijlocul camerei, iar eu am închis ușa în urma mea. Văzându-mă în fața lui, toate planurile mele au fost date peste cap. Am pășit cu teamă până lângă el și, când i-am văzut privirea, am realizat că nu aș fi putut să-l îmbrățișez, pur și simplu.

— Închide ochii, i-am spus în șoaptă. El m-a privit puțin nesigur, apoi a închis ochii. Nu știam cum să-i ofer o îmbrățișare care să nu mă transforme într-o vinovată. I-am atins mâna foarte ușor și am început să-l mângâi pe

dosul palmei. Stătea nemișcat și cu ochii închiși și aveam impresia că nici măcar nu respira. L-am atins și cealaltă mână, pe care o ținea relaxată pe lângă trup și am închis ochii și eu. Cu vârfurile degetelor am început să-i mângâi dosul palmelor, iar după câteva clipe a început să-mi răspundă la mângâieri, jucându-se cu degetele mele, ca și cum degetele lui mi le iubeau.

Nu mi-am imaginat vreodată că niște simple atingeri de mâini ar putea să mă răvășească atât de tare, iar ceea ce simțeam era inedit și inexplicabil. Îmi doream atât de mult apropierea de el, încât trăiam cu senzația că voi muri dacă nu îmi voi lipi trupul de al lui. Degetele mele au părăsit jocul degetelor lui și au urcat pe brațele puternice, cu mângâieri ușoare. Apoi l-am îmbrățișat cuprinzându-l cu brațele, iar el m-a strâns de îndată, lipindu-mă de trupul lui. Auzeam ambele inimi bătând nebunește, iar ceea ce simțeam întrecea orice sentiment uman, firesc, pământesc. Aveam impresia că gravitația nu mai făcea față și că fluturii iubirii ne vor ridica pe amândoi, așa îmbrățișați, făcându-ne să plutim în eter. Nu știu de unde am avut atâta forță ca să mă îndepărtez de el, dar când m-am desprins de brațele lui, am avut impresia că mi-a smuls o mare bucată din mine. L-am privit, sperând că va deschide ochii, dar el a rămas nemișcat cu ochii închiși. Am ieșit din cameră și abia când am ajuns în dormitorul meu, am îndrăznit să respir. M-am așezat pe scaunul din fața oglinzii și m-am privit. „Ce faci, Irina? Ai luat-o razna? Trebuie să uiți acel episod. Trebuie să uiți cu desăvârșire și să stai cât mai departe de el...”, îmi repetam în gând.

Poate că îmi doream să scap de sentimentele de vinovăție, poate că aveam nevoie să mă iluzionez că între mine și el nu exista mai mult decât o relație de prietenie, de aceea îmi repetam mecanic în gând, că tot ce simțeam și ce văzusem erau numai închipuirile mele. Dar și de data aceasta, soarta mi-a jucat o festă, trezindu-mă la o altă realitate, decât cea de care eu încercam să mă agăț

disperată. Aveam în vizită câțiva prieteni cu care, după cină, am jucat tot felul de jocuri, făcând grupuri mici, împrăștiate prin casă. Matei juca poker cu un grup, iar eu cu Sandra și cu iubitul ei am jucat rummy, apoi jocuri distractive de cultură generală, la care ni s-au alăturat și Bebe cu Mihaela și cu fratele ei.

— Ce mai jucăm? M-am plictisit, a spus Sandra.

— Ce ziceți de jocul adevărului, am întrebat.

— Adevăr sau provocare?

— Nu, Sandra. Se joacă pentru a afla ce gândim unii despre alții. Fiecare va scrie pe un bilețel părerea despre fiecare dintre noi. Dar nu trebuie să știm de la cine este biletul. Toată lumea trebuie să aibă același fel de hârtie și același pix, pentru a nu identifica persoana după aceste detalii. Și ca să nu ne recunoaștem scrisul, vom scrie de tipar.

— Stai că nu înțeleg cum vine... a spus Cosmin, aiurit.

— Deci, eu pot scrie ce gândesc despre fiecare dintre voi și voi la fel. Suntem șapte inși, aveam nevoie fiecare de șapte bilețele și vom trece pe fiecare bilet numele celui despre care scriem. Astfel fiecare va primi înapoi șapte bilețele cu părerile tuturor despre el. Dar trebuie să scriem numele celui despre care am scris...

— Sună interesant. De unde luăm instrumente de scris?

Robert a adus un cub cu hârtii tăiate și șapte pixuri pe care le-a împărțit. Fiecare s-a retras și a scris ceea ce gândea despre fiecare dintre noi, pe câte un bilețel separat. Eu am scris pentru fiecare câte ceva, iar pe bilețelul pentru Robert am scris fără nicio rețineră: *„O parte din mine a rămas în brațele tale. O vreau înapoi.”* Eram sigură că nu va identifica nici scrisul și că nu se va identifica în fraza mea, pentru că oricare dintre noi putea scrie despre cineva așa ceva. Am împăturit apoi biletele și am scris numele destinatarilor pe ele.

— Cine le împarte?, am întrebat.

— Eu, a spus Robert.

A ales toate bilețele și le-a împărțit tuturor destinatarilor. Când am avut toate bilețele mele, am început să le citesc pe rând. Oricât s-ar fi străduit Robert să nu se dea de gol, i-am recunoscut de îndată biletul, pentru că mi-a scris ceva ce m-a uimit: „*Te simt încă în brațele mele.*” Cu greu mi-am ascuns uimirea și emoțiile. Când Robert a citit biletul scris de mine, mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, apoi a băgat biletul în buzunarul de la piept al cămășii.

De atunci l-am evitat și mai mult. Eram conștientă că mă aflăm pe o pantă foarte alunecoasă și mă străduiam să rămân în echilibru. El a sesizat schimbarea în atitudinea mea și se străduia să se poarte la fel de rece. Mai avea totuși anumite momente când își trăda sentimentele și când devenea prea protector sau prea cald cu mine. Aveam o mare responsabilitate de a ține la distanță un om care se îndrăgostise și de care mă îndrăgostisem. Mă iluzionam cu gândul că tot ceea ce s-a întâmplat au fost simple rătăcirii de moment – pe care, cu timpul, le vom uita. Și îmi juram că voi refuza orice apropiere nefirească de el. Până într-o seară, când lucrurile au scăpat și mai mult de sub control, răvășindu-mi sufletul.

Tocmai ne întorseserăm acasă, de la o nuntă. Înainte să mergem la culcare, am rămas în living, ca să mai împărtășim impresii calde despre evenimentul acela și despre oameni. La un moment dat, Matei s-a dus la culcare, fiind foarte obosit, iar eu cu Robert, cu Sandra și cu Cosmin am mai rămas preț de vreo oră, la discuții. Când am simțit oboseala, am plecat și eu în camera mea, ca să-mi pregătesc baia fără de care nu puteam să dorm. După câteva minute, am auzit o bătaie ușoară în ușă.

— Intră! Robert a intrat în camera mea și a închis ușa în urma lui. Ținea în mână pantofii pe care îi abandonasem în living.

— Ți-am adus pantofii, cenușăreaso.

— Mulțumesc! Credeam eu că sunt comozi, dar mă dor picioarele...

— Nici nu e de mirare, la cât de mult ai dansat. Ce faci? Robert a observat că mă chinuiam să-mi desfac fermoarul rochiei, la care ajungeam cu greu fiind la spate și care era blocat de ceva.

— Mi-au amorțit mâinile de când mă chinui să desfac tâmpenia asta de fermoar...

— Lasă-mă să te ajut. A venit lângă mine și a studiat puțin fermoarul, iar eu priveam totul în oglindă.

— E blocat, nu o poți scoate fără să-l deschizi?

— Nu. Abia am îmbrăcat-o cu el deschis, am spus râzând.

— Haide, că reușim noi cumva.

A încercat preț de câteva minute, să desfacă fermoarul încăpățânat, iar eu îi zâmbeam în oglindă, neputincioasă. Imaginea pe care o vedeam în oglindă, a unui bărbat care încerca să descheie rochia unei femei, mi se părea total nepotrivită pentru relația dintre noi doi și pentru convingerile mele de a avea o atitudine morală în fața lui. Dar de îndată mi-am alungat orice gând și am așteptat ca el să-și ducă sarcina la bun sfârșit. La un moment dat, am simțit cum fermoarul alunecă ușor, eliberându-mă încet din strânsoarea rochiei. Mă așteptam că el să-l deschidă doar până acolo unde era blocat, însă l-a deschis până jos, la talie. Mi-am împreunat brațele involuntar și i-am aruncat o privire timidă în oglindă, care ar fi trebuit să-i spună că era suficient și că trebuia să se retragă, dar el nu mă privea, ci îmi studia spatele dezgolit. Am simțit o atingere ușoară pe șira spinării și am realizat că era degetul lui, care mă mângâia. Încercam să reacționez într-un fel, dar aveam impresia că trupul meu era inert. Am simțit cum trasa cu degetul o linie care urca pe șira spinării și am închis ochii. Nu puteam vedea în oglindă, acea imagine care mă arăta cât eram de vinovată.

Deodată, și-a lipit palma de spatele meu și a început să mă mângâie încet, transmitându-mi o dorință de nedescris.

— Mulțumesc, am reușit să spun, trezindu-mă brusc. Noapte bună, Robert.

— Noapte bună, Irina, mi-a răspuns, retrăgându-și mâna.

Mi-a aruncat o privire ciudată în oglindă, apoi a plecat.

Tremuram. Uram ceea ce simțeam în momentele acelea. Uram dorința, teama, vinovăția, gândurile bune și întrebările retorice. M-am așezat pe colțul patului și încercam să-mi revin.

— Iubita, de ce nu vii la culcare? Matei a intrat în camera mea, întrerupându-mi brusc gândurile.

— Vin imediat.

— M-am trezit și nu erai lângă mine... M-a îmbrățișat, iar când mi-a văzut rochia stând să cadă de pe mine, m-a dezbrăcat cu gesturi tandre. „Nu, nu voi putea face dragoste cu el!”, îmi spuneam în gând. Era prea devreme ca să suport să mă atingă alt bărbat, după mângâierile lui Robert, pe care încă le simțeam.

— Ești foarte tensionată, iubita mea...

— Sunt obosită... Credeam că Matei va înțelege că nu aveam dispoziție de a face dragoste cu el, dar era pornit să o facă și nu s-a oprit. Făceam eforturi să uit ceea ce se întâmplase și să fiu prezentă în actul de iubire cu Matei, dar numai un trup era acolo, pentru că sufletul meu era în altă parte. Atunci am simțit, pentru prima dată, cum este să faci dragoste fără să-ți dorești, străduindu-mă să joc teatru față de un om care mă iubea și pe care nu aveam niciun motiv să-l resping. Din păcate eram prea încărcată emoțional – și nu am reușit să joc teatru până la capăt. M-am trezit plângând, iar Matei s-a oprit brusc.

— Iubita, ce e cu tine?

— Nimic, iartă-mă. Am o stare proastă, atâta tot.

— O stare proastă? De ce? Totul părea ok...

— Este ok, poate sunt doar obosită.

— Îmi ascunzi ceva? De oboseală plângi când facem dragoste?

— Nu știu ce am, te rog să nu-mi mai îngreunezi situația...

Plângeam în hohote și mă uram pentru neputința de a mă abține. Matei m-a ținut în brațe până când m-am liniștit, apoi a plecat în dormitorul lui, spunându-mi că mă așteaptă acolo, ca să dormim. Am făcut o baie fierbinte, plângând în hohote. Nu mă recunoșteam și nu mă înțelegeam. Nu-mi venea să cred că acea întâmplare mă răvășise atât de tare. Realizam că mă mințeam singură, crezând că nu îl iubeam pe Robert. Îl iubeam și de aceea nu am suportat să mă mai atingă Matei. Știam că trebuia să repar gafa făcută față de Matei, de aceea dimineață m-am prezentat la micul dejun cu un zâmbet cald, îmbrățișându-l strâns.

— Ești mai bine? Ți-ai revenit?, m-a întrebat el, ușor supărat.

— Dar ce ai avut?, a întrebat Robert imediat.

— Nu am avut nimic. Unde este ceaiul? Matei mi-a turnat ceai în cană, iar eu evitam să-l privesc pe Robert, direct.

— Deci, ce e cu tine?, a întrebat Robert.

— Nimic.

— Zi, frate ce s-a întâmplat? V-ați certat cumva?

— Nu ne-am certat. Ea a avut azi noapte o stare proastă. Atât de proastă, încât a început să plângă în timp ce făceam dragoste...

— Matei! Dacă vrei să dai detalii din dormitorul nostru, de ce nu ne filmezi?! M-am ridicat brusc și am părăsit bucătăria. Mă enerva că Robert aflase despre ieșirea mea necontrolată, pe care o putea asocia foarte ușor cu episodul dintre noi.

— Am ceva pentru tine, mi-a spus Robert în seara aceea, într-un moment în care m-a surprins singură în

living. A plecat în camera lui și a revenit după câteva minute cu o pungă mică din hârtie.

— Este o carte. Pentru tine, mi-a spus întinzându-mi cartea.

— *Dragoste în vremea holerei?* E faină?

— Depinde de percepția fiecăruia. Eu sper să-ți placă.

— Mulțumesc. M-am ridicat și l-am pupat pe obraz, apoi am răsfoit cartea, preocupată. Știam deja că acea carte avea un mesaj pentru mine și abia așteptam să o citesc...

Azi poți fi cel mai fericit om de pe Pământ, convins că ai totul și că trăiești o viață perfectă și frumoasă. Ești sigur pe viitorul tău, pe visele tale și pe oamenii de lângă tine. Dar e nevoie doar de o clipă, pentru ca întreg universul tău să se prăbușească.

Eram invitați la o petrecere în București, cu ocazia logodnei unui prieten de-al lui Matei. Erau mulți oameni necunoscuți acolo și pentru că nu eram genul de femeie care să stea agățată de bărbatul ei, am căutat să socializez cu persoanele aflate la petrecere. Nu toată lumea din cercul lui Matei apucase să mă cunoască, unii habar neavând cine eram. La un moment dat, un grup de femei s-a retras în bucătărie, spre a pregăti câteva aperitive, iar eu mi-am oferit ajutorul.

— Sunt ceva țipi aici... a spus cu o voce încântată, una dintre femeile din bucătărie.

— L-ai văzut pe Alex, tu? Mamă ce bine mai arată!

— Și ai văzut cu ce tută umblă? Ce o fi găsit la ea?

— Lăsați-l tu pe Alex, ce ziceți de Matei?

— Da, este beton tipul. Dar are iubită și ăla.

Auzind discuția lor încercam să-mi dau seama dacă vorbeau despre Matei al meu. Nu o cunoșteam pe niciuna dintre acele femei - și probabil că nici ele pe mine.

— Robert e fratele lui?, a întrebat interesată, una dintre femei.

— Da, dar nu cred că sunt frați buni. Oricum sunt faini

amândoi și au la bani...

— Mie îmi place de mor de Matei, dar dacă are codiță...

— Ești sigură că are?

— Da, tu! A fost la petrecere la Cristina, cu o tipă.

În momentul acela am realizat că acea femeie vorbea tocmai despre iubitul meu. Pentru că în urmă cu două săptămâni, Matei fusese la o petrecere, la o prietenă de familie. Eu nu am putut merge, deoarece aveam musafiri din Germania, cu care a trebuit să stau la Brașov, iar Matei a fost la petrecere doar cu Robert.

— Ce faceți, fetelor, cum e?, a întrebat gazda, intrând.

— Angi, zi-ne puțin, Matei are iubită sau nu?

— Sigur că da, pe Irina, a spus Angi, arătând spre mine.

În acel moment am văzut dezamăgirea și uimirea pe chipul acelor femei, care realizau că eu asistasem la discuția în care tocmai aflu că iubitul meu fusese la o petrecere cu altă femeie. Le-am zâmbit amar și am ieșit din bucătărie. Mi-am căutat geanta în hol și am ieșit din casă, fără să spun nimănui, nimic. De îndată ce am ieșit pe stradă am izbucnit în plâns. Era pentru prima dată când trăiam o astfel de dezamăgire.

— Irina, unde pleci?, m-a întrebat Robert, apărând deodată lângă mine. Plângi? Ce s-a întâmplat? Irina?

— Lasă-mă. Te rog să mă lași.

— Zi-mi ce ai, te rog!

— Vreau să plec. Merg la Snagov, îmi iau lucrurile și plec.

— Cum să pleci? De ce?

Mergeam grăbită uitându-mă după un taxi și plângeam în hohote. Robert a încercat să mă prindă de mână, dar l-am respins.

— Nu mă atinge! Du-te la Matei și lasă-mă în pace!

— De ce te porți așa? Unde mergi? Haide că te duc eu unde vrei. Irina, zi-mi te rog, ce ai?

— Te faci că nu știi? Ipocritule! Defilezi în fața mea cu prietenie - și ce faci?!

- Ce am făcut?
 - Am aflat de chef și de aia cu care a fost Matei!
 - Poftim? Robert m-a privit uimit, apoi a întors capul și a privit în altă parte.
 - Trebuie să discuți asta cu Matei.
 - Ba nu! Nu trebuie să discut nimic. Nu mai vreau să vă văd!
 - Eu cu ce ți-am greșit?
 - Cu faptul că știai că mă înșală și...
 - Haide la mașină, te rog, te duc eu la Snagov, te duc la Brașov, numai vino cu mine. L-am urmat până la mașină și, când să pornească, ne-am pomenit cu Matei lângă noi.
 - Ce faceți, unde plecați?
 - O duc acasă. A aflat de petrecerea Cristinei...
 - Cum? Iubita, stai să...
 - Pornește acum sau fac o criză de nervi!, i-am spus lui Robert, aproape urlând.
 - O duc acasă. Ar fi bine să vii și tu. la un taxi.
- Robert a pornit mașina și a condus tăcut, până la Snagov. Plângeam și încercam să înțeleg de ce Matei mă înșelase. În mintea mea au început să apară o grămadă de întrebări retorice: „Oare ce are aia și eu nu am? O fi mai frumoasă? S-o fi săturat de mine?”...
- Dintr-o dată mi-am pierdut toată încrederea în mine și am început să mă încarc cu tot felul de complexe, pentru că o femeie înșelată se învinovățește, se condamnă și se gândește că poate nu e suficient de bună, dacă bărbatul de lângă ea o înșală. Când am ajuns acasă, am urcat direct în camera mea și mi-am făcut bagajul. Mă gândeam cu tristețe cum, într-o fracțiune de secundă, cele câteva luni de vis, petrecute în acea casă, mi-au fost transformate în amintiri dureroase.
- Te rog să stai să discuți cu el. Nu te las să pleci așa!, mi-a spus Robert, văzându-mă agitată.
 - Nu mă lași?! Cine te crezi tu, să nu mă lași?! Și ce să

discut?! Să-mi dea detalii?! Nu mulțumesc! Am aflat deja ce trebuia să aflu!

— Te rog, Irina... Robert a venit și m-a prins de mâini.

— Ai curajul să mă privești în ochi?!, l-am întrebat apăsător.

— Eu nu am vrut să te rănesc și nu sunt răspunzător de ceea ce face Matei...

— Ba ești! E fratele tău și, dacă greșește, ar trebui să-l oprești. Dacă făcea o crimă, îl lăsați?!

— Cum pui problema...

— Să nu te mai văd nici pe tine! Vă urăsc!

L-am împins pe Robert și mi-am îndesat în troler cele câteva lucruri pe care am apucat să le adun în grabă.

— Lasă-mă singur cu ea, l-am auzit pe Matei, spunând în spatele meu. Robert a ieșit, iar Matei s-a așezat pe colțul patului.

— Iartă-mă, iubita.

— O să te iert...

— Te rog din suflet.

— Din ce? Din care suflet?

— Cum ai aflat?

— Vorbeau țeapele alea în bucătărie. Ai idee cât de umilită m-am simțit?

— Lasă-mă să-ți explic.

— Ce este de explicat, idiotule? Vrei să mă convingi să rămân, sau că nu ai greșit?

— A fost o conjunctură, o escapadă, ceva fără sens și...

— Taci! Nu vreau detalii.

— Nu te las să pleci.

— Și ce vei face? Mă încui aici?

Matei s-a străduit să-mi explice că acea aventură a fost una accidentală, determinată de o serie de conjuncturi și că regreta cu adevărat că m-a înșelat.

— Îți amintești de biletul în care ți-am scris, să nu te îndrăgostești de mine?, m-a întrebat cu un ton, parcă resemnat.

— Cum aş putea uita prima dezamăgire din relația noastră?

— Te-ai întrebat de ce ți-am cerut asta?

— Da, nopți la rând.

— Erai prea perfectă pentru mine, prea cuminte, prea inocentă. Iar eu mă simțeam incapabil să mă ridic la așteptările tale, știam ce viață duc și mi-am dorit să nu te rănesc.

— Când mi-ai scris biletul, era prea târziu, Matei. Deja te iubeam. Pentru că în lumea noastră normală, nu e ca în lumea voastră de basm. Nu plănuim când să ne îndrăgostim, nu planificăm totul ca pe afaceri, cum faceți voi. În lumea mea, noi avem nevoie de iubire - ne îndrăgostim, pur și simplu!

— Știu că nu o să sune bine, iubita, dar în urma acelei aventuri am aflat ce simt cu adevărat pentru tine.

— Serios? Ce simți?

— Te iubesc. Foarte mult...

— Ce frumos mod de a-mi spune, pentru prima dată, că mă iubești! Află că eu te urăsc! Acum cu atât mai mult! Mi-ai luat tot. Îmi iei visele, mi-ai luat încrederea în mine și mi-ai luat oamenii de aici, fetița, tot ce iubesc!

— Iartă-mă, te implor! A încercat să se apropie de mine, dar l-am respins, îmbrâncindu-l.

— Să nu mă mai atingi vreodată. Vreau să plec și să uit că te-am cunoscut! În seara aceea, Matei a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a mă convinge să nu plec. A plâns, și-a cerut iertare, s-a umilit, m-a implorat și mi-a făcut promisiuni, dar eu am fost de neclintit. Mi-am luat bagajele și am coborât în living, urmată de Matei care făcea eforturi să mă oprească.

— Mă duci la Brașov sau chem pe cineva să mă ia?, l-am întrebat pe Robert, care stătea și privea scena dintre mine și Matei.

— Te duc. Matei s-a așezat pe ultima treaptă a scării care ducea către etaj și m-a privit neputincios cum am

plecat. Oli a alergat după mine și a încercat să mă oprească, dar i-am cerut iertare, am îmbrățișat-o și am urcat în mașina lui Robert. Nu am privit înapoi și, de îndată ce am ieșit pe poartă, mi-am acoperit fața cu palmele și am izbucnit într-un plâns isteric. Mă gândeam la tot ceea ce lăsam în urmă – și cea mai de nesuportat durere mi se părea ruptura de fetița lui Matei. O iubeam ca pe propriul meu copil și numai gândul că aveam să fiu departe de ea, mă sufoca. După ce am ieșit din Snagov, Robert a oprit mașina și a privit în spate. Am întors și eu privirea și am văzut că mașina lui Matei a oprit în spatele nostru.

— Nu vreau să-l văd! Pornește acum!

— O să ne urmărească până la Brașov, Irina... Am coborât și l-am întâmpinat pe Matei, care coborâse și venea spre mine.

— Înțelege că nu mă poți opri. M-ai rănit și m-ai făcut să-mi pierd încrederea în tine, în mine și în viața asta de doi bani!

— Te iubesc, Irina. Am greșit!

— Ai greșit, atunci vei plăti pentru greșelile tale. Acum lasă-mă să plec! Am mare nevoie să nu te mai văd! Îmi face rău prezența ta! I-am întors spatele și am urcat în mașină, iar el a rămas acolo, privind în urma mea. Robert a pornit mașina și a condus liniștit, până la Brașov. Când am ajuns în fața blocului, i-am mulțumit și i-am spus că nu este nevoie să mă conducă, dar el a insistat să urce cu mine, în apartamentul meu.

— Vrei să îți fac un ceai sau o cafea?, l-am întrebat, când am ajuns în casă.

— Nu. O să-ți fac eu ție un ceai, dacă îmi arăți unde ai ceea ce îmi trebuie.

— Trebuie să pleci la dragul de Matei.

— Nu plec, Irina. Nu te las așa.

— Așa cum?

— Așa cum ești acum. Voi sta cu tine.

— Nu am nevoie. Vreau să plec.

— Voi sta aici, fie că mă primești în casă, fie că voi sta pe preș.

— De ce? De ai sta? Îl priveam pe Robert, așteptându-i răspunsul, dar privirea lui mi-a transmis destul de bine ceea ce gândea și ceea ce simțea. I-am întors spatele și am intrat în dormitor, ca să-mi pregătesc patul. Nu doream decât să mă ascund și să plâng.

— Ție îți voi face patul în sufragerie, i-am spus, întorcându-mă lângă el.

— Ba nu, voi dormi cu tine.

— Asta-i culmea!

— Lasă figurile și nu-ți mai consuma energia și așa prea puțină. Haide, treci la duș și haide la nani. Până atunci ți se va răci puțin și ceaiul.

— Asta îmi trebuia acum, o dădacă!

Am făcut un duș fierbinte, având impresia că lacrimile mele întreceau volumul apei de la duș. Apoi am băut ceaiul și m-am strecurat în pat, sub plapuma mare și pufoasă. Îl auzeam pe Robert umblând prin casă și, după ce a făcut și el duș, a venit în dormitor.

— De ce m-a înșelat?, am întrebat încet, când a venit.

— De prost. Încă nu poate renunța la vechile obiceiuri.

— Adică?

— Adică a dus o viață libertină după divorț și trecerea la o relație normală, cu o singură femeie, nu este tocmai simplă.

— Era frumoasă, tipa aia?

— Vrei să mă întrebi dacă era mai frumoasă decât tine?

— Da.

— Nu era. Și chiar dacă ar fi fost mai frumoasă fizic, e la mii de kilometri distanță față de sufletul tău.

— De unde știi tu cum e sufletul meu?

— Am avut câteva luni la dispoziție să te cunosc. Dormi.

— De ce ai rămas cu mine? Eu sunt o trecătoare în

viața lui Matei, dar tu ești fratele lui. Pe el ar trebui să-l susții.

— Matei nu are nevoie de mine, acum. Și nu te las singură, pentru că ești prietena mea și prietenii nu trebuie să plângă singuri. Nu așa ai scris tu, pe semnul acela de carte?

— Sunt supărată pe tine.

— De ce, pentru că nu ți-am spus că Matei te-a înșelat?

— Da.

— Te-ai pus o clipă măcar, în locul meu?

— M-aș simți mizerabil.

— Mă simt mizerabil, Irina. L-am rugat să-ți spună și să fie corect cu tine. Regretă, să știi.

— Taci. Nu mai vreau să aud nimic.

— Vrei să te țin în brațe?

— Nu. Să nu cumva să te apropii de mine...

Am adormit chinută de gânduri și secătuită de lacrimi. Când m-am trezit, Robert nu era lângă mine. L-am auzit umblând prin bucătărie și m-am dus să văd ce făcea.

— 'Neața. Am fost și ți-am cumpărat apă, fructe și câte ceva de mâncare. Din păcate va trebui să plec.

— Mulțumesc pentru tot.

— Ești ok? Ce vei face?

— Nimic. Voi zace câteva zile, până când voi avea puterea să ies în lume și să zâmbesc, ca să nu sperii oamenii. Apoi îmi voi relua viața de unde am lăsat-o, când am plecat la Snagov.

— Așa cum o spui tu, pare a fi atât de simplu...

— Va fi... După ce a plecat, am sunat-o pe Simona și am chemat-o la mine. I-am povestit cu lux de amănunte ce se întâmplase, iar ea a încercat să mă liniștească, promițându-mi că îmi va fi alături și asigurându-mă că voi reuși să trec peste etapa grea pe care mi-o pregătise viața.

Matei îmi dăduse toată viața peste cap. Toate planurile mele, toate visele erau legate de el. Când îl cunoscusem,

aveam o viață a mea, cu planuri de viitor bine stabilite. Familia mea, aflată în Germania îmi pregătise un viitor alături de ei, convingându-mă să urmez facultatea acolo. Numai că, atunci când m-am îndrăgostit de Matei, am abandonat toate acele planuri și m-am aruncat orbește într-un viitor incert, alături de el. Oamenii apropiați m-au convins să plec totuși în Germania, iar mie îmi convenea să plec cât mai departe de Matei. Până când mi-am pregătit călătoria, am refuzat orice contact cu el. El făcea presiuni asupra mea, insistând să mă întorc, iar eu refuzam orice apropiere, de teamă că m-ar putea face să mă răzgândesc asupra deciziei de a pleca din țară. Într-o seară, m-a sunat prietenul imaginar, căruia i-am povestit tot ceea ce trăisem în cele câteva luni în care locuisem la Snagov.

— Mă bucur că m-ai sunat, i-am spus. Pentru că duminică plec în Germania și nu mă vei mai găsi. Dacă vrei și dacă ai posibilitatea să mă suni măcar din când în când, îți dau numărul de acolo. Prietenul imaginar a bătut de două ori în receptor, iar eu i-am dictat numărul de telefon.

— Notează și adresa, poate telefonul e prea scump și vei dori să-mi scrii. M-aș bucura să primesc vești de la tine... I-am dictat și adresa și i-am mulțumit pentru toată perioada în care m-a ascultat.

— Poate cândva ne vom cunoaște, dacă vei prinde curaj. Eu voi mai trece pe aici, la câteva luni o dată, așa că, te rog să mai suni.

— Irina, a venit Robert, mi-a spus Simona, întrerupându-mi discuția telefonică.

Mi-am luat rămas bun de la prietenul imaginar, spunându-i că am musafiri și am închis telefonul.

— Ce faci?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

— Bine, tu?

— Voiam să te scot la o plimbare.

— De ce?

— Am ceva treabă pe aici și trebuie să ajung în Poiană, să-i dau bani omului care are grijă de vila noastră. Vii cu mine? Ești palidă. De când n-ai mai ieșit din casă?

— Ce să caut cu tine?

— Să ne plimbăm, ca doi amici care nu s-au văzut demult?

— Bine, dar nu stăm mult.

M-am îmbrăcat în grabă și am plecat cu Robert, în Poiana Brașov. Ne-am plimbat puțin, apoi am mers la vilă, convinsă că el trebuia să se întâlnească cu omul care se ocupa de vila lor.

— Irina, tu intră în casă, e deschis, pentru că e nenea Sandu acolo. Eu parchez și pun niște lichid de parbriz... Am coborât din mașină și am intrat în vila de care mă legau multe amintiri frumoase. Când am ajuns în hol, am auzit cântecul lui Chris Isaak, *Wicked Game* și am zâmbit amar, gândindu-mă că era o coincidență să aud tocmai acolo, cântecul care îmi amintea de primul meu dans cu Matei. Am pășit către living și am văzut deodată că peste tot în jur erau buchete de trandafiri roșii. Deodată am simțit pe cineva în spatele meu și am văzut în geamul vitrinei că era Matei. Deci plimbarea cu Robert era, de fapt, un aranjament ca să mă întâlnesc cu Matei.

— Iubita mea!, mi-a spus Matei, cuprinzându-mă cu brațele.

— Iubita ta? Nu mai sunt...

— Cât mi-ai lipsit...

— Lasă-mă, Matei. Ce înseamnă circul ăsta?

— Te rog să mă ierți. Îți promit să nu te mai dezamănesc.

— Cam târziu pentru asta.

— Dar tu ești un om bun, ierți...

— Te-ai bazat pe asta, nu?

— Nu. M-am îndepărtat de el și m-am așezat pe un fotoliu. Tremuram de emoții și luptăm cu inima mea

ne bună, care ar fi vrut să-l ierte imediat și să-l primească înapoi.

— Te voi scuti de orice efort de a încerca să mă convingi să mă întorc la tine, Matei.

— Iartă-mă! A fost o scăpare prostească!

— Te-am iertat. Dar îmi văd de viața mea. Oricum, noi doi aparținem unor lumi diferite. Tu mai ai nevoie să copilărești, nu erai pregătit să te legi la cap.

— Nu ai tu de unde să știi ce sunt pregătit să fac.

— Mi-ai arătat. Discuția noastră a durat câteva ore. Aceleași explicații, repetate la infinit, aceleași scuze și multe lacrimi. Dar am găsit în mine forța să nu dau înapoi. Când îmi pierdusem toată energia și toată răbdarea să mai vorbesc cu Matei, am ieșit în curte ca să văd dacă mașina lui Robert era afară. Robert era în mașină și, de îndată ce m-a văzut, a coborât.

— Gata plimbarea. Mă duci acasă?

— Sigur.

— Robert, te rog, convinge-o să se întoarcă la mine, i-a spus Matei, când am urcat în mașină.

— Tu ce ai făcut până acum?

— Nu am cu cine. Iubita, te rog...

— Pornește mașina. Acum. Pa, Matei! Să ai o viață fericită!

Mi-a fost foarte greu să plec de lângă el și să-l las plângând – cu atât mai mult cu cât știam că aveam să nu-l mai văd, poate, niciodată. Nu îi spuseseam despre plecarea în Germania, pentru a nu-i da motive de disperare. Cu siguranță că el spera la împăcarea, pe care o amânase, poate, pentru o altă dată, când aveam să mă mai liniștesc. Robert conducea atât de încet, încât aveam impresia că mașina se va opri, până la urmă. Plângeam și priveam pe fereastră, drumul de care mă legau atâtea amintiri. „Ce dor îmi va fi de Brașov, de păduri și de toate locurile astea, pe care le iubesc!”

— De ce mergem așa de încet?, l-am întrebat pe

Robert, văzând că mergea cu aceeași viteză constantă.

— Ca să mai trag de timp.

— De ce? Eu vreau să ajung acasă.

— Eu nu.

— Robert, știi...

— Taci, te rog. Nu spune nimic. Îmi părea foarte trist.

Mă bulversa și mă intriga atitudinea lui, dar nu aveam de gând să aflu de ce avea acea stare. Îmi era teamă că aş fi putut afla mai mult decât aş fi vrut și decât aş fi suportat. Când am ajuns în fața blocului meu, Robert a coborât și m-a îmbrățișat. Parcă ar fi știut că urma să plec și să nu mă mai vadă niciodată.

— Ai grijă de tine și de cei de la Snagov, i-am spus, zâmbind printre lacrimi. Abia am așteptat să ajung în casă, ca să pot plânge în voie. Am privit telefonul de foarte multe ori, abținându-mă să-l sun pe Matei și să-i spun că m-am răzgândit. Poate că dacă nu ar fi fost Simona lângă mine, ca să-mi tot repete că el nu este potrivit mie și că mă va face să sufăr și altă dată, m-aș fi întors la el.

În ziua în care am plecat în Germania, am fost extrem de tristă. Îmi luam rămas bun de la tot ceea ce iubeam, de la mama și de la soțul ei, care îmi era ca un tată, de la prieteni, de la locurile dragi și de la vise. Am plâns aproape încontinuu, ignorând pasagerii din tren, care mă priveau curioși. Trăiam cu impresia că jumătate din sufletul meu rămăsese la Snagov, iar cealaltă jumătate era împărțită la celelalte lucruri dragi pe care le abandonasem. „O să reușesc. Sunt puternică și Dumnezeu mă iubește. Viața merge înainte!”, îmi repetam în gând.

Mi au trebuit două zile ca să mă refac după călătorie. Eram secătuită de energie și de sentimente. Unchiul meu și mătușa din Munchen au venit să mă ajute să mă instalez, cumpărându-mi tot felul de lucruri care îmi erau

de trebuință. Locuiam într-un apartament micuț, aflat în mansarda unei vile. Chiria și cheltuielile le plăteam din bursa de studii și din ajutorul primit de la familia mea. Aveam pe lângă acestea încă un venit suplimentar, din închirierea unei case pe care o aveam la Sinaia - casă moștenită de la familia mea. În câteva zile, am transformat apartamentul micuț, într-un cămin cochet, în care să mă simt bine. Nu-mi lipsea nimic pe plan material, dar sufletește eram goală, ca o epavă plină de fantome.

„O să vezi că îți vei face prieteni și îți vei găsi un iubit”, îmi spuneau prietenii din România, când mă mai plângeam de singurătate. Dar mie îmi lipseau prietenii de-o viață și iubitul de care fugeam, pentru că mă rănise și mă făcuse să-mi pierd încrederea în el. Și îmi lipsea Robert, pe care nu reușeam nicicum să-l alung din suflet și din vise. Uneori mă simțeam atât de singură, încât ieșeam noaptea din casă și mă plimbam pe străzi. Simțeam că mă sufocam în acel apartament în care nu mă aștepta nimeni, niciodată, în care nu aveam cu cine să împart mesele, patul, trăirile.

Aproape toată familia mea era în Germania, dar toți locuiau la distanțe de câteva sute de kilometri depărtare. Fiind o fire foarte sociabilă, mi-am făcut câțiva prieteni printre colegii de facultate și m-am apropiat foarte mult de vecina mea, Sybille. Aceasta era căsătorită cu un chirurg și avea doi copii frumoși, cu care îmi mai petreceam serile, jucându-mă și luându-i cu mine în plimbări și la cumpărături. Dar nimeni nu îmi putea alina dorul de Cesara. Când am plecat de la Snagov, am luat un ursuleț mic de-al ei, ca să am aproape de mine ceva de la ea. Când mă culcam, strângeam la piept acel ursuleț și mă rugam ca fetița să fie bine și să o revăd cândva. Într-o seară, am avut o surpriză care m-a bucurat foarte mult, pentru că m-a sunat prietenul imaginar.

— Chiar tu ești? Nu îmi vine să cred!, i-am spus, când am auzit liniștea de la capătul firului. Nici așa nu vrei să

vorbim? Merită să dai atâția bani, doar ca să mă auzi? Cred că te costă foarte mult telefonul... Prietenul imaginar m-a ascultat liniștit, până când i-am povestit despre apartament, despre colegi și despre vecinii mei.

— Mă simt foarte singură. Ți mulțumesc că m-ai sunat. Mă faci să mă simt mai aproape de casă. Să știi că uneori plâng foarte mult. Am nevoie să vorbesc cu cineva, să împart mâncarea, să împart perna, să fiu luată în brațe. Simt nevoia să spun *te iubesc*. Sunt patetică, nu? O să mă mai suni? Nu te costă prea mult? Mă ascuți deja de o oră... Ai putea să închizi, iar eu să mă prefac că nu am auzit și să vorbesc în continuare...

Trecuseră deja două luni de când mă aflam în Germania și mă simțeam din ce în ce mai singură. În timpul zilei mai uitam de singurătate, pentru că mergeam la cursuri și la un azil la care mă înscriesem că voluntară, pentru a le ține companie oamenilor de acolo. În week-end-uri mai ieșeam cu colegii și cu vecinii mei, care se atașaseră foarte mult de mine și care mă includeau în majoritatea planurilor lor. Și îl mai aveam pe prietenul imaginar, care spre uimirea mea, mă suna în fiecare seară. Deși nu îmi vorbea niciodată, telefoanele lui mă ajutau foarte mult.

Aflasem de la Simona că Matei mă căutase disperat și că a avut un șoc când a aflat că am plecat din țară, definitiv. A făcut presiuni asupra Simonei să-i dea numărul de telefon, șantajând-o cu sentimentele pe care le avea pentru mine, iar ea, într-un final a cedat. Mă suna în fiecare seară, făcându-mi imposibilă intenția de a-l uita. Mă implora să mă întorc la el, promițându-mi că se va purta ireproșabil, dar de fiecare dată îi spuneam că decizia mea era irevocabilă.

— Nu am să renunț, indiferent cât va dura, să știi, mi-a spus într-o seară. Cu Robert am vorbit doar de câteva ori, conversații foarte scurte și doar pentru că se afla în

preajma lui Matei, atunci când acesta mă apela. O singură dată m-a sunat el din proprie inițiativă, în opt decembrie, de ziua mea.

— Îți doresc să fii fericită!, mi-a spus în încheiere, cu o voce tristă. Fericită? Ce înseamnă fericirea? Să fii departe de tot ceea ce iubești? Să ai de toate, timp, lucruri, dar pe care să nu le împărți cu cineva drag? Sărbătorile de iarnă din acel an au fost foarte triste pentru mine. Mai triste decât sărbătorile din copilărie, când, mai mult decât oricând, îi simțeam lipsa mamei. Mama era despărțită de tata și nu reușea să ne viziteze decât foarte rar. Lucra în turism, iar de sărbători nu reușea niciodată să ne fie alături. Dar în copilărie îl aveam pe tata – iar el era tot universul meu. Acum nu aveam pe nimeni. Tot ceea ce iubeam se afla la mii de kilometri distanță. Mă deprima veselia oamenilor, emisiunile televizate, agitația din oraș și tot ceea ce prevestea apropierea sărbătorilor. Asta, pentru că eu eram singură. În ziua de Crăciun, vecina mea m-a invitat la cină, dar sufletul meu și gândurile mele călătoreau departe, vizitându-i pe oamenii dragi inimii mele. Am călătorit cu gândul pe la părinții mei, pe la prietenii dragi și la Snagov, imaginându-mi că toți erau fericiți. În noaptea aceea m-a sunat prietenul imaginar, care a stat cu mine mai mult de două ore.

— Îți mulțumesc că ești cu mine. Chiar dacă nu am nimic din tine, chiar dacă nici măcar nu ți-am auzit vocea, ai făcut foarte mult pentru mine. Crăciun fericit! Chiar îți doresc să fii fericit!, i-am spus plângând. Cine putea fi acest om care mă suna chiar și când eram atât de departe? Oare își permitea costurile acelor apeluri? Oare avea vreun loc de muncă, de unde putea suna gratis? Și de ce mă suna? Ce voia de la mine? Ce putea dori, ținând cont că eu nici măcar nu mai locuiam în România? Îmi puneam adesea aceste întrebări, cu toate că mă obișnuisem cu ideea că nu voi afla vreodată cine era acest om și nici motivația lui de a avea o relație atât de

neobișnuită cu mine. Aveam nevoie de el și mă gândeam că prezența lui în viața mea nu era întâmplătoare.

Mai era doar o zi până de Revelion, iar eu eram din ce în ce mai deprimată. Mi-am împodobit casa, doar pentru a nu se vedea de afară că era singura casă neîmpodobită de pe stradă. În Germania, toate casele erau frumos și opulent împodobite de sărbători. Stăteam ghemuită pe fotoliul din camera mea și încercam să urmăresc un film. Îmi imaginam cum acasă, în România, toată lumea se pregătea pentru Revelionul care era a doua zi. Planul meu pentru noaptea de Revelion era să dorm, pentru că numai așa reușeam să nu plâng o noapte întreagă. Vecina mea a insistat să merg la ea, dar am refuzat-o, știind că nu voi putea juca teatru și că mă voi simți și mai singură între persoane străine, fericite. Mă gândeam la Robert. Îmi era atât de dor de el, încât abia mai puteam suporta.

A fost nevoie să plec la mii de kilometri depărtare, ca să realizez că el era cel mai bun prieten al meu. Îmi aminteam câtă grijă a avut de mine și tot felul de episoade care îmi dovedeau că mă iubea. Nu aveam nicio certitudine că el mă iubea la fel cum îl iubeam eu, însă știam că mă iubea. Dar, totodată, amândoi iubeam același om, pe Matei. Și niciunul dintre noi nu ar fi vrut și nu ar fi putut să-l rănească pe Matei. „Of, Robert, dacă ai ști cât de mult îmi doresc eu acum, o îmbrățișare de la tine!”

Gândurile mele au fost întrerupte de soneria telefonului fix.

— Ce faci?, l-am auzit pe Robert.

— Bine, tu?

— Și eu. Mă gândeam să-ți urez de pe acum, un an nou fericit.

Îmi venea să plâng și mă străduiam ca el să nu simtă asta.

— Irina?

— Da!

— Eu privesc un cer frumos cu stele.

— Drăguț...

— La tine sunt stele? Du-te la geam și uită-te la cer.

M-am apropiat de fereastră, ca să pot privi cerul.

— Sunt și aici ceva stele, dar astea sunt nemțești, deci sunt mai frumoase.

— Zău? Imaginează-ți atunci că fiecare stea reprezintă câte o urare de-a mea pentru tine. Sunt multe?

— Sunt foarte multe. Sper că sunt urări de bine, da?

Mă rezemasem de perete și priveam cerul, visând. Deci Robert îmi trimitea un cer plin de dorințe... și nu mă uitase... și se gândea la mine... și își dorea să fiu fericită.

— Mai ești?, m-a întrebat el încet.

— Da!

— E zăpadă la voi?

— Este, Robert...

— Casele sunt împodobite?

— Da, toate. Fiecare fereastră are lumini și pomii din curți sunt împodobiți... Este foarte frumos!

— Într-adevăr foarte frumos. Mai ales casa din față, cu obloane albastre, care are multe lumini.

— Da... am spus absentă.

Priveam casa vecinilor mei, fără să realizez că noi doi vorbeam despre același cer și despre aceeași casă cu obloane albastre, pe care el, de la mii de kilometri depărtare, nu avea cum să le vadă. Eram absorbită de vocea lui, de visele mele și de luminile jucăușe.

— Îmi plac mult ornamentele luminoase din ferestrele de vis-a-vis de tine, mi-a spus Robert. Și moșul acela cu scara, care atârnă pe casă.

— Și mie. Dar să știi că și eu am ornamente la geamuri.

Auzindu-mă ce am spus, am realizat dintr-o dată că Robert vedea tot ceea ce vedeam eu. Cum era posibil?! El era în România, cum putea să vadă casa vecinilor mei și să o descrie atât de bine? Inima a început să-mi bată nebunește și am privit în jos pe geam. Nu vedeam nicio

mașină parcată și niciun trecător, de aceea am deschis larg fereastra și am privit în jur. În colțul străzii mele, era o cabină telefonică, în care l-am văzut pe Robert făcându-mi cu mâna. Inima mi-a tresărit puternic și o forță imensă m-a trimis alergând către el. Nici nu realizasem că plecasem desculță, decât când am ajuns în curte și am simțit zăpada rece, dar nu m-am oprit. În câteva clipe eram aproape de el și, deși aș fi vrut să nu alerg și să nu îmi arăt bucuria, fugeam ca o nebună. Când am ajuns în fața lui, i-am sărit în brațe, iar el m-a strâns atât de tare, încât am crezut că mă va sufoca.

— Ce cauți aici, nebunule? Ești singur?

— Da, sunt singur.

— Iartă-mă, sunt grea, lasă-mă jos, văd că ai ditamai geanta.

— Nu te las, ești desculță, copilă nebună! Robert m-a dus în brațe până sus în apartamentul meu, iar eu am stat lipită de el, profitând de acele clipe de apropiere. Când m-a lăsat jos, s-a așezat pe colțar și m-a rugat să-i aduc un pahar cu apă.

— Ce cauți aici?, l-am întrebat, nevenindu-mi să cred că se afla în sufrageria mea, cu o noapte înainte de revelion.

— Îmi era dor, mi-a răspuns el, privindu-mă serios.

— Nu ai voie să-ți fie dor de mine.

— Păi nici nu îmi era dor de tine. Îmi era dor de mine.

Mi-a aruncat acel zâmbet care-i arăta gropițele din obraji – zâmbet cu care mă dezarma mereu, de toate principiile mele morale. Aș fi vrut să-l întreb cum, ce și de ce, dar nu mai avea rost. Se afla acolo cu mine și asta era tot ceea ce aveam nevoie să știu. l-am pregătit baia și, cât timp a făcut duș, am făcut câteva gustări.

— Credeam că m-ai uitat, când ne-am așezat la masă.

— Păi nu mai aveam mult și te uitam. Te-am căutat în fiecare femeie pe care am întâlnit-o.

— Și cum știu deja că au fost multe...

— Degeaba au fost multe. Nu am găsit în niciuna, ceea

ce îmi place la tine.

— Îți place ceva la mine? Nu aș fi crezut!

— Cerșetoare de complimente ce ești!

— Cu ce ai venit?

— Cu trenul.

— Hi, cu trenul?! Nu-mi vine să cred!

— Nici mie, dar, iată-mă aici. Zi-mi că te bucuri.

— Nu mă bucur.

— Vrei să spui că nu-ți era dor să auzi vorbindu-se românește?

— Nu te mai flata. M-aș fi bucurat la fel de mult dacă bâzâia o muscă în românește...

— Mincinoasă mică...

Îmi venea să-l țin numai în brațe și să-l sărut fără încetare, dar nu aveam voie. Nu îmi interzicea nimeni să fac ceea ce simțeam, în afară de dușmanul meu principal, rațiunea. Deși tot ea, rațiunea, îmi spunea că amândoi eram doi oameni liberi, că eu nu mai eram iubita lui Matei și că el se afla oricum la mii de kilometri distanță. Apoi a intervenit inima și mi-a reamintit că Matei se afla, de fapt, chiar în sufletul meu. Pentru că eu încă îl iubeam. Îl iertasem de mult că m-a înșelat. După ce am mâncat, eu m-am așezat pe fotoliul meu, iar Robert s-a întins pe colțar. Cu toate că părea foarte obosit, m-a pus la curent cu noutățile din țară, povestindu-mi despre oamenii de care îmi era atât de dor.

— Cred că ești foarte obosit.

— Sunt. Haide să-mi prezinți palatul regal. Ne-am ridicat amândoi și i-am arătat locuința mea intimă și cochetă.

— Este foarte frumos apartamentul. Dar nu e locul tău aici.

— Ba e.

— Nu te-ai săturat să te amăgești singură?

— Nu mă amăgesc. Am tot ce îmi trebuie aici, acest popor e civilizat, în curând îmi găsesc un job și o să-mi

văd de viața mea.

— De ce nu scrii asta pe perete?, a spus arătând peretele din fața patului meu. Așa vei putea citi, atunci când plângi după România. Poate te ajută.

— Te-a trimis Matei, ca să mă convingi să mă întorc la el? Robert s-a așezat pe marginea patului și a luat o carte de pe noptieră, pe care o studia absent.

— Crezi că Matei m-ar fi trimis cu trenul? Și de ce nu ar fi venit el? Crezi că aș fi schimbat două zile, trenuri ca să-i conving iubita să se întoarcă la el?

— Da, cred. Știu că ai face orice pentru el și mai știu că l-ai salvat de multe ori, să-și rezolve problemele.

— Irina, nu știe nimeni că sunt aici. Am venit pentru că voiam să văd dacă ești ok. Pentru că nu voiam să fii singură de Revelion.

— Și ca să mă convingi să vin în țară.

— Și asta.

— De ce să vin? Parcă îmi voiai binele...

— Tocmai, pentru că îți vreau binele. Pentru că nu am liniște știindu-te singură aici. În țară ai familia, ai casa ta, ai prieteni...

— Și pe Matei?

— Te iubește. Știi bine asta.

— Mă iubește, dar mă înșală, mă sufocă, îmi ia libertatea...

— O să se schimbe. De ce nu înțelegi că ești ceva nou pentru el? Nu a iubit pe nimeni așa. Ești și o persoană foarte complicată.

— Nu vin în țară. Rămân aici și îmi voi construi o viață nouă.

— Departate de tot ce iubești? Nici tu nu crezi...

Într-adevăr, tot ceea ce iubeam era în România. Viața mea era în România, unde puteam fugi oricând la mama, la prieteni, unde îi aveam pe Matei și pe Robert. Ce nebunie! Îi iubeam enorm pe amândoi! Oare exista vreo șansă să-mi treacă iubirea pentru Robert? Poate că el era

doar o pasiune trecătoare. Poate că mă atașasem de el doar pentru că era omul care avea mereu grijă de mine, căruia îi păsa, care era foarte atent și mereu prezent. Involuntar, îl comparam cu Matei, pe care mi l-aș fi dorit la fel de glumeț, la fel de protector, la fel de nebunatic...

— Unde dorm?, m-a întrebat Robert.

— Păi, te las pe tine aici și dorm eu pe colțar. Așa am văzut în filme că se face...

— De ce nu dormim împreună? Pentru că înnebunesc lângă tine!, îmi venea să-i spun. Mai dormisem lângă Robert, însă acum mi se părea total nepotrivit și foarte riscant. Eu eram vulnerabilă și ardeam ca o flacără. Îmi era teamă să nu ajungem să facem ceva ce aveam să regretăm toată viața.

— Irina, mi-a fost dor de tine. De prietena mea cea mai bună. De singura ființă care îmi face sângele să fiarbă de nervi și care mă face să râd în hohote. Vreau să dormim împreună. Am bățut mii de kilometri și nu dorm de două zile. Sunt prea obosit și prea imun la farmecele tale, ok?, mi-a spus zâmbind, cu un ton convingător.

Și am dormit împreună. M-a îmbrățișat și a adormit adânc, iar eu nu puteam dormi de fericire. Pentru prima dată, după atâta timp, nu mai eram singură. Eram în brațele unui om pe care îl iubeam mai mult decât mă iubeam pe mine. „Doamne, îți mulțumesc și te rog să mă ajuți să nu fac ceva necugetat, să nu greșesc...” A doua zi am alergat împreună prin magazine, pentru a face câteva cumpărături. Frigiderul meu era destul de gol, ținând cont că nu mă așteptam să am musafiri. Savuram fiecare clipă cu el și am râs pentru toată perioada în care uitasem cum se râde. Noaptea dintre ani am petrecut-o în centrul orașului, rătăcind prin mulțimea de oameni. Focul de artificii superb și prezența lui mi-au amintit cum arătau emoțiile și fericirea. La ora zero, ne-am îmbrățișat strâns.

— Vreau să fii fericită!

— Și eu vreau să fii fericit!

— Atunci, hai acasă!

Am petrecut împreună două zile frumoase, în care ne-am plimbat, am povestit și ne-am bucurat unul de celălalt. Eram mândră de purtarea mea și de autocontrolul meu, dar contrariată de purtarea lui ireproșabilă. Oare de ce venise? Oare ce voia? Oare de ce nu încerca să se apropie de mine? Pentru că, în adâncul ființei mele îmi doream să facă ceva mai mult decât să se poarte prietenește. Dar el era prea loial, prea onest și prea dispus să se sacrifice în numele iubirii. Aș fi putut să-mi asum eu responsabilitatea unui păcat, dar îl iubeam prea mult. Nu voiam să poarte în suflet regrete și sentimentul vinovăției. Nu voiam să fiu pentru el o amintire urâtă. Prezența lui mă făcea să mă gândesc obsesiv să mă întorc în țară. Avea dreptate când spunea că nu aș fi putut fi fericită în Germania. Încă nu eram pregătită să mă rup de Matei, de el și de tot ceea ce aveam în țară. Și poate că nu aș fi fost pregătită niciodată. Pentru că simțeam că nu aparțineam acelui loc de pe Pământ, atât de departe de locurile dragi mie. Ajunsesem să mă gândesc chiar și la posibilitatea de a-i mai acorda o șansă lui Matei. Îmi puneam speranțele în faptul că o relație fericită și împlinită cu Matei, m-ar fi ajutat să nu-l mai iubesc pe Robert.

— Deci, vii cu mine acasă? Nu voi mai putea sta mult aici, mi-a spus într-o seară.

— Nu vin, Robert.

— Te implor.

— De ce să vin?

— Pentru că locul tău nu este aici! Nu vezi cât ești de singură? Ai acasă tot ce vrei, scoate-ți din cap ideea că aici vei găsi câini cu covrigi în coadă și că în România nu ai viitor. Ești o fată capabilă, vei reuși oriunde. Dar nicidecum departe de oamenii de care depinzi sufletește.

— Când vrei să pleci?

— Să plecăm. Aș vrea sâmbătă. Oare găsesc bilete de

tren?

Pe cât de greu m-am decis să plec din România, pe atât de ușor am luat decizia de a mă întoarce înapoi. Decizia mea era puternic influențată de prezența lui, de dragostea pentru Matei și de dorul de țara mea. Nu i-am spus despre intenția mea de a mă întoarce în România. În dimineața următoare, am profitat de faptul că dormea adânc și am plecat împreună cu vecina mea, ca să-i cumpăr biletul de tren. Dar am luat două bilete.

— Ești sigură că asta vrei să faci?, m-a întrebat Sybille, în timp ce ne întorceam acasă.

— Da. Dar nu va fi o decizie definitivă. Nu voi renunța la tot ce am aici, poate că voi fi nevoită să mă întorc. Ai grijă de căsuța mea, dacă te rog?

— Sigur că da.

Când am ajuns acasă, Robert mă aștepta cu masa pregătită.

— Pofțiți, biletul dumneavoastră! Plecarea sâmbătă!, i-am spus, aruncându-i biletul lângă el pe pat.

— De ce nu sunt două bilete?

— Pentru că eu rămân aici.

— Ești un copil prost! De aceea te-ai grăbit să iei tu biletul? Ca să nu îmi mai dai răgaz să te conving să te răzgândești?

— Oricum nu mă răzgândeam.

— Irina, te implor! Fă-o pentru tine, fă-o pentru Matei și pentru cei pe care-i iubești.

— Cei pe care-i iubesc? Dar ei ce fac pentru mine?

Robert a sărit ca ars, s-a îmbrăcat în grabă și a ieșit pe ușă. Eu am chemat-o pe vecina mea, de care aveam mare nevoie pentru a pregăti detaliile plecării mele. Trebuia să-i dau indicații precise, pentru ca ea să se poată îngriji de apartamentul meu.

— Te superi dacă îți spun ceva?, m-a întrebat ea, în timp ce împachetam pe furiș hainele pe care urma să le iau cu mine.

— Nu.

— Eu cred că Robert nu te iubește, dacă te cheamă să stai în aceeași casă cu el. Și asta e bine. Dacă el nu te iubește, se va purta normal, iar tu și Matei veți avea o șansă să vă regăsiți. Sybille știa toată povestea despre Matei și Robert. Iar ceea ce îmi spunea, oricât de greu îmi părea de acceptat, mă încuraja să merg mai departe.

— Robert s-a purtat mereu normal cu mine. Niciodată nu s-a purtat altfel decât prietenește. Bine, poate ca un prieten mai obedient și mai prezent, dar decent. Iar acele faze cu îmbrățișarea, cu fluturii și cu mângâierile pe spate, cred că au fost rătăcirii de moment. Cine știe, poate că, fără să-mi dau seama, l-am provocat.

— Poate v-ați aprins amândoi în momente critice, poate ați descoperit lucruri comune care v-au unit, dar îți spun eu că un bărbat îndrăgostit de o femeie, nu o cheamă să locuiască în aceeași casă cu el, pentru a o vedea cum se iubește cu un alt bărbat. Unul normal nu ar suporta asta.

Sybille era o femeie matură, cu o logică sănătoasă, iar eu aveam încredere în gândirea ei. Ar fi trebuit să mă bucur ideea că Robert nu mă iubea – dar pe mine mă întrista foarte tare. Am dus la ea un troler și o geantă cu lucrurile pe care urma să le iau cu mine, apoi m-am întors acasă. Robert s-a întors după vreo două ore și avea o atitudine ostilă față de mine. Părea trist și evita să mă privească.

— Mai ai două zile de petrecut cu mine. Vrei să stai cu botic?, l-am întrebat.

— Tocmai. Te rog, vino acasă! Te vreau aproape. S-a așezat pe jos în fața mea și mi-a înconjurat genunchii, într-o îmbrățișare.

— De ce mă vrei aproape?, l-am întrebat, mângâindu-l pe păr, cu un gest părintesc.

— Ca să am liniște. Să văd că ești bine...

— Robert, eram bine când stăteam la Snagov?

— Da! Erai fericită. O aveai pe Cesara, nu pot crede că

nu ți-e dor de ea!

— Îmi este cumplit de dor de ea!

— Atunci, haide acasă. Matei te iubește. Toată lumea te iubește. Casa aceea e ca un muzeu fără tine. Știi bine că tu ești viața de acolo. Avem nevoie de tine.

— Haide să pregătim masa, ok? În ziua aceea Robert și-a canalizat toată energia ca să mă convingă să plec cu el în România. Mi-a adus toate argumentele posibile și mi-a făcut fel de fel de promisiuni. Dar nu i-am confirmat că voi pleca împreună cu el. Ultima noapte în care am dormit împreună a fost tensionată. El era trist știind că mă lăsa în Germania, iar eu eram tristă, gândindu-mă că aveam să-l pierd. Știam deja că întoarcerea la Snagov însemna detașarea mea de el. Trebuia să lupt ca să mi-l scot din inimă, ca să pot supraviețui în aceeași casă cu el. La un moment dat ne-am îmbrățișat și au fost câteva încercări de a ne mângâia, dar nu duceam nicio mângâiere până la capăt, de teamă că am putea face ceva greșit.

— Robert, pe cine iubești cel mai mult pe lumea asta?, l-am întrebat, profitând de întunericul din cameră.

— Nu știi?

— Nu.

— Ba știi. Fii sinceră cu tine.

— Bine, știu. Pe Matei.

— Mă uimești. Știam că ești isteată, dar văd că te întreci pe tine. Am auzit eu că geniile au de obicei niște scăpări... l-am întors spatele și, într-un târziu, am adormit. Vecina mea îmi promisese că ne va duce la gară și, pentru că bagajele mele erau în mașina ei, l-a rugat pe Robert să țină geanta lui lângă el, argumentând că are portbagajul plin cu anvelope. Pe drum spre gară, Robert m-a ținut strâns de mână și, din când în când, mă privea trist.

— Te mai las o vreme și vin după tine, mi-a spus.

— Ba nu. Rămân aici.

— Nici tu nu crezi ce spui. Dacă nu te-aș cunoaște... Ah, vezi că ți-am lăsat în dulăpiorul ăla plin cu bomboane, niște bani. Știam că nu-i vei accepta nici în ruptul capului...

— De ce ai făcut asta?! Am tot ce îmi trebuie! Știi că nu suport să primesc bani de la bărbați.

— Eu nu sunt un bărbat oarecare, eu sunt prietenul tău și poate chiar un membru al familiei.

— Nu trebuia. Măcar mi-ai lăsat ca să-mi iau un iaht?

— Ți-am lăsat ceva. Mă gândeam că poate te hotărăști brusc să vii acasă și nu ai de avion, de tren, de taxi... L-am condus până în compartimentul lui și a trebuit să-l mint că nu pot sta până când pleacă trenul, dând vina pe vecina mea, care se grăbea să-și ia unul dintre copii de la părinți. În acest timp, Sybille îmi urca bagajele în tren. L-am îmbrățișat pe Robert și am simțit că mi-a strecurat ceva în buzunarul stâng al hainei. Am coborât în grabă și mi-am luat rămas bun de la vecina mea, rugând-o să aibă grijă de căsuța mea.

— Încearcă să fii fericită, nebună ce ești!, mi-a spus ea, strângându-mă în brațe. Chiar că eram nebună. Felul în care luam decizii, dovedea asta.

Am așteptat să pornească trenul și mi-am amintit că Robert îmi pusese ceva în buzunar. Am găsit un bilețel mic, pe care l-am desfăcut curioasă. Scrisa „*PE TINE*”. Mi-am amintit de noaptea trecută, când l-am întrebat pe cine iubește cel mai mult pe lume. „Deci pe mine...” Știam, și asta dura îngrozitor. Dar totodată iubirea lui îmi dădea o forță nebună. Nu voiam, știam că nu trebuia, dar aveam nevoie ca el să mă iubească. M-am așezat pe troler și m-am gândit puțin la ceea ce făceam. Îmi ascultasem inima și am urmat-o, călcând în picioare rațiunea, care a pierdut orice luptă de a mă opri din nebunia către care mă îndreptam. De îndată mi-am alungat toate gândurile chinuitoare și am pornit spre compartimentul în care era Robert. L-am surprins privind pe geam îngândurat.

— E liber locul de lângă dumneavoastră?, l-am întrebat, deschizând ușa. Robert a întors deodată privirea spre mine și, când m-a văzut, a rămas uimit. Avea ochii înroșiți și umezi. În compartiment se mai afla o doamnă, care ne privea discret. Abia când mi-a văzut geanta pe umăr, Robert s-a ridicat și m-a ajutat să aduc bagajele în compartiment.

— Ești o nebună, mi-a spus încet, când m-am așezat lângă el.

— N-aș fi ratat pentru nimic în lume, să te văd călătorind cu trenul, am spus râzând. L-am luat de mână și m-am sprijinit comod pe umărul lui. Simțeam că era tensionat și foarte emoționat și că se străduia să-și ascundă trăirile.

— Atât de multe mi-aș dori să-ți spun... atât de multe lucruri, mi-a spus strângându-mă de mână.

— Nu trebuie să-mi spui nimic. Știu. Știu tot. Cu siguranță că aceea a fost cea mai frumoasă călătorie a mea cu trenul. Am râs, am dormit, ne-am jucat, am vorbit și am așteptat în gări ca să schimbăm trenurile.

— Vii direct la Snagov, nu?, m-a întrebat, când am urcat în trenul care ne ducea direct la București.

— Nu e cam mare coincidența, să apărem amândoi?

— Nu. Crezi că o să-i pese cuiva? Vor fi atât de bucuroși că ai venit, încât nici nu vor sesiza că m-am întors și eu. Cu cât mă apropiam mai mult de Snagov, cu atât mai mari erau emoțiile mele. Îmi era foarte dor de Matei, de fetiță, de Oli și de toți prietenii. Când am intrat pe alee, am fost întâmpinată de câinele lui Robert, un ciobănesc german, care se tăvălea pe jos de bucurie că mă vedea.

— Nu pot să cred! Iubita mea s-a întors!, l-am auzit pe Matei strigând din ușa casei. Am alergat unul către celălalt și i-am sărit în brațe. M-a ținut lipită de el câteva clipe, apoi m-a copleșit cu o ploaie de sărutări. După câteva ore, casa de la Snagov a devenit o sărbătoare, datorită întoarcerii mele. Toată lumea părea fericită, iar

eu aveam impresia că nu lipsisem nicio zi de acolo. Am dormit până după prânz, fiind obosită după călătoria lungă și după agitația din casă. Am coborât în living și, pentru că i-am auzit pe Matei și pe Robert vorbind în șoaptă, m-am apropiat tiptil, oprindu-mă în capătul scărilor. Abia puteam auzi ce vorbeau, dar cu siguranță era ceva ce nu trebuia auzit, din moment ce șușoteau. Probabil că trebuia să aud ceea ce aveam să aud, dacă destinul m-a trimis acolo, exact în acel moment. Deși mi-aș fi dorit să nu fi aflat niciodată acel adevăr.

— Nu mai insista cu asta, dacă ți-am promis, o să mă țin de cuvânt, a spus Matei, convins.

— Insist pentru că nu mai vreau să am surprize, i-a răspuns Robert, cu un ton nemulțumit.

— Nu o să ai. O să am grijă de ea, ca de ochii din cap.

— Vorbește mai încet, nu cumva să apară!

— O iubesc enorm. Nu pot trăi fără ea. N-am s-o mai pierd.

— Sper. Pentru că data viitoare te voi lăsa să te sinucizi...

„Data viitoare te voi lăsa să te sinucizi? Deci, acesta era tot misterul călătoriei lui Robert! El venise după mine în Germania pentru că Matei l-a șantajat cu sinuciderea?!” Simțeam că îmi fugea pământul de sub picioare, dar m-am adunat și m-am apropiat de ei. M-am trântit pe un fotoliu și nu știu în ce fel l-am privit pe Robert, dar i-a înghețat expresia feței. A înțeles că auzisem ceea ce nu trebuia. Matei a venit imediat lângă mine și m-a îmbrățișat, făcându-mi tot felul de declarații de iubire, pe care însă nu le azeam.

— Sunt obosită, merg să mai dorm.

— Bine, iubita. Eu merg până la birou, am ceva de rezolvat. Te iubesc. Ne vedem mai târziu. Sunt extrem de fericit că ești aici... Am urcat în camera mea și, de îndată, am izbucnit într-un plâns isteric. După câteva minute, a venit și Robert și când m-a văzut plângând s-a așezat pe

fotoliul din fața patului meu.

— Ieși afară, i-am spus cu un ton plin de ură, ascunzându-mi fața într-o pernă.

— Vreau să mă asculți.

— Nu, tu o să mă asculți!

Am sărit ca arsă și m-am apropiat de el, privindu-l de sus.

— M-ai vrut aici? Foarte bine. Asta o să te coste scump.

O să-ți fac viața amară!

— Oricum e amară.

— Nu destul. O să te fac să mă urăști!

— O să ai prea mult de lucru. Nu merită să faci atâta efort.

— Ieși afară din camera mea, altfel plec în secunda doi! Sau vrei să se sinucidă Matei?

— Te rog, lasă-mă să...

— Ieși afară, acum! De azi înainte, dacă nu faci tot ce spun eu și când spun eu, plec! Ai înțeles?!

— Sigur că da, maiestate! La ordinele dumneavoastră! S-a ridicat brusc și a ieșit din camera mea, trântind ușa în urma lui.

— Te urăsc!, am strigat, sperând că mă va auzi.

Mi-am amintit de biletul pe care mi-l pitise în buzunarul hainei. L-am căutat în grabă, am luat un pix și am tăiat cu un x mare „*PE TINE*”, apoi am scris dedesubt „*PE MATEI*”. Am mers în camera lui, am deschis ușa trântind-o de perete și i-am aruncat biletul în față. Robert a citit biletul și mi-a aruncat o privire dezamăgită.

— Irina, te rog să...

— Taci. Nu ești cine credeam că ești.

— Îți vreau binele.

— Pe al meu? Ești sigur de asta?

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic. Nu știu ce vrei tu de fapt. Ce vrei să cred, ce vrei să știu și ce vrei să nu știu? Pentru că am impresia că între noi sunt lucruri nespuse. Oricât de apropiați am fost,

noi nu am comunicat deschis...

— Ce-ai vrea să știi?

— Zi-mi tu ce ai vrea să știu. Pentru că sunt sigură că dacă ți-as pune eu întrebări, ai ezita să-mi spui adevărul. Câteva clipe Robert m-a privit tăcut și din privirea lui se vedea că mi-a înțeles aluzia. S-a ridicat și a venit aproape de mine. A încercat să mă mângâie pe față, dar i-am respins mâna.

— Te rog să nu mă atingi. De câte ori o faci, mă rănești.

— Atunci când am avut acele rătăcirii, când fără să vreau ți-am dat de înțeles că aș putea avea pentru tine sentimente nefirești, am greșit. Au fost scăpări de moment... oamenilor li se mai întâmplă să confunde lucrurile, înțelegi? Știam că mințea. Mințea pentru a mă convinge că locul meu era alături de Matei.

— Te înțeleg perfect, Robert.

— Țin foarte mult la tine. Am găsit în tine ceva ce-mi lipsea. Tu nu?

— Ba da. Și eu am găsit în tine protecția părintească de care am nevoie. Cred că amândoi aveam nevoie de părinți și am confundat lucrurile...

I-am zâmbit, iar el m-a privit într-un fel care mi-a dat de înțeles că amândoi eram de acord să ne prefacem că nu exista nimic între noi, în afară de o prietenie curată.

— Prieteni?, am întrebat zâmbind.

— Până la sfârșit.

Am vrut să-l pup pe obraz, prietenește, ca să-i confirm că eram prieteni și că nu aveam resentimente, însă de îndată ce mi-am lipit buzele de obrazul lui, mi-a prins capul între palme și după o clipă de ezitare m-a sărutat pe frunte. Era mult prea evident că intenția lui inițială a fost să mă sărute. Și era mult prea evident că ne simțeam foarte atrași unul de celălalt și că fiecare apropiere însemna un efort supraomenesc de a nu ne iubi.

— Plec în camera mea, Robert. Vreau să mai dorm puțin.

— Somn ușor. A făcut doi pași în spate, ca să-mi facă loc să deschid ușa, iar eu m-am întors cu spatele, intenționând să plec.

— Irina, crezi că mai este ceva de făcut? De îmbunătățit? Mă refer la relația noastră...

— Da. Să ne străduim să ne mințim mai bine. Să fim mai convingători, am spus fără să gândesc. Am ieșit din cameră, fără să privesc în urmă și am scris în jurnal, încă un episod din poveste...

Trezindu-mă singură cu gândurile mele și cu jurnalul în față, parcă nici mie nu îmi venea să cred că mă întorsesem la Snagov. Încercam să-mi dau seama de ce alesesem să mă întorc. Era, oare, pentru Matei? Sau Matei era doar un pretext, iar eu îmi doream să fiu aproape de Robert? Îl iubeam pe Matei și îl iertasem pentru că mă înșelase, chiar dacă încă nu acceptasem ideea și nu-i înțelegeam raționamentul pentru care a făcut-o.

— Prea ușor ai cedat și te-ai întors, după ce ți-a făcut, mi-a spus Simona. Într-adevăr, iertasem foarte ușor și nici măcar nu eram sigură că iertasem cu adevărat și că întoarcerea mea nu era determinată de neputința mea de a renunța atât de ușor, la relația noastră. Îmi spuneam în gând că un om care iubește cu adevărat, iartă - și îi căutam lui Matei tot felul de scuze care să-l facă să pară cât mai puțin vinovat. Ba chiar mă învinovățeam pentru rătăcirile mele sufletești, legate de Robert. „Dacă eu nu sunt perfectă, el de ce ar fi? Și până la urmă, ce e mai grav, să înșeli cu trupul sau cu sufletul?”, îmi spuneam în gând. Pentru că eu îl înșelam pe Matei cu sufletul. Nu păcătuiam trupește, dar iubeam și visam un alt bărbat.

— Am impresia că nu te merit, mi-a spus Matei, când am avut prima discuție, după întoarcerea mea.

— Ar trebui să te gândești, când vei mai dori să mă înșeli.

— Nu te voi mai înșela niciodată. Nu știi prin ce am

trecut și încă nu îmi vine să cred că te-ai întors.

— Nici mie nu îmi vine să cred că m-am întors.

— Dacă ai ști cât sunt de recunoscător!

— Nu vreau să fii recunoscător. Ci să nu mă mai dezamăgești. Vreau să știi că ai făcut mulți pași înapoi.

— Știu, iubita. Iartă-mă pentru tot și te rog să ai încredere.

— Să nu crezi că, dacă m-am întors, sunt proastă. Te-am iertat pentru că, atunci când iubești, ierți și mai dai o șansă. Știu că oamenii sunt supuși greșelilor, rătăcirilor, dar nu vreau să crezi că te voi ierta și altă dată.

— Îți promit că nu te voi mai dezamăgi. O să fac tot posibilul să-ți recâștig încrederea.

Ușor de zis, dar greu de făcut. Pentru că încrederea se recâștigă foarte greu, poate niciodată. După ce ți-a fost înșelată încrederea, devii suspicios și precaut. Îmi aduceam aminte de tata, care mă învățase cândva să nu stau lângă oameni care dezvoltă în mine spiritul polițienesc. „Cine minte o dată, o va face și a doua oară”, îmi spunea tata. Dar eu credeam în reabilitare și îmi doream foarte mult să am încredere în Matei. Aveam nevoie să am încredere în el și în relația noastră. Mi-am impus să procedez așa cum mă învățase tata: să nu mai invoc niciodată greșelile din trecut, din moment ce au fost iertate. De aceea, am ales să-i mai dau o șansă iubirii noastre și să uit, cu desăvârșire, ceea ce se întâmplase. Îl iubeam și nu aveam niciun dubiu că el mă iubea, pentru că era nebun după mine. Faptul că l-am iertat, l-a făcut să-și dorească foarte mult să se schimbe. Încerca să fie mai atent, mai prezent și mai receptiv la nevoile mele. Îmi declara iubirea în gura mare și îmi vorbea din ce în ce mai mult, despre planuri de viitor. Cu toate acestea, avea și momente când se purta urât cu mine, pentru că era foarte gelos. Era atât de gelos, încât nu suporta să primesc complimente de la niciun bărbat.

Am detestat întotdeauna gelozia. Tata mi-a spus de

multe ori să mă feresc de oamenii geloși – însă cum poți să te ferești, când monstrul geloziei se naște într-un om care nu ar fi părut niciodată a avea această problemă? Încă de la început l-am perceput pe Matei ca fiind deschis la minte – cu atât mai mult, cu cât niciodată nu a părut deranjat de relația mea apropiată cu Robert. Dar Robert era fratele lui și credea orbește în el. În ceilalți bărbați vedea, însă, competitori. La început mi s-au părut drăguțe micile ieșiri de gelozie ale lui Matei, însă cu timpul au devenit insuportabile. Uneori ajungeam să ne certăm, doar pentru că i se părea că sunt prea prietenoasă, prea drăguță și prea glumeață cu prietenii de-ai lui, despre care el susținea că ar fi în stare să flirteze cu mine.

— Nu știu cum sunt prietenii tăi, dar eu te iubesc și nu te-aș înșela niciodată. Și nu te-aș pune într-o postură aiurea față de ei, i-am spus într-o seară, când am avut o discuție. De ce nu ai încredere în mine? Te-am mințit vreodată? Ți se pare că mă port indecent?

— Nu, dar fără să vrei, flirtezi. Glumele tale sunt aiurea.

— Atunci te rog să-mi faci o listă cu glumele pe care pot să le fac și cu cine, da?

Dacă la început consideram gelozia lui Matei o dovadă de iubire, cu timpul am realizat că era o obsesie care-i măcina sufletul și care ne punea în pericol armonia în cuplu. Devenise din ce în ce mai posesiv și simțeam că mă sufoca. De câte ori voiam să plec la Brașov, găsea câte un motiv pentru care să amân plecarea, iar dacă voiam să plec la cumpărături în București sau să mă plimb, nu mă lăsa decât dacă mergeam împreună sau dacă mă însoțea Robert. Mai mult decât atât, aveam impresia că încerca să mă îndepărteze de prietenii mei, cărora le găsea mereu câte un minus și devenea paranoic ori de câte ori aveam câte o stare proastă și eram distantă cu el. Se interesa de trecutul meu, de foștii mei iubiți și mă făcea să mă simt sub lupă, obligându-mă uneori să mă port nenatural, doar pentru a-l menaja.

Uneori, comenta felul în care mă îmbrăcam atunci când ieșeam din casă – deși niciodată nu m-am îmbrăcat vulgar sau indecent.

— De ce nu-mi cumperi tu haine? Haide, ia-mi o burcă să nu mă mai vadă nimeni!

— Nu e vorba de asta, dar trebuie să fii mai decentă!

— Decentă? Am o rochie până în pământ! Ce e indecent?

— Faptul că îți cunoști atuurile și profiți că să ți le scoți în evidență!

— Ești paranoic! Am sperat că, prin comunicare și prin purtarea mea ireproșabilă, îl voi face pe Matei să aibă încredere în mine, însă el devenea din ce în ce mai gelos. Iar într-o zi și-a pierdut cumpătul și a avut o izbucnire care m-a speriat și m-a îndepărtat de el.

Ne aflam într-o vacanță în Grecia, împreună cu câțiva prieteni. Una dintre prietenele lui Matei venise împreună cu fratele ei, Râul, care, de îndată ce m-a cunoscut, și-a manifestat simpatia față de mine. Știind că Matei ar putea fi gelos, nu i-am acordat prea multă atenție, însă acesta îmi căuta mereu compania și era mai tot timpul în preajma mea. Într-o seară, în care am stat toți pe terasa vilei în care eram cazați, Râul a făcut o glumă nevinovată pe seama mea, la care am reacționat zâmbind. Matei m-a prins deodată de mână, m-a ridicat brusc și aproape că m-a târât până în camera noastră, fără a-i păsa de ceilalți care au asistat la ieșirea lui nebunească.

— Îți plac mai nou puștani de douăzeci de ani?, m-a întrebat Matei, de îndată ce am ajuns în cameră.

— Ești paranoic. Nu-ți mai suport geloziile. Ce-am făcut?

— Ești prea prietenoasă cu el! L-ai văzut cum se uită la tine?

— Și ce să-i fac? Mă port așa cum mă port cu toată lumea! Te porți de parcă aș fi femeia fatală.

— Nu ești. Dar ăla flirtează cu tine pe față și tu te

prefaci că nu ai habar. Mă umilești!

— Ești nebun și nu te mai suport! Am ieșit din cameră și am plecat alergând spre plajă, pentru că îmi doream foarte mult să fiu singură. Acele zile de vacanță au fost mai mult tensionate decât relaxante, pentru că Matei nu mă lăsa să fiu în largul meu și apoi, pentru că Robert era foarte distant cu mine.

— Ce-i cu tine, unde fugi așa?, l-am auzit pe Râul, strigând.

— Vreau să fiu singură, te rog să mă lași!, i-am spus.

— Irina, se întunecă, unde mergi, ce ai pățit?

Alergam din ce în ce mai repede, iar Râul mă urmărea. M-am oprit abia pe un refugiu aflat pe o stâncă deasupra mării.

— Te rog, Râul, am nevoie să fiu singură.

— Nu pot să te las singură. Ce are Matei, de ce se poartă așa?

— Nu știu, lasă-mă singură.

Nu mi-am putut stăpâni lacrimile, iar Râul a venit lângă mine și m-a îmbrățișat. L-am respins imediat și, când am întors capul, l-am văzut pe Matei venind grăbit spre noi.

— Te rog să pleci, Râul, vine Matei. Râul a privit spre Matei, apoi s-a îndepărtat de mine, privindu-mă îngrijorat.

— De ce nu vă luați o cameră?, m-a întrebat Matei, când a ajuns lângă mine.

— Te rog să mă lași!

— Să te las? Păi te las! Du-te după el!

— Matei, ce e cu tine?

— Ce e cu mine? Te-a luat în brațe!

— Da, pentru că m-a văzut plângând și a văzut toată scena!

— De ce nu recunoști că-l plăci?

— Îl plac la fel ca pe oricare dintre prietenii tăi!

— Ba nu! Se vede că ești atrasă de el!

— Atunci, așa e! Dacă știi tu mai bine, de ce mă mai întrebi? Pleacă și lasă-mă singură! Mi-ai făcut viața un

coșmar! Mă ții închisă la Snagov, m-ai îndepărtat de prieteni, nu mai pot! Am încercat să plec de lângă el, dar m-a prins de mână și a început să mă bruscheze. Am avut un schimb de replici tăioase, care au degenerat în tot felul de reproșuri nefondate. Eu încercam să mă îndepărtez de el, dar mă strângea de mâini din ce în ce mai tare și mă brusca, țipând la mine. La un moment dat, mi-am smuls mâinile cu putere din strânsoarea mâinilor lui și m-am dezechilibrat. Am căzut în mare de la înălțimea aceea de câțiva metri, trecând prin secunde de coșmar. Știam că apa era adâncă acolo, iar eu nu știam să înot. De îndată ce am ajuns la suprafața apei și am realizat că nu mă lovisem de vreo stâncă, am intrat în panică, pentru că îmi era foarte teamă de apă. Matei a sărit imediat după mine, iar eu mă zbăteam să stau la suprafață.

— Iubita, calmează-te!, striga Matei, la câțiva metri de mine.

Am auzit un zgomot în spatele meu, ca și cum cineva ar fi sărit în apă și, când am întors capul, l-am văzut pe Robert înotând spre mine. În câteva clipe a ajuns în spatele meu și m-a luat în brațe.

— Liniștește-te, sunt aici, mi-a spus încet. Du-te la cabană, am eu grijă de ea!, i-a spus lui Matei, care ajunsese lângă noi.

— Iubita, ești ok?, m-a întrebat Matei, cu un ton blând și cu un aer speriat.

— Pleacă! Să nu te văd! Tremuram toată de spaimă, iar Robert se străduia să mă țină la suprafață.

— Du-te de aici, o agiți și mai rău! Am eu grijă de ea!, i-a spus Robert lui Matei, cu un ton autoritar. Matei s-a îndepărtat de noi, iar Robert a început să-mi explice cum să înaintez către mal.

— Ești ok, te-ai lovit?

— Nu, dar m-am speriat. Mi-au amorțit mâinile.

— Haide că ajungem imediat la mal, da?

Cu greu am înaintat prin apă, iar când am ajuns pe plajă, m-am întins imediat pe nisip. Robert și-a tras puțin sufletul, apoi m-a îmbrățișat.

— Te-a lovit? Cum ai căzut?

— M-am dezechilibrat când mi-am smuls mâinile din mâinile lui. Am mers cu spatele și nu am realizat că ajunseseam pe margine.

— Bine că nu ai căzut în partea aceea, unde sunt pietre...

— Nu mai suport, Robert. De ce e atât de gelos?

— Pentru că te iubește și se teme să nu te piardă.

— I-am dat motive vreodată? Mă port aiurea?

— Nu, deloc. Lasă că o să vorbesc eu cu el, ok? Mergem? Trebuie să te schimbi. E cam răcoare.

— Mai vreau să stau puțin aici. Matei a plecat?

— E mai încolo, se uită la noi.

— Fă-i semn să plece, te rog.

— Gata, va pleca.

— Pe tine nu e gelos?

— De ce ar fi?

— Nu știu, ești bărbat. Te vede că mă ții în brațe, mă mângâi...

— E o situație specială, apoi el știe că noi suntem o familie...

— Mda, familie...

— Irina, sunt fratele lui, crede în mine orbește. Știe că nu i-aș lua niciodată ceva ce iubește.

— Ești sigur că nu ai face-o?

M-am îndepărtat puțin și l-am privit fix în ochi, dar el mi-a evitat privirea și mi-a prins părul pe care mi l-a stors de apă. Apoi mi-a stors poalele rochiei și m-a îmbrățișat din nou strâns, încercând să mă încălzească. Îmi era atât de bine în brațele lui, încât mi-aș fi dorit să rămân acolo pentru totdeauna. Nu mă puteam opri din plâns și nu știam dacă plângeam din cauza acele întâmplări, sau din cauza lui Robert.

- Nu mai plânge. O să vorbesc cu el.
- Nu o să se schimbe, e din ce în ce mai gelos și mai posesiv.
- O să se schimbe, ai puțină răbdare, ok?
- Nu vreau să dorm cu el în noaptea asta.
- Îți las camera mea și dorm eu cu el.
- Mulțumesc.
- Of, copil scump!
- Mă deranjează sandalele...
- Stai că le dăm jos. Robert mi-a desfăcut baretele sandalelor și m-a descălțat. M-a îmbrățișat din nou și mă ținea lipită de el.
- Tremuri. Ti-e frig?, l-am întrebat.
- Tremur mai mult de spaimă. M-am speriat rău. A fost o senzație tare aiurea, să te văd căzând. Știam că nu știi să înoți și aveam impresia că nu voi putea ajunge să te salvez. Groaznic.
- Era Matei acolo.
- În cazuri ca ăsta nu vezi pe nimeni, știi că doar tu poți salva.
- Nu te simți singur?
- Aici, sau în general?
- Și aici și în general.
- Nu. Cât timp ești în preajmă simt că am tot.
- Ai grijă cu cuvintele...
- Iartă-mă. M-am cuibărit la pieptul lui și am stat îmbrățișați câteva clipe, iar mie îmi era teamă că, dacă îl voi elibera, nu mă voi putea abține să nu-l sărut. Uram ceea ce simțeam pentru el, pentru că acele sentimente mă făceau să mă simt vinovată și pustie.
- Cum mergem așa, în vilă? Ne vor vedea toți uzi, vor crede că am vrut să mă sinucid, am spus zâmbind.
- Și ce dacă? Tu ești la fel, oricum ai arăta. Chiar și plină de noroi, ești tot o prințesă.
- Nu mă lași singură cu Matei, da?
- Nu te las. Haide să mergem.

Când am ajuns în vilă, Robert m-a dus direct în camera lui, protejându-mă de privirile curioase ale unor turiști care mă priveau contrariați. Am intrat direct la duș, apoi am îmbrăcat halatul lui Robert și m-am întins pe pat, unde m-am ascuns sub o pătură.

— Ți-am adus haine uscate. Unde ți-e rochia udă?, m-a întrebat Robert, întorcându-se în cameră.

— Am lăsat-o în baie.

— Mă duc să o clătesc de nisip.

— Las-o, Robert, o spăl eu mai târziu. Acum vreau să mă încălzesc. Ar trebui să te schimbi și tu!

— O să mă schimb. Stai acolo cumințică, bine?

Robert s-a dus în baie și s-a întors după câteva minute cu rochia mea, pe care o spălase și pe care a pus-o la uscat pe terasa camerei. Și-a luat haine uscate și s-a dus în baie, ca să facă duș.

— Am vorbit cu Matei, mi-a spus, când a ieșit din baie. Îi pare rău pentru criza făcută. Să știi că s-a speriat foarte tare.

— Auzi? Dar tu de unde ai apărut acolo, dintr-o dată?

— Mi-a spus Râul că sunteți acolo și că vă certați. Te-am văzut exact când ai căzut.

— Vreau să dorm...

— Culcă-te. O să stau cu tine până adormi, bine? M-am întors pe o parte și am închis ochii. Robert s-a întins pe pat în spatele meu și mi-a răsfirat părul, probabil ca să mi se usuze mai repede.

— Dacă Matei nu se schimbă, o să-l părăsesc.

— O să se schimbe...

— Am impresia că vrea să mă țină încuiată, izolată...

— Asta pentru că te iubește prea mult și era să te piardă.

— Era să mă piardă, din vina lui. Să știi că nu l-aș înșela niciodată. Dacă aș face asta mi-aș încălca niște convingeri morale. Și nu aș mai putea să mă privesc în oglindă.

— Ești sigură că nu ai face-o?

— Da. Nu l-aș înșela din curiozitate sau pentru că m-aș simți atrasă de alt bărbat. Sunt destul de cerebrală și rezist tentațiilor.

— Simt o virgulă după afirmația ta, un *dar...*

— Poate că l-aș înșela, doar dacă m-aș îndrăgosti de alt bărbat. Dar ar trebui să-l iubesc mai mult decât pe Matei – și oricum, l-aș părăsi înainte să-l înșel.

— Te sperie sentimentul de vinovăție, nu?

— Da. Nu vreau să trăiesc cu așa ceva. Vreau să fiu liberă, demnă, să pot privi pe oricine în ochi, fără să-mi fie rușine.

O perioadă de timp Matei s-a purtat exemplar. Și-a mascat gelozia și a făcut eforturi să nu mai pară atât de posesiv, însă știam că era doar o mască. Libertatea pe care părea că mi-o oferea era doar una de suprafață, pentru că în realitate mă controla foarte atent.

Într-o seară, Matei m-a anunțat că va trebui să plece în America. Știam că plănuia acea călătorie de multă vreme, însă acum mă punea în fața faptului împlinit. Trebuia să meargă la cel mai bun prieten al lui, care îi era și partener de afaceri, fiind asociat la una dintre firmele pe care le deținea.

Nick și Matei s-au cunoscut încă din anii studenției. Au devenit prieteni buni și, pentru că și Nick făcea parte dintr-o familie înstărită, s-a lansat împreună cu Matei, în tot felul de afaceri. După ce a terminat facultatea, Nick a plecat în America, unde s-a și căsătorit. Acum, el și Matei plănuiau un proiect pentru o afacere nouă, pentru care Matei trebuia să se deplaseze în America.

— Cât o să stai în State?, l-am întrebat, când mi-a dat vestea.

— Cam o lună, iubita.

— O lună? De ce așa de mult?

— Trebuie să punem la punct proiectul pentru noua

afacere. Dacă aş fi ştiut din timp, te luam şi pe tine. Dar te voi lua data viitoare, bine? Ai nevoie de viză şi asta durează.

— Şi eu ce mă fac atâta timp, fără tine?

— Of, iubita, ştiu, dar va trece repede, o să vezi. Robert va avea grijă de tine şi eu sunt liniştit, ştiindu-i pe toţi pe mâinile tale.

Nu ştiu dacă plecarea lui Matei m-a întristat, sau dacă era un prilej bun de respiro. Câteva zile după plecarea lui, am avut o stare sufletească aparte, în care nu mă regăseam. Eram apatică şi nu aveam energie. Robert încerca să-mi facă toate voile şi să-şi ducă la îndeplinire toate sarcinile pe care le avea, atât la firmă, cât şi acasă.

— Ce e cu tine?, m-a întrebat într-o seară, găsindu-mă în living, întinsă pe o canapea.

— Nimic. Sunt doar obosită.

— Hai să te duc în camera ta, să dormi.

— Nu vreau acolo, îmi e urât. Aici măcar mai treci tu, Oli...

Robert s-a aşezat pe jos lângă canapea şi mi-a prins palma între palmele lui, mângâind-o uşor.

— Ai nevoie de ceva, vrei să faci ceva anume?

— Nu. Ți-e foame? Am făcut salată de vinete, ardei copti...

— Nu mi-e foame, dar îți mulțumesc! Știi că mor după vinete și ardei copti.

— Știu...

— Ți-e dor de Matei, nu?

— Nu ştiu dacă îmi e dor de el, sau de altceva...

— De ce ar putea să îți mai fie dor?

— Nu ştiu, poate că îmi e dor de mine.

— De tine?

— Da. De Irina cea care avea înaintea bucurii simple.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să merg desculță dimineața pe iarba plină de rouă. Adoram să fac asta acasă, când eram copilă.

— Altceva?

— Sunt multe. Mi-e dor de libertatea pe care o aveam în singurătatea mea, când nu trebuia să dau explicații pentru fiecare gest, pentru fiecare cuvânt, când puteam să plâng în voie, să dorm cât vreau, când nu interesa pe nimeni de mine. Și mi-e dor de locurile mele, în care puteam fugi ori de câte ori îmi doream.

— Măine mergem la Brașov, vrei?

— Nu. Nu plec liniștită, știind-o pe Cesara singură, iar Oli are mâine multă treabă... Am început să plâng. Nu aveam nicio explicație pentru starea mea și, oricât mi-am dorit să-mi controlez emoțiile, nu am reușit.

— Ești cumva în perioada aceea dificilă din lună?, m-a întrebat el încet.

— De ce întrebi?

— Ca să știu, să fiu mai atent cu tine, să te ajut... știu că ești mai sensibilă, în zilele acelea...

— Of, vino încoace! Ia-mă în brațe. Robert s-a ridicat și m-a îmbrățișat strâns. M-a lăsat să plâng în voie și mi-a stat alături, cât timp am văzut un film pe care îl mai văzusem cândva. Am adormit acolo, iar mai târziu l-am simțit luându-mă în brațe și ducându-mă în camera mea.

— Mulțumesc, i-am spus încet, când m-a așezat cu grijă pe pat.

— Somn ușor. Dormeam adânc, când am simțit o mângâiere ușoară, ca o adiere de vânt pe față. Am deschis ochii și l-am văzut pe Robert stând lângă mine, privindu-mă.

— 'Neața! Haide cu mine, mi-a spus.

— Unde? Așa cu noaptea în cap?

— Haide. Robert m-a luat în brațe și m-a dus afară în curte. Când am ajuns pe bucata de gazon din fața casei, m-a lăsat pe pământ. De îndată ce am simțit iarba umedă sub picioare, mi-am dat seama că motivul pentru care eram acolo se datora dorinței lui de a-mi îndeplini visul de a păși pe iarba udă.

— E rece?, m-a întrebat.

— Nu. E așa de fain!, am spus, pășind pe iarbă. Hai și tu! Robert și-a lăsat papucii și a început să meargă pe iarbă, cu mine.

— Nu-i așa că e minunat?, l-am întrebat, zâmbind.

— Este, mi-a spus, privindu-mă pătrunzător.

— Mi-a sărit somnul, instantaneu. Ce mult îmi plăcea să fac asta, când eram acasă! Iar câinele meu țopăia pe iarbă, lângă mine!

M-am oprit să privesc în zare, iar Robert a venit în fața mea și s-a aplecat, sprijinindu-se într-un genunchi.

— Zi-mi, prințesa, vrei să te duc la Brașov?

— Da, dar nu azi. Mulțumesc, urâtule.

— Tu ești frumoasă. Ești tare frumoasă, când te trezești!

— E cumva aerul prea tare, acolo jos?, am întrebat, încercând să-mi ascund zâmbetul.

— Știi de ce stau așa?

— De ce?

— Pentru că nu suport să te privesc de sus. Adică nu-mi place, nu se cade. Pentru că pentru mine, tu ești foarte sus... Irina, am spus ceva greșit? Plângi?

— Mi-ai amintit de tata, Robert. Când eram mică, la fel făcea și el, se apleca mereu când îmi vorbea, ca să nu am impresia că îmi vorbește de sus. Mi-a și spus cândva că a făcut asta pentru a nu mă face să mă simt inferioară, mică, neînsemnată, pentru a mă învăța să mă respect, să fiu demnă... Robert mi-a înconjurat talia cu brațele și m-a strâns la pieptul lui, iar eu l-am mângâiat pe păr. Mi se părea foarte drăguț gestul lui și mă impresionase, pentru că pe mine mă impresionau gesturile mici, de suflet.

— Ce ai vrea să papi la micul dejun?, l-am întrebat.

— Vinete nu pot, pentru că merg la birou și...

— Am făcut un castronel și fără ceapă.

— Te-ai gândit tu și la asta?

— Sigur că da. Crezi că numai tu ai grijă de mine?

Robert s-a ridicat, m-a luat în brațe și m-a dus în camera mea.

— Te las să te schimbi. Te aștept jos, bine?, mi-a spus, apoi a ieșit din cameră. Îl iubeam cu toată forța sufletului meu. Îl iubeam în mii de feluri – iar el chiar merita asta. Iubirea mea se amesteca dureros cu sentimente de vinovăție și de frustrare.

— Măine vreau să mergem la cumpărături, mi-a spus Robert, de îndată ce m-am așezat la masă.

— Nu ne trebuie nimic, deocamdată.

— Nu pentru noi. Vreau să mergem la orfelinatul acela...

— Poftim?

În urmă cu câteva săptămâni, văzusem la televizor o emisiune despre niște copilași dintr-un orfelinat. Am plâns atunci, stricându-le dispoziția celor din casă, pe care mi-am răzbunat frustrarea și neputința de a schimba ceva în lumea aceasta plină de nedreptate. Îi reproșasem atunci lui Matei că în casă se cheltuiau bani foarte mulți, pe lucruri nefolositoare și că se risipea foarte mult, în timp ce acei copii abia aveau minimul necesar pentru existență.

— Iubita, ai dreptate, dar nu-i putem ajuta pe toți, mi-a spus el.

— Știu, dar măcar îi putem ajuta pe unii. Măcar un singur suflet să ajutăm. Mă frustrează faptul că niciunul din lumea ta nu face un gest pentru cineva care nu are. Să găsească un copil, o familie cărora să le dea din când în când lucruri, mâncare, nu neapărat eforturi supraomenești, ci gesturi mici.

— Tot o dai încolo și încoace, cu lumea mea. Lumea ta e cumva diferită de lumea mea?

— Da, Matei. Voi aveți bani, nu cunoașteți lipsurile financiare, nu știți cum e să trăiești de pe azi pe mâine, să nu știi dacă luna viitoare îți mai poți plăti chiria, sau vei ajunge pe străzi.

— Uneori am impresia că detești lumea mea.

— Nu o detest, dar dezaproab anumite lucruri. Uite, îți dau un exemplu. Când avem musafiri, se consumă două sau trei sticle de whisky, din care nu se bea atât cât se aruncă Cu banii ăia, o familie mănâncă o săptămână. Asta mă frustrează, risipa. Și egoismul vostru, indiferența la ceea ce este în jur... Matei nu a reacționat atunci și nu mi-a făcut nicio promisiune. El trăise de când se știa, ferit de lumea reală, plină de probleme. Nu știa ce înseamnă să nu ai și să trăiești cu grija zilei de mâine.

— De ce ai căzut așa pe gânduri?, m-a întrebat Robert.

— Chiar vrei să mergem la acel orfelinat?

— Tu nu vrei?

— Ba da! Doamne, Robert, nu îmi puteai face o bucurie mai mare! M-am ridicat și l-am îmbrățișat strâns, apoi am tras scaunul aproape de el și i-am pregătit două feliuțe de pâine cu vinete.

— Să faci o lista, da?, mi-a spus Robert, înfulecând cu poftă.

— Da. Abia aștept, cred că nu voi dormi la noapte de bucurie.

— Ești sigură că vei face față celui mediu? Eu am avut rețineri ca să te duc acolo... Știu că ești miloasă și...

— Sunt puternică. O să vezi.

— Ești foarte miloasă și sensibilă și mă tem că...

— Robert, m-ai făcut atât de fericită! În sfârșit simt și eu că fac ceva bun în lumea asta... Fără să vreau am lăsat o lacrimă să mi se rostogolească pe obraz, iar Robert mi-a șters-o cu dosul degetului.

— Mă omori, Irina...

În noaptea aceea nu am dormit decât în reprize mici, chinuitoare. Aveam emoții, la gândul că voi merge la acei copilași. Nu știam la ce să mă aștept și îmi era teamă că nu voi face față emoțiilor. Însă de dimineață eram plină de energie și încrezătoare.

— Ce cumpărăm? Câți bani avem la dispoziție, l-am

întrebat pe Robert, de îndată ce am urcat în mașină.

— Cumpărăm tot ce vrei tu. Ai făcut lista?

— Da, în minte. Doamne, nu-mi vine să cred! Îți mulțumesc!

— Irina, ești sigură că faci față la o asemenea vizită? Ești conștientă de ce vei vedea acolo, nu?

— De ce nu aș face față? Crezi că am impresia că trăiesc într-o lume perfectă?

— Of, sper să nu fac vreo greșeală...

— Of, parcă-ai fi tata! Cât mă mai menaja! Știi ce a făcut, când mi-a murit canarul? A pus altul în colivie, crezând că nu voi observa.

— Aș fi făcut la fel. Bietul de el, prin câte o fi trecut cu tine!!!

— Lumea îl condamnă că mă menaja atât. Îmi aduc aminte cum o vecină, care era prietenă bună cu tata, i-a spus într-o zi că prea mă protejează și că nu va putea să facă asta, toată viața.

— Mi-l și imaginez pe tatăl tău dându-i o replică așa cum faci tu de obicei.

— I-a zis ceva de genul, fiica mea nu vede cu ochii, ci cu sufletul. O doare tot ce vede trist.

— Și ea ce a zis?

— Pe tine chiar te interesează toate prostiile mele?

— Nu sunt prostii! Ești tu și mă interesează totul despre tine.

— Păi, tanti aia era cam frustrată. Mereu avea ceva de obiectat la felul în care mă creștea tata. De exemplu, ea nu concepea că, deși eram un copil, tata mă lăsa să iau decizii. Fiindcă ea nu știa că tata își dorea să mă facă responsabilă. Odată i-a atras atenția lui tata că eram prea mică să hotărâsc eu, nu mai știu ce. Știi ce i-a zis tata? Fiica mea are copilul din mama ei și bătrânul din tatăl ei. Ți-am spus că mama era mai tânără decât tata, cu treizeci de ani? Avea doar douăzeci de ani, când m-am născut. Iar tata cincizeci...

— Treizeci de ani diferență, e ceva!

— Păi da. În fine, erau mai mulți care nu erau de acord cu tata, pentru felul în care mă creștea. Dar știa el ce făcea...

În drumul nostru către orfelinatul la care mergeam, am oprit la un supermarket și am cumpărat multe dulciuri, fructe și altele. Apoi ne-am oprit la un magazin cu jucării, de unde am cumpărat tot ce am crezut de cuviință. Vizita la orfelinat mi-a adus împlinire sufletească, dar și o mare tristețe. Este cumplit să vezi acei copilași singuri, îngrijiți la grămadă de niște femei care, speram eu, aveau suflet bun. Dacă Robert și-a făcut griji pentru că eu nu voi face față acelor emoții, acolo am început să-mi fac eu griji pentru el, pentru că era foarte trist. Mă privea cum le împărțeam copilașilor din lucrurile pe care le dusesem, îmbrățișându-i pe fiecare în parte și aveam impresia că abia își putea stăpâni lacrimile. Eu încercam să par veselă și blândă ca o zâna bună, știind că sufletele copiilor sunt sensibile și receptive la emoții. Am stat acolo preț de vreo două ore și cu greu am putut să mă despart de acele sufletele atât de gingașe și de drăgălașe, care cerșeau atenție și iubire. Le-am promis că-i voi mai vizita și mi-am făcut o listă cu ceea ce-și doreau pentru data viitoare.

— Ești ok?, l-am întrebat pe Robert, când am intrat în mașină.

— Da. Tu?

— Da. Am nevoie de puțin aer... Robert a pornit mașina și a condus tăcut câteva minute, apoi a oprit pe marginea drumului, într-un loc ferit. A coborât din mașină și am coborât și eu de îndată. Simțeam o încărcătură emoțională foarte puternică și abia reușeam să nu izbucnesc în plâns.

— Ai fost foarte tare acolo, mi-a spus Robert.

— Și tu. L-am îmbrățișat, iar în momentul în care ne-am strâns în brațe, am început amândoi să plângem.

— Mai venim, da? Fără să știe nimeni. Le-am promis

copilașilor și nu vreau să le luăm visele, am spus.

— Venim oricând vrei. Îmi pare rău că nu facem mai mult...

— Facem măcar cât putem. De restul se va ocupa Dumnezeu.

— Care Dumnezeu, Irina?

— Hei, ce e cu tine?! Nu trebuie să te superi pe Dumnezeu, pentru ceea ce fac oamenii. Crezi că Dumnezeu i-a abandonat pe copii prin maternități?

— Iartă-mă, sunt o găină, nu un bărbat.

— Pentru că plângi? Ești un suflet, Robert.

— Ești mai puternică decât mine.

— La suprafață. Nu ai idee ce luptă se dă în interiorul meu...

Am stat câteva minute îmbrățișați, fără să ne mai spunem ceva, apoi am intrat în mașină și am pornit spre Snagov. Înțelegeam durerea lui Robert. Probabil că se regăsea în acei copii orfani, pentru că și el rămăsese orfan, la o vârstă mult prea fragedă.

— În seara asta îți fac tiramisu. De ce ești așa de îngândurat?

— Nu știu, mă simt la fel ca acei copii.

— Robert, nu ești. Tu ți-ai găsit o familie iubitoare.

— Așa este, dar în suflet așa mă simt. Gol, pustiit, singur...

— Asta, pentru că nimeni nu poate înlocui părinții reali. Oricât de bun ar fi, nimeni nu poate umple golul lăsat de ei. Știu cum e, crede-mă, și eu simt un asemenea gol...

— Irina, tu ești atât de iubită și ești puternică...

— Poate că așa este. Dar în zadar te iubește un univers întreg, dacă nu ai iubirea cuiva de care depinde sufletul tău...

— Uneori exprimi ceea ce simt eu...

În ziua aceea nu am mai fost bună de nimic. Abia am așteptat să ajung în intimitatea camerei mele, ca să pot plânge în voie. Încă simțeam îmbrățișările acelor copilași

și încă le vedeam uimirea și bucuria de pe chipuri. Acelea erau momentele când realizam cât de neînsemnată eram și în care uram neputința mea de a schimba ceva în lumea mult prea mare pentru un biet suflet ca mine.

Au urmat câteva zile în care Robert a stat foarte mult la birou, iar eu m-am ocupat de fetiță și de casă. Ne întâlneam doar la micul dejun și seara la cină și aveam impresia că mă evita. Într-o noapte, nu a venit acasă și m-am îngrijorat. M-a sunat târziu, aproape de miezul nopții și mi-a spus că rămâne în oraș, ca să bea ceva. Mi-am dat seama că era cu o femeie, pentru că nu prea ieșea în oraș cu prietenii, mai ales în cursul săptămânii. Dimineață l-am așteptat cu micul dejun, până când Oli mi-a spus că a sunat și a spus că era deja la birou.

— Sigur că a fost cu vreo fată, mi-a spus Oli amuzată, ajutându-mă să strâng masa. N-a mai lipsit de ceva vreme. Înainte, abia îl prindeai pe acasă... Mă durea și uram ceea ce simțeam. Nu știam dacă era gelozie sau frustrare. Dar sufeream și eram supărată pe el. A venit seara târziu și m-a găsit în living, uitându-mă la un film.

— De ce ești supărată?, m-a întrebat, așezându-se pe fotoliul din fata mea.

— De ce crezi că sunt supărată? Sunt doar obosită.

— De ce, n-ai dormit azi noapte?

— Tu ai dormit?

— Tu vrei, de fapt, să mă întrebi unde am fost?

— Dragule, nu sunt proastă. Îmi imaginez că nu ai fost la vreun simpozion cultural. Apoi, sunt o tipă decentă, nu sunt curioasă ce fac oamenii noaptea... A venit lângă mine și mi-a luat mâna stângă între palmele lui.

— Mâinile tale au ceva. Sunt ca o catifea, știai?

— Comparativ cu mâinile cui?

— Îmi cântă ceva la pian?

— Ai devenit, deodată, meloman?

— Cântă-mi ceva. Te rog.

M-am ridicat și m-am îndreptat către pian, urmată de

el, care și-a tras un fotoliu mai aproape, astfel încât să mă vadă. Am cântat *Serenada* de Schubert, știind că îi plăcea foarte mult, iar el m-a urmărit atent. În timp ce degetele mele mângâiau jucăuș clapele pianului, simțeam cum în sufletul meu se instala pacea și parcă îmi trecea supărarea pe el. Știam că, în ciuda faptului că fusese cu o femeie, eu eram cea pe care o adora. Sau poate că nu era așa, dar îmi plăcea să mă amăgesc cu gândul acela. L-am văzut ridicându-se și umblând la combina muzicală. A pus un cd cu blues-uri, pe care eu îl ascultam de obicei seara, apoi a venit lângă mine. Mi-a întins mâna, iar eu m-am ridicat. Mi-a condus pașii într-un dans lent, iar eu încercam să-i înțeleg starea, care mi se părea puțin ciudată.

— Să știi că mereu mă voi întoarce la tine, mi-a spus, sărutându-mă pe frunte.

— Prostii, Robert... L-am simțit ducând mâna pe gâtul meu și prinzându-mi părul cu putere și am avut impresia că mi se oprește inima. Îmi era atât de teamă de ceea ce ar fi putut să se întâmple, încât m-am retras deodată și m-am îndepărtat de el. Am urcat scările în grabă și m-am dus în camera mea, unde m-am încuiat în mine.

Credeam că întoarcerea lui Matei mă va bucura și mă va scoate din starea apatică, dar eu mă bucuram artificial. Perioada în care fusese plecat a fost un bun prilej să-mi analizez sentimentele.

Îl iubeam, însă nu suficient de mult, ca să-mi doresc să facă parte din viața mea, pentru totdeauna. Poate că purtarea lui iresponsabilă și egoistă m-a îndepărtat de el, sau poate că eu încă nu eram pregătită să iubesc cu toată dăruirea. Poate că începeam să descopăr că el nu făcea parte din profunzimea mea sufletească. Mă simțeam neglijată de Matei. Își petrecea foarte mult timp la firmă și era foarte preocupat de proiectele lui de afaceri. Venea seara târziu, iar uneori era atât de obosit, încât adormea

devreme. Îmi doream să fac și altceva decât să stau toată ziua acasă și i-am spus într-o seară, că mi-aș dori să muncesc.

— Ai luat-o razna?, mi-a răspuns uimit.

— De ce? Nu sunt o plantă decorativă.

— Iubita, ce-ți lipsește?

— Viața socială, să fiu utilă, să fac ceva, să mă dezvolt...

— Tu nu știi ce vorbești. Ai lucrat vreodată în viața ta? Un loc de muncă înseamnă să nu mai ai timp de nimic. Vei ajunge seara acasă, epuizată. În plus de asta, colegii nu sunt personaje din basme, așa cum visezi tu.

— Așa, și? Vreau să înfrunt lumea. Să mă obișnuiesc cu oamenii. Să muncesc. Vreau să am salariul meu, să am unde pleca și de unde veni. Să învăț lucruri noi, să încep de undeva. Nu sunt genul de femeie casnică.

— Salariu? Mă faci să râd! Ce să faci cu el? Iubita, te întreb încă o dată - îți lipsește ceva?

— Da! Nu înțelegi că vreau să trăiesc altfel decât așa?

— Vrei să spui că îți dorești să depinzi de un program, să ai un șef căruia să-i suporti ieșirile, pentru niște amărăți de bani cu care nu poți face mai nimic?

— Da! Restul oamenilor trăiesc din amărății aia de bani și cresc copii. Nu toată lumea a trăit la palat, ca tine!

— Știi ceva, nu am chef de crizele tale. Scoate-ți din cap ideea asta cu jobul, da?

— Știi ceva, nu sunt proprietatea ta, ca să decizi tu ce fac cu viața mea!

— Ai înnebunit de tot, ce ai?! Cum naiba vrei să te las să mergi la muncă? Mă faci de râsul lumii!

— De aia nu mai pot eu de lumea ta! În lumea mea e normal să muncești.

— Robert, scoate-i din cap ideea asta. Plec la birou, mă obosește de nu mai pot!

— Bravo, Matei! L-ai lăsat din nou pe Robert să-ți rezolve problemele! Câteva zile m-am certat cu Matei, din

cauză că el nu accepta ideea ca eu să muncesc. A încercat să mă împace, venind cu tot felul de idei, ba să-mi deschidă o cafenea, ba o parfumerie sau un salon cosmetic. El nu înțelegea că eu îmi doream să pornesc de la zero, cu propriile mele puteri și nu să primesc totul de-a gata. Uram ideea de a deveni o femeie întreținută, cu atât mai mult cu cât tata m-a învățat să nu depind niciodată de nimeni. Mi-l aminteam spunându-mi că nimic nu e sigur pe lume, decât ceea ce îți oferi tu. Că este important să nu depind financiar de niciun om. „Trebuie să ai casa ta, să nu ajungi în situația în care cineva să te poată da afară vreodată. Și trebuie să ai banii tăi, nu să ceri pentru a-ți îndeplini vreun moft.” Eram supărată pe Matei, care nu ceda deloc dorinței mele de a avea un loc de muncă, de aceea câteva nopți am dormit în camera mea. Și el era orgolios din fire și abia dacă încerca să mă împace, dar de câte ori îl condiționam, dădea înapoi și devenea arici.

Într-una dintre nopțile în care am dormit în camera mea, am avut o surpriză neașteptată din partea lui Robert. Probabil că era deja mijlocul nopții, iar eu dormeam adânc. La un moment dat, m-am întors pe partea cealaltă și probabil că, involuntar, am deschis ochii. Pe fotoliul aflat lângă patul meu, am văzut conturul unui trup omenesc, care m-a făcut să tresar de spaimă.

— Iartă-mă, nu am vrut să te sperii, mi-a spus Robert încet.

— Ce faci aici?

— Știai că plângi și strigi în somn?

— Da, când am coșmaruri. Vrei să spui că am țipat de m-ai auzit din camera ta?

— Nu.

— Atunci?

— Fă nani. Îmi sărise somnul. Era ciudat să știi că ești singur în patul tău și să te trezești cu cineva în cameră, în toiul nopții. Poate că dacă Robert nu ar fi purtat un tricou

alb, nici nu l-aș fi observat, în întuneric.

— Robert, e ciudat ce faci...

— De ce?

— Nu știu. E prima dată când faci asta?

— Nu, mi-a spus foarte încet.

— Mă sperii. De ce faci asta?

— Nu știu.

— Dacă vine Matei și te găsește aici? Am vrut să aprind veioza de lângă pat, dar Robert s-a ridicat imediat și m-a prins de mână. Eu m-am așezat pe perna mea, iar el înapoi pe fotoliu.

— De acum înainte, o să mă încui pe dinăuntru, am spus.

— Te ajută la ceva?

— Da. Să nu mă mai trezesc cu musafiri în toiul nopții.

— Aha. Te ajută cumva și să mă ții la distanță?

— Poftim? Robert...

— Taci. Culcă-te.

— Te porți ciudat. Ce ai?

— Te rog să taci și să dormi. După ce adormi, voi pleca. Îți promit. L-am întors spatele și m-am ascuns sub plapuma mare și pufoasă. „Oare ce se întâmplă cu el? Oare chiar a mai fost și alte dăți în camera mea, noaptea, în timp ce dormeam? Se poartă prea ciudat. Ce-o fi cu el?” Mi-am propus să mă prefac că dorm. Am stat liniștită, preț de câteva minute, ca el să creadă că adormisem. A trecut probabil vreo oră și el stătea tot acolo, nemișcat. Mă gândeam că poate adormise în fotoliu. M-am ridicat foarte încet și m-am dus lângă el. Abia îi zăream chipul, în lumina difuză care venea de afară. Pentru că ținea capul aplecat, m-am așezat pe jos în fața lui. Atunci am observat că avea fața umedă.

— Ce se întâmplă cu tine?, l-am întrebat încet.

I-am atins mâna pe care o ținea pe marginea fotoliului, iar el m-a prins cu putere de mâini și m-a ridicat. Nu am apucat să reacționez, pentru că de îndată m-a tras în

brațele lui. Uitasem că purtam doar o cămașa de noapte scurtă și că acea postură în care ne aflam amândoi era total nepotrivită.

— Robert...

Mi-a pus mâna pe buze, dându-mi de înțeleș că vrea să tac. L-am îmbrățișat, iar el mă strângea din ce în ce mai tare, dându-mi impresia că mă va strivi. Îmi era teamă de el, pentru că nu știam la ce să mă aștept. Am simțit că mă mângâia pe spate, într-un fel ciudat, nepotrivit. Iar eu trebuia să-l resping.

Dar cum puteam face asta, când îmi doream cu toată ființa mea să mă las pradă atingerilor lui și să-i răspund mângâierilor? „Poate că are nevoie de mine, poate că se simte singur, poate are un moment critic. Dar nu îl pot încuraja să mă mângâie, pentru că asta îi poate transmite un mesaj greșit. Irina, e prietenul tău, atât!”, îmi spuneam în gând. Da, aveam o rațiune puternică, însă felul în care el îmi atingea spatele cu palma fierbinte, pe care o simțeam prin cămașa subțire din mătase, mă făcea să-mi pierd mințile și să-mi doresc să mă las pradă mângâierilor lui. Mă strângea atât de tare, încât simțeam că mă lăsa fără aer. Mi-am lipit obrazul de fruntea lui și m-am relaxat. Cu o mână mă mângâia pe spate, din ce în ce mai apăsător, de parcă își dorea să-mi sfâșie carnea, iar cu cealaltă mi-a înlăturat părul de pe umeri. Tremuram de frică și am simțit că și el tremura. „Îl iubesc, îl iubesc cu toată ființa mea! De ce tocmai pe el, de ce? Asta e atât de greșit, cum să fac să nu-l mai iubesc?”, mă întrebam.

— Spune-o, mi-a spus în șoaptă.

— Ce să spun? Oare îmi cerea să-i spun ce gândeam? Îmi citea cumva gândurile? Oare simțea că îl iubeam și că îl doream enorm?

— Spune-o, Irina, te rog...

— Robert, aș vrea să nu te mai văd singur. Vreau să te îndrăgostești, să te văd fericit lângă o femeie, am spus încet. Cu siguranță cuvintele mele au fost ca un duș rece

pentru el, pentru că deodată s-a ridicat cu tot cu mine și m-a așezat pe pat.

— Tu ești sinceră numai când dormi. Atât!, mi-a spus, apoi a ieșit din cameră. Îmi venea să fug după el și cu greu m-am stăpânit să rămân pe pat, strângând la piept o pernă. Acelea erau momentele din viața mea, pe care le uram cel mai mult. M-am frământat preț de câteva minute, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să merg să-l împac. Și m-am trezit ieșind din cameră. Am ascultat la ușa lui puțin, apoi am deschis încet și am intrat. L-am găsit stând pe fotoliu și, când m-a văzut, a închis ochii. M-am apropiat cu teamă și m-am așezat jos pe mocheta pufoasă, în fața lui.

— De ce nu mă privești?, l-am întrebat în șoaptă.

— Pleacă. Ținea mâna pe marginea fotoliului și i-am atins-o ușor. L-am mângâiat câteva clipe, iar el strângea mânerul fotoliului din ce în ce mai tare. Mi-am apropiat buzele de dosul palmei lui și i-am sărutat-o ușor. l-am sărutat fiecare deget în parte, până când a relaxat mâna.

— 1 - Dacă nu o spun, nu înseamnă că nu simt, am spus încet, însă sunt lucruri pe care e mai bine să le încui în adâncul sufletului și să nu le spui niciodată.

— Nu mai suport... nu mai suport, Irina...

Tot ceea ce avea să se întâmple, destinele noastre, al lui Robert, al meu și al lui Matei, depindeau de mine. De raționamentul meu. Iar raționamentul meu nu era doar fidelitatea față de Matei. Era și iubirea pentru Robert și pentru ceilalți oameni care făceau parte din viața lui. Știam că iubirea noastră nu avea nicio șansă. Știam că nu aș fi putut niciodată să fiu fericită, urmându-mi inima și sacrificând fericirea celorlalți. Robert nu merita să-i iau tot ce avea, pe Matei, familia, prietenii, viața construită, amintirile și planurile de viitor. Nu merita să trăiască o viață întreagă, cu sentimentul vinovăției, știind că i-a luat iubita lui Matei. Nu puteam să-i fac asta. Pentru că îl iubeam pe el prea mult - mai mult decât mă iubeam pe

mine. Dar probabil ca el avea să nu știe asta vreodată.

„Doamne, te implor ajută-l să mă uite. Adu-i în viață o femeie minunată, care să-l facă fericit. Iar dacă eu sunt o piedică în calea fericirii lui, îndepărtează-mă de el. Îl iubesc.”, scriam în jurnal. Dimineață m-am trezit mai hotărâtă ca oricând să-mi schimb atitudinea față de el. Trebuia să-i arăt care-i era locul și să-l conving că nu simțeam nimic pentru el. Dar planurile îți sunt date peste cap, de oameni și de conjuncturi, care te surprind până și pe tine. La micul dejun, m-am purtat normal, chiar și cu Matei, cu care eram certată.

— Cum ai dormit, iubita mea?

— Perfect, am spus, privindu-l pe Robert.

— Mai începi vreun curs de dans?, m-a întrebat Matei, încercând probabil să se arate mai interesat de soarta mea.

— Cred că da. Trebuie să vorbesc cu Doru.

— Și după ce termini cu dansurile, te apuci de actorie?, m-a întrebat Robert, cu un ton răutăcios.

— De ce? Crezi că aş avea nevoie?

— Nu. Ai toate șansele să iei un Oscar.

Matei nu sesiza niciodată înțepăturile dintre mine și Robert. Era prea obișnuit cu ironiile și glumele noastre și probabil că nu i s-ar fi părut ciudat nici dacă ne-ar fi văzut bătându-ne.

— Ce zi frumoasă!

— Ce facem azi?, a întrebat Robert, revenind din nou la masă.

— Eu am chef să stau cu iubitul meu, ca să recuperăm noaptea pierdută, pentru o ceartă stupidă, am spus, pupându-l pe Matei.

— Ok. Atunci eu îi sun pe ăștia, să văd dacă are chef vreunul să iasă la grătar.

— De ce nu cauți și tu să-ți faci o iubită?, am spus imediat.

— Pentru că mă ții tu ocupat, mi-a spus Robert ferm.

— Eu?

— Ți-am spus eu, a intervenit Matei. Îl sufoci și nu mai are timp de gagici.

— Păi dacă tu îl pui să fie la dispoziția mea! Eu nu-l sufoc. Pot foarte bine și fără el. Dar cred că ăsta e doar un pretext, pentru că nu e în stare să agațe vreo tipă. Robert mi-a aruncat un zâmbet ironic, care semăna cu o amenințare răutăcioasă, apoi a plecat.

— Are o tipă cu care iese de ceva vreme, mi-a spus Matei, când am rămas singuri.

— Zău?

— Da. A fost și la birou cu ea, zilele trecute. E stewardesă.

— E frumoasă?

— Drăguță, doar știi că e mofturos. Sau poate că mai vrea să copilărească. Naiba știe! Mi-am petrecut ziua cu Matei, dar mai mult dormind. Probabil că de aceea noaptea nu îmi mai era somn. Robert lipsise toată ziua, făcându-mă să simt cât de rău era fără el în preajma mea. Era trecut de miezul nopții, iar eu nu puteam adormi. De obicei, când aveam nopți albe, stăteam în camera mea sau în living, la televizor. De data asta am ales să stau în living, sperând că televizorul avea să mă obosească și, mai mult decât atât, că îl voi vedea pe Robert, când avea să se întoarcă acasă. Într-un târziu, i-am auzit mașina intrând pe alee și, după câteva minute, a apărut în living – numai că nu era singur.

— Ea e Irina? Ce frumoasă e! am auzit o voce feminină, șoptind. Pentru că stăteam întinsă pe una dintre canapele, m-am ridicat și m-am așezat, luând poziția unei lady.

— Bună seara, duceso, mi-a spus Robert, apropiindu-se de mine, împreună cu femeia de lângă el, care pășea timidă. Ți-o prezint pe Lavinia.

— Irina, am spus întinzându-i mâna femeii care mă privea zâmbind. Scuze că nu mă ridic, dar sunt în ținută

de noapte. Nu mă așteptam la musafiri în toiul nopții.

— Mă bucur să te cunosc. Robert mi-a vorbit atât de mult despre tine.

— Iartă-l. Să știi că e un bărbat cult, dar uneori e plictisitor...

Îmi doream să fiu amabilă cu femeia care îl avea pe Robert, dar o detestam. Atunci făceam pentru prima dată cunoștință cu gelozia mea și, oricât de mult mă străduiam să fiu rațională și să mă port civilizat și detașat, îmi era imposibil. Robert s-a așezat lângă ea, iar mie nu-mi plăcea deloc imaginea aceea.

— Într-adevăr, ești frumoasă. Mi-a spus Robert că ești minunată, a spus Lavinia, încercând probabil să mă flateze, pentru a-mi câștiga simpatia.

— Și tu crezi tot ce spun bărbații? Ai grijă. Sau, tu ești obișnuită cu pasagerii, nu? Am auzit că ești stewardesă, am spus fără să gândesc. Lavinia m-a privit puțin încurcată – iar Robert, care a înțeles perfect răutatea din afirmația mea, mi-a zâmbit dezaprobator.

— Hai să mergem sus. Se pare că am prins prințesa într-o toană de-a ei, a spus Robert. Am uitat să-ți spun că pe cât e de frumoasă, pe atât poate fi de imposibilă.

— Mi-ar fi plăcut să mai stau de vorba cu Irina, a spus Lavinia.

— O să vorbim altă dată. Nu e o oră potrivită pentru conversații, am spus. În plus de asta, Robert e disperat, e cam de multă vreme singur. Glumesc, noapte bună!

— Noapte bună, mi-a spus Lavinia, urmându-l pe Robert spre camera lui. Simțeam cum veninul geloziei îmi otrăvea tot sângele – și mă uram pentru asta. Pentru mine era șocant să-l văd cu o femeie și mai ales să-l știu cu ea în dormitorul lui, atât de aproape de mine. De ce făcea asta, tocmai acum? Voia să-mi dovedească ceva? Voia să se răzbune pentru faptul că l-am respins?

Dacă până atunci crezusem că nu voi putea dormi, atunci eram convinsă că voi avea o noapte albă. Pur și

simplic, nu suportam ideea că Robert era lângă o femeie, iar mintea mea născocea tot felul de scenarii cu ei doi, împreună. Știam că nu era normal să fiu geloasă, rațiunea mea funcționa perfect, dar, cu toate acestea, în mine se dădea o luptă teribilă. „Oare chiar nu-i pasă de mine? Voi dormi jos, ca nu cumva să-i aud cum chicotesc, sau cine știe mai ce!”, mi-am spus în gând. M-am înghesuit pe canapea și m-am învelit cu o pătură, sperând că voi putea adormi, uitând ce se întâmpla atât de aproape de mine. După mii de gânduri și frământări chinuitoare și după mii de bătălii duse între rațiunea și inima mea, am reușit să adorm. După un timp, am simțit pe cineva așezându-se lângă mine și când am deschis ochii, l-am văzut pe Robert. S-a strecurat lângă mine sub pătură și m-a îmbrățișat.

— Gata noaptea nebună?, am întrebat încet, cu ochii închiși.

— Da.

— Și musafira?

— Doarme.

— Ai obosit-o rău?!

— Era obosită din oraș. Am umblat foarte mult.

— De ce nu dormi cu ea?

— Tu de ce nu dormi cu Matei?

— Of, ești imposibil!

— Imposibil fără tine.

— Știu că te-ai obișnuit cu mine, dar în dormitor nu te pot însoți, atunci când ești cu vreuna.

— Nu ai încotro. Ești în mine tot timpul.

— Pfui, ești culmea! Taci! Într-o zi o să fug atât de departe, încât n-o să mă mai găsești. l-am întors spatele, iar el m-a îmbrățișat, ținându-mă aproape de el. Am adormit liniștită, știindu-l lângă mine. Abia spre zorii zilei l-am simțit plecând. M-am dus și eu în camera mea, de unde nu mai aveam de gând să ies, până ce nu avea să plece musafira lui.

Aveam programare la doctor și, ca de obicei, Matei i-a lăsat lui Robert sarcina de a merge cu mine, motivând că era foarte ocupat cu firma. Starea proastă indusă de gelozia pe Robert, cât și frustrarea față de dezinteresul pe care îl manifesta Matei față de persoana mea, m-au făcut să ajung la limita suportabilității și să fac o criză nervoasă.

— Știi ce nu înțeleg?, l-am întrebat pe Matei, care citea ziarul.

— Ce, iubita?

— De ce lași în seama lui Robert totul? De ce trebuie să mă ducă el la doctor?

— Pentru că te știu în siguranță cu el. Am trântit tacâmurile pe farfurie, lucru care le-a atras atenția și lui Matei și lui Robert.

— Nu ar fi normal să vii tu cu mine? El poate lipsi din firmă, dar tu niciodată?

— Iubita, am întâlniri importante.

— Totul e mai important decât mine? Și mereu ai câte ceva de făcut? Cine e iubitul meu, tu sau Robert? Robert mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, ascuns după cana mare de ceai.

— Știi bine că am o perioadă încărcată și credeam că îți face plăcere să fii cu Robert. Sunteți cei mai buni prieteni, mi-a spus Matei, privindu-mă direct.

— Da, dar cel mai bun prieten nu ar trebui să aibă sarcinile și preocupările unui iubit!

— Te-ai trezit cu fața la cearceaf?

— Da! Petreci din ce în ce mai puțin timp cu mine și până și la micul dejun stai cu ochii în ziar! Matei a lăsat ziarul cu calm și s-a apropiat de mine.

— Iartă-mă. Eram curios să văd ceva, atâta tot.

— Te-ai obișnuit să îți rezolve alții problemele, Matei.

— Exagerezi.

— Ba nu. Banii și puterea te-au făcut un handicapat.

— Ce legătură are asta?

— Are. Ești comod și nu te mai implici în nimic! Firma e în grija lui Robert, casa la fel, eu la fel! Te-ai obișnuit să ai mereu sclavi? Dai un telefon și gata! Nu te implici în nimic!

— Iubita, Robert este omul în care cred orbește și de aceea i-am încredințat tot ce am mai de preț. E descurcăreț și mă pot baza pe el. Dacă nu poți aprecia ceea ce face pentru tine și nu poți înțelege că nu am timp să mă implic mereu în tot ceea ce te privește, îmi pare rău!

— Atunci hai să lăsăm totul în seama lui Robert, bine? Robert am chef să fac dragoste și precis iubitul meu are o întâlnire importantă! Te aștept sus!, am spus, ridicându-mă și plecând nervoasă de la masă. După câteva minute, Matei a venit în dormitorul nostru și când m-a văzut trântită pe pat, m-a privit ca pe un copil capricios.

— Ce-ți lipsește, iubita mea?

— Tu!

— Ți se pare că stăm prea puțin împreună?

— Da. Și nu mai da vina pe birou. Înțeleg că trebuie să ai grijă de firmele tale, dar aș vrea să văd că te implici și în ceea ce sunt eu! Să vii cu mine la doctor, să știi ce îmi place și ce nu! Tu știi că Robert mă cunoaște mai bine ca tine?

— Pentru că el stă mai mult cu tine și comunicați mai mult.

— Ba nu! Îl interesează mai mult. E mai atent! Știe cum beau ceaiul, ține minte că nu pot ieși fără ochelari, pentru că am fotofobie! Tu habar n-ai de nimic! Dacă te întreb acum câte cuburi de zahăr îmi pun în ceai, nu știi!

— Două?

— Nu beau ceaiul cu zahăr! Eventual îmi pun miere, idiotule! S-a așezat pe pat, încercând să mă îmbrățișeze, dar l-am respins.

— Te iubesc. Poate că nu sunt un iubit perfect, dar aș

face orice pentru tine.

— Matei, nu vreau să faci orice! Vreau să-mi fii aproape! Sunt momente în care Robert nu te poate înlocui.

— Ai ceva împotriva lui, sau de ce ești așa de pornită?

— Țin enorm la el. E un băiat de aur, dar nu e normal să-ți țină locul în anumite situații! Ești prea obișnuit cu el, de mic copil. Depinzi de el, sută la sută! Nu înțelegi că ar trebui să te mai detașezi?

— În ceea ce te privește, atunci când aș fi putut să merg cu tine pe undeva, el s-a oferit mereu să meargă. Știi cât ține la tine, ești cea mai bună prietenă a lui. Vă distrați, vă înțelegeți, îi mai trece și lui de singurătate, vrea să aibă grijă de tine, ca un frate.

— Du-te la birou. Văd că n-am cu cine discuta. Chiar ești un handicapat.

— Uite, hai să ieșim deseară undeva, doar noi doi.

— Nu, mulțumesc! Nu vreau să mă recompensezi ca pe o nevastă nemulțumită. O să joc rummy cu Robert, în timp ce tu îți vei număra banii din conturi.

— Iubita...

— Lasă-mă. Du-te la muncă! Cred că atunci a fost pentru prima dată când am înțeles motivația femeilor care își înșelau soții sau iubiții. O femeie înșală foarte greu, iar motivele ei sunt total diferite de cele ale bărbaților. Sunt puține excepțiile când ele înșală datorită firii infidele, a curiozității, sau a lipsei iubirii față de partener, pentru că femeile o fac atunci când sunt neglijate, atunci când se simt abandonate, neapreciate și nedorite. O femeie va căuta în altă parte tot ceea ce-i lipsește, pentru că e dependentă de dragoste, de afecțiune și de atenție. O femeie înșală atunci când partenerul ei nu mai e la fel de receptiv la nevoile ei, fapt care o face să nu se mai simtă frumoasă, dorită, importantă, în siguranță. Unei femei nu-i ajung doar lucruri și confort financiar, pentru a fi fericită și pentru a

se simți împlinită. Condamnăm mai mult infidelitatea femeilor, decât pe cea a bărbaților. Cu toate acestea, nimeni nu se gândește că, de cele mai multe ori, femeia se sacrifică și rămâne într-o relație în care nu este împlinită. Ea rămâne alături de familie și de copii, dedicându-le lor toată viața ei și, deși ar putea renunța la tot, ea rămâne alături de bărbatul incapabil să o facă fericită. Rămâne prizonieră într-o viață ratată și se resemnează în fața neputinței de a schimba ceva, doar din iubire pentru familia ei. Rămâne doar cu vise fanteziste și cu întrebări retorice despre „cum ar fi fost dacă...?”, iar singurele clipe de împlinire sunt puținele momente de tandrețe, găsite în brațele primitoare ale aceluia care-i oferă acel puțin de care ea depinde atât de mult... Iar de multe ori nici măcar acea fericire nu este completă. Nu e completă, pentru că ea se învinovățește și se condamnă obsesiv pentru greșeala de a căuta niște clipe amărâte de „fericire”...

Dacă, până atunci, nu am simțit niciodată nevoia să mă refugiez în brațele altui bărbat, în ziua aceea a fost pentru prima oară când m-am gândit la asta. Mă simțeam neglijată de Matei, simțeam că mă trata superficial, uneori ca pe o proprietate. Cu toate acestea, probabil că multă lume mă invidia pentru relația pe care o aveam cu Matei. El era pentru cei din jur un prinț din povești, bărbatul ideal, pentru că era tânăr, frumos și inteligent. Era bogat și se învârtea într-o societate selectă. Eu ar fi trebuit să mă simt că o prințesă la palat, pentru că locuiam într-o vilă superbă, eram plimbată cu mașini de lux, puteam avea orice lucru îmi doream și eram copleșită cu daruri scumpe, la care alte femei doar visau. Dar eu eram nemulțumită și nefericită. Mi-aș fi dorit un iubit simplu, fără ambițiile lui Matei de a dobândi din ce în ce mai multă putere și mai mulți bani, fără setea de a fi cât „mai sus”. Îmi doream un iubit care să iubească viața. Și care să-mi acorde acea atenție de care sufletul meu avea

nevoie. Să mă răsfete și să-mi ofere dulcile de la începutul relației. Să fie prezent în momentele cheie din viața mea. Să-mi dăruiască acele mici nimicuri sufletești, de care eram dependentă. Nu-i puteam reproșa că nu mă iubea, pentru că era nebun după mine. Dar avea anumite lipsuri, care mă făceau să mă simt neglijată și neimportantă. Și care mă făceau să-l compar. „Oare aş putea să-l înșel? Nu, nu aş putea. Sunt persoana care luptă pentru schimbările pe care și le dorește. De ce aş avea pretenția ca el să fie perfect? Cu timpul, va învăța să-mi ofere ceea ce îmi doresc, trebuie doar să mai am răbdare și să comunic mai mult cu el. Va trebui să-l învăț să mă iubească așa cum vreau, pentru că nu s-a născut perfect compatibil cu mine...”

— Mergem la doctor?, m-a întrebat Robert.

— Mergem.

— Mă gândeam că, după aceea, să te duc la o înghețată. Ce zici? Sau vrei, totuși, să faci sex?

— Hai, nu mă enerva și mai tare!

— De ce? Ai apelat la ajutorul meu, cum aş putea să te refuz?

— Dream on!

— Eu? Nu cumva tu ai fantezii cu mine?

— Băi, frate! Eu te cred că duci lipsă de complimente, dar nu te mai flata în halul asta! Dacă te voiam în patul meu, te aveam.

— Și eu la fel.

— Tu chiar mă enervezi. Și chiar mă subestimezi.

— Nu te subestimez deloc. Singurul motiv pentru care nu am ajuns încă în patul tău, este Matei. Altfel...

— Ce noroc că există un motiv, nu? Deși acest motiv te face să plângi ca un copil, care nu poate avea jucăria pentru care îl invidiază pe prietenul cel mai bun!

— Uh, ce nervișori avem! Nu sunt eu de vină că prințesa e frustrată.

— Frustrat ești tu.

— De ce aş fi? Eu sunt la zi cu...

— Cu...? Eşti jalnic! Cred că trebuie să fie foarte trist ca singurele tale momente de apropiere fizică, să fie nişte tăvăleli cu persoane pentru care nu simţi nimic.

— De unde ştii tu că nu simt?

— Vrei să spui că ai sentimente pentru pasagerele care trec prin patul tău?

— Nu am. Pentru că, într-o zi, o hoată ordinară mi-a furat toate sentimentele! Afirmăţia lui m-a blocat pe moment, dar mi-am revenit repede şi am căutat preocupată sandalele cu care aveam de gând să mă încălţ.

— Uite! Numai din cauza ta! Nu eşti în stare să speli maşina aia şi mi-am murdărit sandalele!, am spus, arătându-i sandalele albe, care aveau o pată minusculă.

— Maşina e spălată mereu.

— Da? De-aia arată ca o cocină? Ieri n-aveam unde să-mi pun pachetul cu şerveţele, iar în suportul de pahar era sticla vreunei fufe cu care ieşi!

— De unde ştii tu că e o fufă?

— Pentru că o doamnă nu bea din sticlă!

— Te aştept jos. Ai băut de atâtea ori din sticlă...

— Doar când nu am avut încotro. Iar când cobor din maşinile altora, îmi iau lucrurile! Robert mi-a aruncat un zâmbet care cerea palme şi a ieşit din cameră. Am coborât după vreo jumătate de oră, sperând că aşteptarea după mine îl va tortura. Poate avea să se sature să mai fie omul bun la toate şi avea să-l lase pe Matei să aibă grijă de mine. Imediat ce am ieşit în curte, Robert mi-a deschis portiera, aşa cum făcea de obicei. Când să pun piciorul în maşină, am văzut că în faţa scaunului meu era un covor alb din blăniţă şi l-am recunoscut de îndată că fiind unul dintre covoraşele dintr-un dormitor de oaspeţi. M-am străduit să-mi ascund zâmbetul şi am urcat în maşină, ca şi cum nu l-aş fi observat. Robert a urcat lângă mine şi mi-a deschis o

mapă cu CD-uri, în faţă.

— Ce muzică doreşte maiestatea sa?

— Pune ce vrei, am spus, menţinându-mi aerul încrezut. Abia atunci am văzut că maşina era super împopoţonată. În suportul de pahare, se afla un pahar din cristal cu picior, în care era pus un şerveţel alb. În suportul de pe portieră erau aşezate frumos două pachete cu şerveţele, iar când m-am întors să văd cum arăta bancheta din spate, am văzut frumos aşezate pe ea o pernă mică şi o pătură.

— Ți-e sete? Să ştii că suportul în care şi-a pus fufa sticla, a fost dezinfectat cu spirt.

— Vreau aer!

— Să suflu sau să deschid geamul, maiestate? Văzând că îl ignor, a condus liniştit, aruncându-mi rar, câte o privire.

— Dacă eram în locul lui Matei, îi făceam o surpriză iubitei mele şi veneam la cabinet. Dar el a plecat la birou, ignorând nemulţumirea mea, am spus cu voce tare şi fără să vreau.

— Are foarte multă treabă.

— De ce nu faci tu treaba?

— Sunt probleme pe care Matei trebuie să le rezolve personal.

— Mda. La un moment dat Robert a luat telefonul şi a butonat o perioadă, încercând să fie atent şi la trafic.

— Îi trimiţi mesaj fufei?

— Da, mi-a spus el, râzând.

— Asta e tot Lavinia, sau alta?

— Alta.

— De ce nu o aduci acasă, să ne-o prezinţi?

— Nu aduc acasă pe oricine.

— De ce umbli cu oricine? Nu eşti în stare să-ţi faci o iubită? Ia zi-mi: când nu vii cu ele acasă, unde le duci?

— În oraş.

— Mă refeream la sex. Ah, ştiu! În apartamentul din

București, nu? Ăla e locul de nebunii.

— Te preocupă chestia asta?

— Nu. Voiam să știu doar de pe unde să te culeg, dacă nu apari vreodată acasă.

— Am lipsit vreodată? Mi-ai simțit lipsa?

— Cât poți să te flatezi!

Uram spitalele și, deși eram tratată regește de medicul familiei lui Matei, abia așteptam să plec de acolo. Nu eram bolnavă, dar Matei era cel mai ipohondru om de pe planetă și, de aceea, toți cei dragi lui erau obligați să meargă periodic la controale medicale.

— Mergem la înghețata aia?, l-am întrebat pe Robert, când am ieșit din spital. Robert nu a apucat să-mi răspundă, pentru că tocmai apăruse Matei lângă noi.

— Cum ești, iubita? Am venit să te scot în oraș.

Matei îmi făcuse o bucurie, pentru că în ultimul ceas a ținut cont de nemulțumirea mea și a făcut ceva. Am petrecut câteva ore împreună, am luat prânzul în restaurantul nostru preferat și ne-am plimbat prin parc. Apoi ne-am întors la birou, unde Matei avea să rămână ca să-și rezolve treburile, trimițându-mă acasă cu Robert.

Pe drum spre Snagov, Robert a oprit la o benzinărie ca să alimenteze. Atunci i-am văzut telefonul mobil abandonat pe scaun și, pentru prima dată, am avut o pornire ciudată să caut prin el. Nu căutam ceva anume, poate eram doar curioasă să văd ce îi scrisese tipei căreia mi-a spus că i-a dat mesaj mai devreme. Primul mesaj pe care l-am găsit era de la Matei, care-i confirma că va ajunge la spital. Imediat am căutat în mesajele trimise de Robert și am găsit unul trimis de el către Matei, în care-i spunea că ar trebui să vină măcar să mă ducă în oraș. „Deci Matei nu a venit din inițiativa lui!”

— Ți-am luat o apă rece, mi-a spus Robert când s-a întors.

Am luat sticla cu apă, am desfăcut-o și i-am vărsat-o pe cap.

— Ai înnebunit? Ce ai?!

— Tu ai! Creierul încins! De ce l-ai chemat pe Matei?

— Poftim?

— Am văzut în mesaje. Îi dictezi fiecare mișcare? Tu ești de vină pentru că l-ai făcut să fie un handicapat! De ce nu vii și în dormitor, ca să-i dai indicații? Măgarule!

— Ca să fii tu fericită, aș veni și în dormitor! Ce? Nu e bun la pat? Ce te nemulțumește? Zi-mi și o să discut cu el!

— Eu știu să-mi rezolv singură problemele! N-am nevoie de dădacă! Știu să comunic și, dacă nu mi-ar plăcea cum mi-o trage, l-aș învăța! Dar e un amant perfect! Pun pariu că tu ai nevoie de lecții de la el!

— Și cum poți proba pariul?

— Hai sictir! Am dat muzica foarte tare și m-am strecurat pe bancheta din spate, lovindu-l din greșeală cu sandaua.

— Parcă erai o doamnă. E frumos să cotrobăi în telefoanele altora?, mi-a spus, când am ajuns acasă.

— Sunt o doamnă, dar una isteată. Noroc că am căutat, altfel nu aflam ce măgar ești.

— În cazul asta vezi că trebuie să cauți mai mult. Ți-au scăpat multe. Nu ești chiar așa de isteată, cum te crezi! Cu siguranță că afirmația lui Robert, nu era aruncată aiurea, de aceea mi-a trezit suspiciuni. Mi-am propus să fiu mai atentă la detalii. Dar, uneori o suspiciune ne creează gânduri obsesive. Deși nu eram un spirit polițienesc, devenisem, dintr-o dată, foarte bănuitoare și pornită pe investigații. Nici nu îmi imaginam unde avea să mă ducă această schimbare de atitudine și în ce hal urmă să-mi răstoarne universul.

Robert plecase de acasă, probabil la o întâlnire cu Lavinia, iar eu am profitat de lipsa lui, pentru a-i cotrobăi prin cameră. Era pentru prima dată când simțeam nevoia să fac așa ceva. Casa a fost construită astfel încât fiecare dormitor să aibă baie proprie și o debara pentru a

depozita lucruri. Dormitorul lui Robert, decorat în alb și în negru, spunea destule despre personalitatea lui. Pentru că citea foarte mult, avea camera plină cu cărți. Patul de tip matrimonial, era luminat discret pe dedesubt, creând astfel o atmosferă romantică. Pe unul dintre pereți avea un dulap cu uși din oglindă, iar pe peretele din față, o plasmă mare. Nu știam de unde ar fi trebuit să încep căutările, pentru că nu știam nici măcar ce căutam. Am început cu un dulăpior, în care am găsit acte, ceasuri și alte mărunțișuri personale. „Nu o să-mi scape nimic, chiar dacă va fi să iau fiecare carte la răsfoit și fiecare colțișor la răscolit!”, mi-am spus în gând. Am continuat cu un alt dulăpior, în care am găsit o mapă din piele. În ea se găsea o agendă, în care avea tot felul de notițe, iar în spatele agendei am găsit un plic. Pe plic, la destinatar era trecut Robert, cu adresa apartamentului din București, iar la expeditor era trecută prietena mea, Luminița. De ce i-ar fi scris Luminița lui Robert? Și de ce pe acea adresă? De îndată am realizat că mi se ascundea ceva și am desfăcut plicul, curioasă.

Luminița era cea mai bună prietenă pe care viața mi-o dăruise. Am cunoscut-o când aveam 12 ani, moment în care s-a mutat în gazdă la noi. Plecase de acasă gonită de părinții ei, care nu i-au acceptat o relație de iubire cu un băiat pe care nu îl agreau. Luminița era mai mare cu zece ani decât mine și, cât timp am locuit împreună, mi-a fost ca o mamă. Între noi s-a creat o legătură foarte puternică și ne iubeam nespus de mult. Nu mai cunoscusem o persoană atât de caldă și de bună ca ea. M-a învățat foarte multe lucruri și a compensat lipsa mamei, care nu mai locuia cu noi, de când aveam trei ani. După câțiva ani, Luminița s-a îndrăgostit de un italian cu care a plecat în Italia, unde s-a și căsătorit. Ruptura de ea m-a făcut să sufăr foarte mult, dar ea a făcut tot posibilul să-mi fie aproape, sunându-mă cât de des putea și scriindu-mi. Venea în țară de câteva ori pe an și astfel am reușit să

rămânem foarte apropiate. Îmi scria foarte des, pentru că noi adoram să ne scriem scrisori, uneori trimițându-ne pagini întregi cu gânduri incoerente. Ne povesteam absolut totul și ne ajutam una pe cealaltă, când eram în câte un impas.

Am deschis plicul găsit în agenda lui Robert și am scos scrisoarea lungă de câteva pagini, scrisă de prietena mea, în urmă cu aproape o lună. Am citit-o fără să respir, iar pe la jumătatea ei, am aflat o veste care m-a șocat. O frază mi-a răsturnat într-o clipă întreg universul: *„sunt foarte bolnavă, am o formă de leucemie care nu mai poate fi tratată și voi muri”*. Stăteam pe covor și citeam cum Luminița i se destăinuia lui Robert. Își plângea viața ratată și boala care avea să o răpună în curând. Îi spunea cât de mult mă iubea și îl implora să aibă grijă de mine, laudându-l pentru caracterul și loialitatea lui. *„Știu că pot avea încredere în tine, pentru că ești un om foarte bun.”* Îl mai ruga să nu-mi spună nimic despre boala ei, dorindu-și să-mi spună personal, peste două luni, când avea să vină în România, *„poate pentru ultima dată”*.

Am luat o pernă de pe patul lui Robert, mi-am ascuns fața în ea și am început să urlu. Am urlat până când am simțit că nu mai am nicio putere. Eram distrusă. Nu puteam înțelege de ce viața îmi lua, pe rând, oamenii pe care îi iubeam cel mai mult pe lume. Am început să umblu prin casă de nebună, încercând să-mi adun gândurile și să-mi liniștesc spaima. Era pentru prima dată când uram casa aceea atât de mare și de goală. M-am frământat preț de o oră, încercând să mă liniștesc, dar eram disperată de durere. L-am sunat pe Matei, dar secretara lui mi-a spus că era într-o întâlnire și că nu putea fi deranjat. L-am sunat și pe Robert, dar acesta își uitase telefonul în living. L-am căutat în telefon să văd pe cine sunase ultima oară și am găsit un mesaj trimis de el către un număr nescăpat în agenda telefonului, în care-i spunea persoanei să se întâlnească în apartamentul din

București. „Deci chiar te duci acolo!”, mi-am spus în gând.

Am luat una dintre mașini și am plecat spre nicăieri. Nu știam încotro să o apuc, dar m-aș fi dus direct în Italia la prietena mea, dacă aș fi putut. Am condus haotic, plângând în hohote și amintindu-mi secvențe din viața mea alături de Luminița. Refuzam să accept ideea că ea va muri și încercam să-mi fac tot felul de scenarii și de speranțe. „Nu e corect ce se întâmplă! Urăsc viața asta! Și îl urăsc pe Robert! Cum a putut să-mi ascundă așa ceva?! Oare Matei știe?”

Am condus plângând și nesigură și m-am oprit doar în fața blocului unde Robert avea apartamentul moștenit de la părinții lui. L-am văzut mașina parcată în față, ceea ce însemna că se afla acolo. Am urcat scările în grabă și, când am ajuns în fața ușii, am început să sun încontinuu. Mi-a deschis după câteva clipe și când m-a văzut s-a speriat. Era îmbrăcat doar cu o pereche de blugi, ceea ce însemna că l-am surprins într-un moment nepotrivit.

— Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?, m-a întrebat speriat, văzându-mă atât de răvășită.

— Să te ia naiba!, am spus intrând în mijlocul sufrageriei.

— Nu te duce acolo!, mi-a spus, văzând că mă îndreptam către dormitor. Am deschis ușa și am găsit o tipă necunoscută. Aceasta s-a ascuns sub un cearceaf și mă privea contrariată.

— Cară-te!, i-am spus femeii, care părea speriată de mine.

— Irina, ce s-a întâmplat? Matei e ok? Spune-mi ce ai!

— Robert, să plec?, a întrebat musafira lui Robert.

— Da, te rog. Iartă-mă, dar uite...

M-am dus în sufragerie și m-am așezat pe un scaun. Robert a îmbrăcat cămașa aruncată pe unul dintre fotoliile din sufragerie, apoi a condus-o în grabă pe musafira lui. S-a întors în living cu un pahar plin cu apă,

pe care mi l-a întins. Am luat paharul și l-am aruncat în peretele din spatele lui. Acesta s-a spart, împrăștiindu-l pe Robert și pe mine cu apa și aruncând cioburi peste tot în jur.

— Irina, ce se întâmplă cu tine? Zi-mi ce s-a întâmplat!

— Ești un nenorocit! Te urăsc cu tot sufletul meu!

— De ce? Am scos scrisoarea din geantă și i-am aruncat-o în față. De îndată ce a văzut-o, s-a așezat pe canapea și și-a ascuns fața între palme.

— Irina...

— Taci! Să taci! Nu țipam, ci urlam. Urla durerea și neputința din mine. Robert a venit lângă mine și m-a luat în brațe, forțându-mă să cedez.

— Nu am putut să-ți spun așa ceva. Nu am putut!

— E prietena mea, îmi e ca o mamă!

— Știu! Am vrut doar să-i respect dorința!

— Nu! Ești un ticălos! M-am trântit pe jos, unde am plâns până când am obosit. Robert a stat lângă mine și m-a privit neputincios. Nu era el de vină. Oare ce era în sufletul lui? Cum aș fi procedat în locul lui? Nu a făcut altceva decât să mă protejeze și să respecte dorința Luminiței.

— Ia-mă în brațe, i-am spus încet. El m-a strâns cu putere, iar eu m-am cuibărit în brațele lui, ca un copil speriat și neputincios.

— Îmi pare așa de rău! Aș face orice, dacă aș putea schimba ceva, mi-a spus, cu vocea înecată de lacrimi.

— Ce mă fac? Ce o să mă fac?

— Va trebui să fii puternică. Pentru ea. Ai citit tot? Ai văzut cât poate să te iubească?

— Da...

Robert m-a ridicat și m-a așezat pe canapea. S-a înghesuit lângă mine și m-a luat în brațe. Am plâns amândoi minute în șir, fără să spunem nimic. Aveam nevoie să plâng. Cu Matei de ce oare nu puteam să plâng așa?

— Ne-am interesat la doctori, i-am spus Luminiței că dacă e nevoie de bani, poate conta pe noi, îi dăm oricât.

— Chiar nu se mai poate face nimic?

— Nu, Irina. A descoperit prea târziu, sunt complicații.

— De ce se întâmplă astea? De ce?

— Nu știu. De când aveam unsprezece ani și mi-au murit părinții, mă întreb de ce.

— Iartă-mă că ți-am spus că te urăsc, eram supărată.

— Nu-i nimic. Mă poți călca și în picioare, dacă asta te ajută să te descarci.

— Am venit aici ca o nebună. Nu aveam unde să mă duc. Îmi pare rău de fata aia, nu avea nicio vină.

— Nu te mai gânde la ea. Irina, tu ești cea mai importantă pentru mine. Las orice pentru tine, știi bine asta.

— Vreau să o sun pe Lumi.

— Nu poți face asta. O să-i faci rău, o vei stresa, trebuie să te prefaci că nu știi. Nu-i îngreuna situația.

Avea dreptate. Cum aș fi putut s-o ajut? Știindu-mă plângând și suferind, ea ar fi suferit și mai tare. Dar cum puteam să vorbesc cu ea la telefon, fără să-mi simtă durerea și disperarea din voce? Cum îi puteam scrie, fără să ud colile de hârtie cu lacrimi?

Necazurile – tocmai ele, care te pun la pământ și care te fac să crezi că nu vei reuși niciodată să te mai ridici – te fac să devii puternic. Nu știi niciodată cât de puternic ești, până când a fi puternic, este singura ta șansă să supraviețuiești. Iar dragostea te ajută să-ți depășești orice condiție și te împinge să lupți pentru cei pe care îi iubești. Numai sufletul meu știa cât o iubeam pe Luminița și ce însemna ea pentru mine.

Câteva zile nu am fost bună de nimic. Am plâns într-una, izolată în camera mea. Matei îi reproșa lui Robert neglijența cu care a lăsat scrisoarea la vedere, neștiind că eu îi cotrobăisem prin cameră.

— Iubita, știu că ți-e greu, dar viața merge înainte. Nu

poți muri odată cu ea, mi-a spus Matei într-o seară, când probabil se săturase să mă vadă plângând.

— Ce știi tu? Ai pierdut vreodată pe cineva drag?

— Da, pe tata.

— Eu l-am pierdut pe tata, pe Rareș și acum o pierd pe Lumi!

— Crezi că Lumi te vrea așa, plângând și distrugându-ți sănătatea? Uite în ce hal arăți, nu mănânci, nu dormi, ai cearcăne...

— Nu-mi pasă!

— Gândește-te la Lumi. N-o ajuți cu nimic, cu atitudinea asta. Are nevoie de tine puternică. Dacă află, se va învinovăți...

— Ce faceți, ne e dor de Irina noastră, a spus Robert, intrând în camera mea.

— Încerc să o conving să fie tare, a spus Matei oftând. Nu mai pot să o văd așa. Trebuie să plec, ai tu grijă de ea?

— Da, du-te. De îndată ce Matei a ieșit, Robert s-a așezat lângă mine și a început să mă mângâie pe păr, ca pe un copil supărat.

— Mă doare fiecare lacrimă a ta. Mă simt neputincios.

— Ce să fac, zi-mi tu, cum să trec peste asta?

— Mai știi ce i-ai spus Anei, când s-a îmbolnăvit fetița și plângea?

— Nu mai știu...

— I-ai spus că nu e momentul să plângă, că acum trebuie să se pună pe locul doi și să pună fetița pe primul loc. Că ea trebuie să-și reprime orice durere și să lupte, să fie tare pentru copil...

— La teorie sunt bună, dar la practică, nu.

— Haide să ne punem pe locul doi, da? Lumi e cea mai importantă. Nu o ajuți așa.

— Nu o ajut nicicum.

— Ba da, o ajuți dacă ești puternică și dacă te vede fericită.

— Nu o să moară. O să-L rog eu pe Dumnezeu să nu mi-o ia. Nu mi-a refuzat niciodată nimic... Robert s-a întins lângă mine și m-a îmbrățișat, iar câteva minute am plâns amândoi, gândindu-ne probabil la Luminița și întrebându-ne cum o fi să afli că ți se apropie sfârșitul.

— Dacă te rog ceva cu toată inima mea, faci?, m-a întrebat.

— Da.

— Promite-mi.

— Promit.

— Vreau să o văd pe Irina cea puternică, cea plină de viață, cea care are mereu o încurajare pentru toată lumea...

— O să încerc.

Un prieten apropiat de-al familiei se căsătorea și, pentru că Matei era plecat în Anglia pentru a susține un examen, m-a rugat să merg la acea nuntă, împreună cu Robert.

În sinea mea, mereu mi-am dorit să plec la un bal cu prințul Robert. Nunta avea loc într-o locație pretențioasă și știam deja că acolo va fi toată lumea bună a Bucureștiului. Părinții mirelui erau oameni bogați, iar mireasa o mică celebritate mondenă. Deși niciodată nu îmi făceam griji pentru că apariția mea ar putea fi o dezamăgire, de data aceasta aveam emoții. Mă simțeam ca o cenușăreasă, știind că nu mă voi putea ridica la standardele societății în care aveam să ajung. Îmi aminteam de tata, care mereu îmi spunea că sunt frumoasă și că, dacă voi fi originală, nu voi da greș niciodată. Și așa mi-am și propus să fiu: originală. Eu. Nu am investit zile în șir în coafat și aranjat. Știam că voi întâlni acolo ținute ostentative și găteală excesivă, iar eu nu voiam să fiu ridicolă, din dorința de a fi în pas cu cerințele modei. Nu concepeam corsete incomode, paiete în exces și împopoțonare inutilă.

Era o zi superbă de vară, așa că am decis să port o rochie pe care mi-o cumpărasem din Germania. Eram o vânătoare de reduceri, pentru că doar așa reușeam să-mi cumpăr haine de calitate, la prețuri foarte mici. Deși rochia era creată de un designer celebru, nu cheltuisem o avere pe ea. Îmi plăcuse atât de mult, încât am făcut un mic efort și mi-am cumpărat-o din banii de bursă, gândindu-mă că voi găsi cândva o ocazie specială ca să o port. Rochia era pe cât de simplă, pe atât de spectaculoasă. Lungă până la pământ și croită din voaluri suprapuse care creau un joc de nuanțe violet, avea mâneci lungi până la pământ care, la ridicarea brațelor, creau senzația de aripi de fluture. Decolteul era pătrat, iar sub bust rochia era prinsă cu o panglică lată, de culoare mov închis. Am asortat niște sandale argintii cu toc înalt, iar părul, deja ondulat natural, l-am prins doar într-o parte, cu un fluture minuscul din argint.

Așteptându-mă în living, Robert mă strigase de câteva ori. Așadar, am coborât scările cu emoție, întrebându-mă dacă îi va plăcea apariția mea sau dacă nu cumva va considera ținuta nepotrivită pentru un astfel de eveniment.

— În sfârșit, Irina! Parcă nu suportai să întârzii!, a spus când m-a auzit coborând scările. A venit în capătul scărilor ca să mă întâmpine, iar eu începeam să mă simt ca o prințesă care urma să fie dusă la bal de prințul ei. S-a oprit brusc când m-a văzut și m-a urmărit cum coborâm scările, ținându-mi poalele din față ale rochiei, ca să nu mă împiedic în ele; uimirea lui arăta mult prea bine impactul vizual pe care îl aveam asupra lui.

— Leșin aici!, a spus încet.

— Nu sunt exagerată?

— Nu! Ești... parcă ruptă dintr-o poveste. Mi s-au înmuiat genunchii. Oli, mă privea cu o admirație de mamă și nu s-a putut abține să nu mă îmbrățișeze, cu teamă ca să nu îmi strice ținuta.

— Arăți ca o prințesă!, mi-a spus ea, entuziasmată.

Și Robert era frumos. Purta un pantalon negru și o cămașă albă cu reflexe violet. Avea părul aranjat frumos și o atitudine sobră. Era fermecător. M-a luat de mână și m-a condus până în fața peretelui cu oglinzi din hol.

— Tu vezi cât de frumoși suntem?, m-a întrebat, zâmbindu-mi mândru, în oglindă. Într-adevăr eram frumoși împreună. El înalt, brunet, armonios și puternic, iar eu blonduță, copilăroasă și fragilă.

— Am un deja vu, am spus, amintindu-mi de noaptea în care l-am cunoscut, când ne-am privit, câteva clipe, în oglindă.

— Și eu.

— Ce-a fost în mintea ta, atunci? Te-ai purtat ciudat...

— Eram vrăjit de tine.

— Și? De ce nu ai făcut nimic? L-ai lăsat pe Matei să mă ia... poate că acum am fi fost împreună...

— Am făcut tot ce am putut, dar...

— N-ai făcut nimic. Doar m-ai privit în oglindă. Te-ai purtat ciudat, făcându-mă să cred că ești drogat, poate.

— Irina, de ce ai întins mâna către mine, atunci?

— Nu știu. A fost un gest reflex, involuntar...

— Hai să mergem. Pe drum m-am gândit numai la episodul din noaptea în care ne-am cunoscut, întrebându-mă cum ar fi fost dacă atunci m-aș fi apropiat de Robert și nu de Matei.

— Ești o zână, mi-a spus el, când am ajuns la locația unde se desfășura evenimentul, anticipându-mi probabil emoțiile de a înfrunta atâta lume pretențioasă și curioasă. Pășind pe aleea cu dale de piatră și împrejmuită cu flori, vedeam cu coada ochiului cum atrăgeam privirile curioșilor, care probabil se întrebau ce fel de personalitate eram. Nu toată lumea știa că eram iubita lui Matei și, cu siguranță, credeau că eu și Robert eram un cuplu. Am auzit câteva interjecții admirative la adresa rochiei mele, ceea ce mi-a dat puțină încredere și m-a

mai eliberat de emoții.

Evenimentul a fost unul impresionant și emoționant. Fusesem la multe nunți obișnuite, însă aceea era aparte, prin calitatea organizării. Din păcate, lumea nu mi-a plăcut la fel de mult. Nu m-am simțit în largul meu printre persoane superficiale, care se străduiau să iasă în evidență cu ceea ce aveau. Am asistat doar la conversații banale, în care fiecare se lăuda cu viața frumoasă și perfectă pe care o trăia. Știam că acelea erau doar aparențe și ca majoritatea celor de acolo defilau cu o fericire închipuită. Eram studiată atent de anumite persoane și când Robert mă prezenta cuiva, i se spunea că are o iubită superbă. El nu-i contrazicea și îmi zâmbea mereu. De fapt, toată seara mi-a zâmbit și m-a admirat, făcându-mă să mă simt specială și mult mai frumoasă decât eram poate în realitate. La un moment dat, o tipă necunoscută a venit la masa noastră și l-a abordat pe Robert. Mi-am dat seama că nu era o simplă cunoștință, pentru că tipa părea afectată de întâlnirea cu el.

— E o fostă iubită, mi-a șoptit tipa care stătea în stânga mea, fără să fie întrebată. Robert a purtat o conversație scurtă cu acea femeie și se vedea că era stingherit de prezența ei.

— Camelia, ți-o prezint pe Irina, i-a spus Robert, când aceasta mai avea puțin și se cățara pe el.

— Deci tu ești celebra Irina!, mi-a spus ea, întinzându-mi mâna nesigură.

— Sunt celebră?, am întrebat-o, dându-i mâna cu fermitate.

— Da. Toată lumea se întreabă cum ai reușit să-l închizi pe Matei în palat.

— S-a închis singur, am spus zâmbind.

— Haide să te conduc la masa ta, i-a spus Robert, încercând probabil să pună capăt conversației.

Când a revenit la masă, Robert s-a scuzat față de mine. Am auzit o melodie pe care o adoram și pe care nu o

auzeam niciodată, nicăieri: *Fallen*, cântată de Lauren Wood. Fără să stau pe gânduri, i-am întins mâna lui Robert, iar el m-a urmat până pe ringul de dans, unde doar două cupluri mai îndrăznețe dansau. Mesajul melodiei era atât de frumos și atât de potrivit cu ceea ce simțeam eu pentru Robert, încât m-a făcut să plutesc de fericire și să visez. Melodia aceea, deloc cunoscută tuturor, pe care nu o mai auzisem niciodată la alte evenimente, nu putea fi o coincidență tocmai în ziua aceea, în locul acela și în momentul acela.

— Știi acest cântec?, l-am întrebat pe Robert, care îmi conducea galant pașii de dans.

— Nu. Dar este superb.

— L-am auzit în filmul *Pretty Woman* și mi-a plăcut enorm. Foarte greu am făcut rost de el...

Nu îmi păsa deloc de privirile curioase ale celor din jur, pentru că în momentul acela aveam impresia că acolo eram doar eu și el. Robert a început să fie atent la mesajul melodiei și devenea din ce în ce mai topit. Avea o privire care mă făcea să simt milioane de fluturi, iar cu mâna în care aveam așezată palma, se juca mângâindu-mă ușor. Când s-a terminat melodia, el m-a îmbrățișat, apoi mi-a sărutat fiecare mână în parte.

— Doamne, deci ne-am uitat la voi, fără să respirăm!, ne-a spus o doamnă în vârstă, când ne-am întors la masă.

— Sunteți superbi, parcă pluteați!, a adăugat o prietenă de-a noastră. Poate că nu eram chiar atât de superbi, dar cu siguranță se vedea chimia dintre noi. Pentru că oricât ne-am fi străduit să o mascăm, existau priviri și gesturi care ne trădau. Am plecat de la acel eveniment, târziu, după ora două noaptea. Aveam o stare euforică și eram obosită.

— Îți este somn?, m-a întrebat Robert, atent la trafic.

— Da, dar așa nu aș vrea să dorm! *I can 't believe it, you are a dream, comin'true, i can't believe it, how I have fallen for you...* Fredonam melodia *Fallen*, pe care nu mi-o

puteam scoate din minte, cu toate momentele dansului. M-am așezat comod și am închis ochii.

— Dar ce ți-ar plăcea să faci, Irina?

— Nu știu... să visez. Așa nu m-aș duce acasă!

— Păi, și unde ai vrea să mergi?

— Habar nu am. Oriunde și nicăieri. Mi-ar plăcea să fiu acum la mare, să aud valuri, să simt nisipul... Abia m-am auzit spunând acea frază, pentru că am ațipit, răpusă de oboseală. Am simțit cum Robert mi-a rabatat scaunul, pe care m-am cuibărit și m-a învelit cu rochia vaporosă. El conducea în liniște, iar eu deschideam ochii din când în când, ca să-l privesc. Mă simțeam în siguranță alături de el, iar căldura din mașină și muzica liniștitoare, care mergea în surdină, mi au asigurat un somn adânc. M-am trezit doar când a deschis portiera mașinii și am simțit un val de aer mai răcoros.

— Unde îmi sunt sandalele?, am întrebat răsfățându-mă, fără să deschid ochii.

— Ține ochii închiși. Te voi duce în brațe. Mi-am pus brațele în jurul lui și l-am lăsat să mă ducă în camera mea. „Ce mult mi-ar plăcea să doarmă cu mine!”, mi-am spus, în gând. Nu voiam să mă despart de el. Am deschis ochii, pentru că aveam impresia că nu era liniștea de la Snagov. Parcă auzeam zgomote de mașini trecând în depărtare. Era întuneric, dar am văzut luna pe cer.

— Unde suntem?, l-am întrebat, ținându-mă strâns de el, realizând că nu eram acasă.

— O să te las din brațe, ok? Pune-ți picioarele pe pământ. Am atins pământul și am simțit că stăteam pe un covor moale de nisip. Ochii mi se obișnuiseră deja cu întunericul și deodată am văzut și am auzit marea.

— Nu pot să cred! Nu pot să cred!, am spus văzând că mă adusese la mare. M-am trezit brusc din somn și din starea euforică și i-am sărit în brațe, apoi am început să țopăi de nebună pe plaja pustie.

— Ce nebun ești! Îți mulțumesc din suflet!

Acelea erau gesturile care mă impresionau și care mă făceau să-l compar cu Matei. Cu siguranță că iubitul meu nu ar fi reacționat la fel, dacă i-aș fi spus că mi-ar plăcea să fiu la mare în acel moment și mi-ar fi aruncat o promisiune legată de un concediu exotic, planificat pentru cândva. Dar Robert a trecut peste oboseală și a lăsat totul, pentru a-mi face mie o bucurie. Cum aș fi putut să nu-l iubesc? Eram atât de fericită! Avusesem o zi perfectă și o noapte de vis! Am alergat către mare, pentru că voiam să fiu cât mai aproape de ea. Era o noapte călduroasă, iar marea era foarte liniștită.

— Irina, merg să aduc o pătură din mașină, bine? Să nu te îndepărtezi, te rog!, a strigat Robert în urma mea. Când s-a întors cu pătura, a așezat-o pe nisip, cât mai aproape de mare. Mi-a adus o sticlă cu apă și câteva bomboane, știind că în curând aveam să mă plâng de foame și de sete.

— Cât e ceasul? Mai este mult până la răsărit?, am întrebat.

— Probabil că încă vreo oră. Nu ti-e rece?

— Nu! Mă simt minunat! Pot să-ți spun ceva?

Robert mi-a pus un deget pe buze, dându-mi de înțeles că ar fi mai bine să tac. M-a luat de mână și am făcut câțiva pași pe lângă apa care, din când în când, părea dornică să ne atingă.

— Ai grijă, o să-ți strici rochia.

— Cui îi pasă de rochie?

După o plimbare de câteva minute, în care am pășit tăcuți unul pe lângă celălalt, ținându-ne de mână, ne-am întors la pătura abandonată pe plajă și ne-am așezat. El mă mângâia apăsând pe mâini, încercând să mă încălzească, iar eu priveam marea și stelele și mi se părea că trăiam un vis, din care nu mai voiam să mă trezesc.

— Nu ești chiar așa de rău, am spus zâmbind.

— Să înțeleg că totuși mă plăci?

- Nu te suport. Tu mă placi?
- Nici eu nu te suport. Dar te plac.
- Zi-mi ceva ce îți place la mine.
- Ei, ar fi foarte multe lucruri. Îmi place mintea ta. E sclipitoare. Ție îți place ceva la mine?

Îmi venea să-i torn o grămadă de complimente, dar eram prea mândră să admit că îl plăceam enorm. Cine nu l-ar fi plăcut? Era un bărbat superb, era bun, cald, vesel și atât de romantic!

— Deci nu îți place nimic la mine, mi-a spus el, văzând că eram îngândurată.

— Încercam să-mi amintesc ceva ce m-a impresionat.

— Și? Ai găsit?

— Da. Îmi amintisem de o zi în care el și Matei s-au întors din Germania. Niciodată nu se întorceau din vreo călătorie, fără să-mi aducă daruri. Atunci, Matei îmi cumpărase un ceas Bvlgari, opulent și total nepotrivit pentru mine, de care nu prea m-am bucurat. Probabil că a vrut să-mi arate că mă prețuia foarte mult, oferindu-mi un cadou atât de costisitor și de elegant. Robert, însă, îmi cumpărase mai multe mărunțișuri: o pernă mică în formă de fluture, o casetă de bijuterii, dar cel mai mult m-a impresionat o cutie din lemn, în care erau pliculețe cu ceaiuri deosebite. Fiecare pliculeț avea atârnat de șnur un cartonaș cu un citat celebru. Știa că dimineața îmi plăcea să savurez un ceai și s-a gândit că ar fi ceva deosebit să-mi încep ziua cu un gând frumos.

Acel dar arăta că mă cunoștea și că-mi cunoștea valorile.

— Cutia cu ceaiuri a fost un dar deosebit, am spus, trecându-mi degetele prin nisip.

— Pe bune?

— Da. Cum ți-a venit ideea?

— Păi, am mers în magazin și i-am spus vânzătoarei că vreau un cadou pentru o persoană deosebită, ciudată și pretențioasă. Iar ea mi-a arătat mai multe lucruri. Cutia

cu ceai mi s-a părut că te-ar bucura foarte tare.

— Știi că am păstrat toate cartonașele cu citate?

— Pe bune?

— Da. Eu am reușit vreodată să te surprind plăcut?

— De mult prea multe ori. Și știi bine asta.

— Da-mi un exemplu.

— Nu pot. Nu știu dacă pot alege. Tot ceea ce însemni, pofta ta de viață, veselia, nebunia, ai un temperament nebunatic. Dar există ceva ce îmi place foarte mult la tine, ceva ce te face unică și irezistibilă.

— Ce?!

— N-am să-ți spun niciodată ce, răsfățato.

— De ce?

— Pentru că ești genul care-și exploatează toate calitățile și nu vreau să te folosești și de acel ceva în avantajul tău.

— Ți-am zis că uneori mă simt urâtă?

— Ești culmea! Cum e posibil așa ceva????!! Toți întorc capul după tine.

— Nu știu de ce, mă compar, văd ce femei se învârt în jurul lui Matei, al vostru, adică...

— Irina, te referi la falseturi pline de fond de ten? La nulități, care nu au suflete și sunt vânătoare de bani și celebritate?

— Unele sunt frumoase.

— Tu ești frumoasă. Și ești frumoasă mereu, și noaptea, și dimineața când te trezești, și când plângi, și când mănânci. Ești frumoasă așa naturală, cu tot ce însemni tu. Formezi un tot minunat. Ai văzut aseară, la nuntă, cum te admirau toți? Te porți impecabil, ești feminină, grațioasă – și mai ales caldă, prietenoasă...

— Ba la tine se uitau. Cine e Camelia?

— O fostă prietenă.

— Cred că încă te iubește.

— O să-i treacă.

— Tu ai iubit-o?

— Nu. N-am iubit pe nimeni.

— De ce? Cum e posibil?

— Nu știu. Nu am întâlnit persoana potrivită, care să mă facă să mă îndrăgostesc.

— Niciodată? Robert m-a privit într-un fel care m-a făcut să amuțesc. Privirea lui, mult prea sinceră și pătrunzătoare, transmitea, foarte bine, ceea ce gândea. M-am întors de îndată cu spatele la el, m-am rezemat de pieptul lui și am privit marea și cerul, așteptând răsăritul. Mi-aș fi dorit să fi putut opri timpul în loc, să mă pot bucura de acele momente, la nesfârșit.

— Sunt atât de fericită, am spus, cuibărindu-mă în brațele lui.

— Și eu. Am avut o zi superbă.

— Îți mulțumesc pentru tot, chiar dacă de mâine te voi trata iar ca pe un sclav. Acum sunt sub magia unei vrăji, de aceea mă port frumos.

— Eu sunt tot timpul prins într-o vrajă, Irina.

— Hai să ne jucăm un joc. Întreabă-mă orice.

— Orice? Bine... Dacă Matei nu ar fi bărbatul ideal pentru tine, cum ar trebui să fie cel mai cel?

„Ca tine!”, îmi dicta mintea mea nebună să-i spun.

— Păi, nu știu. Ar trebui să fie simplu. Să nu facă tumbe pentru a mă impresiona. Să nu încerce să mă cumpere, sau să mă impresioneze cu lucruri. Să fie natural. Să fie demn și să nu sufere de complexul inferiorității față de alți bărbați, mai bogați sau mai frumoși. Să nu aibă ambiții de copil sărac. Să iubească familia. Să-i placă să se plimbe pe jos. Să fie spontan. Să mă facă să râd. Să-i placă să facă sex...

— Se putea?, a spus Robert, râzând.

— Ce, măi? Sexul e important într-o relație!

— Crezi că o viață sexuală ca lumea depinde doar de bărbat?

— Nu. Femeia e baza. Dar trebuie să aibă și cu cine. Bine, dacă ea îl așteaptă acasă plină de critici, în trening

lălăi și mirosind a mâncare, să nu se mire dacă el o tratează ca pe o gospodină. Dar dacă ea îl așteaptă aranjată, îmbrăcată cu ținute atrăgătoare, cu tocuri și cu o atitudine provocatoare, eee?

— Așa îl aștepti tu pe Matei?

— Uneori. Rutina strică treaba.

— Știi ce mă uimește la tine? Cum e posibil să fii atât de tânără – și totuși, atât de matură?

— Am avut educație bună și norocul să am prietene mult mai mari, de la care am învățat. Acum e rândul meu să te întreb ceva. Și ca să nu spui că profit de ocazie, o să-ți pun aceeași întrebare. Cum arată femeia visurilor tale?

— Ca tine.

— Haide, măi, eu vorbesc serios!

— Și eu.

— Nu mă mai joc.

— Vino să te strâng în brațe. Ți-e rece. Să nu te mai simți urâtă, da? Ești perfectă.

Da, acela a fost cel mai frumos răsărit pentru mine. Și știam că nu aveam să-l uit niciodată.

— La ce te gândești?, m-a întrebat el, încet.

— La soare.

— Ai o filosofie în ceea ce-l privește?

— Da. Vezi tu, el iubește totul la fel. Nu alege pe cine să încălzească. Cuprinde cu căldura lui tot ce există, frumosul, urâtul, binele, răul... Și nu îl poate opri nimeni...

— Of, ce-ți mai zbârnâie mintea aia...

Am admirat în liniște miraculosul glob auriu ce apăruse pe cer, apoi am pornit amândoi într-o plimbare pe malul mării. Plaja era pustie și abia dacă întâlneam un trecător care ne privea uimit, imaginându-și probabil că eram un cuplu fericit. Vântul jucăuș îmi răvășea rochia, iar Robert mă ajuta din când în când să o ridic, pentru a nu atinge apa. Ne-am oprit și am privit tăcuți marea. El stătea în spatele meu, iar la un moment dat i-am simțit degetele

atingându-mă ușor pe dosul palmelor. Atingerile lui îmi creau senzații minunate și, totodată, o dorință nebună să mă întorc și să-l sărut. Câteva clipe m-a mângâiat, urcând cu degetele până spre umeri, apoi coborând și jucându-se cu degetele mele. Când nu am mai suportat senzațiile minunate de plutire, m-am întors cu fața spre el, m-am ridicat pe vârfuri și i-am tras ușor capul către mine, astfel încât să ne atingem frunțile.

— Am auzit că eschimoșii se sărută cu năsurile, i-am spus.

— Noi nu suntem eschimoși.

— Nu. Dar putem inventa un sărut al nostru. Vrei?

— Da.

— Închide ochii.

Robert stătea cu fruntea lipită de fruntea mea și ținea ochii închiși. L-am prins de mâini, ca să am echilibru și am început să-i mângâi obrazul cu obrazul meu. Ne atingeam ușor obrazii, evitându-ne buzele. Ceea ce simțeam depășea trăirile lumești. Ne-am jucat așa câteva clipe, ținând ochii închiși și visând. Robert mă strângea din ce în ce mai tare de mâini și când am simțit că nu voi putea continua acel joc, aparent nevinovat, m-am oprit. I-am întors spatele, iar el m-a îmbrățișat, ținându-mă câteva clipe lipită de el, cu fața către mare, martoră la secretul nostru. Abia așteptam să ajung acasă, să-mi notez în jurnal toate gândurile, toate sentimentele și toate replicile noastre. Trebuia să păstrez vie fiecare clipă, pe care să o pot re trăi, ori de câte ori aveam nevoie de o doză de fluturi.

— La ce te gândești?, m-a întrebat Robert, văzând că priveam pe geam afară și nu spuneam nimic.

— La amintiri prețioase și la cât de importante sunt pentru mine. Nu știu ce m-aș face fără jurnal. Acolo e toată averea mea...

— Tu chiar notezi acolo tot ce se întâmplă?

— Nu chiar tot, doar ceea ce este important, ceea ce

nu vreau să pierd niciodată. Replici, mesaje, citate, tot ce mi-a plăcut.

Robert conducea liniștit, iar eu priveam cerul nesfârșit, apelând la amintiri frumoase din trecut. Una dintre ele era legată de un bal caritabil, unde eu și Robert dansasem un vals pe cântecul *Care dintre noi oare*, cântat de Corina Chiriac. Adoram acel cântec și mă regăseam perfect în povestea lui. În seara aceea, în timp ce dansam, eu și Robert am jucat un joculeț copilăresc, în care fiecare trebuia să spună un cuvânt care să înceapă cu aceeași literă.

— Hai să spunem fiecare câte un cuvânt, vrei?, l-am întrebat pe Robert atunci, în timp ce îmi conducea pașii în ritmul valsului.

— Ok. Alege tu litera.

Imediat mi-a venit în minte litera I, de la iubire.

— Aleg I.

— Bine, I să fie. Ce cuvânt alegi?

— Indubitabil, am spus zâmbind. În gândul meu cuvântul *indubitabil* era însoțit de „te iubesc”. Dar el nu știa asta. Până la urmă, indubitabil putea să fi fost doar un cuvânt care începea cu litera i, ales la voia întâmplării. Robert m-a privit pătrunzător, iar eu așteptam, cu emoție, să văd ce cuvânt va spune.

— Iremediabil, a spus, lipindu-mă de el, într-o piruetă. Acelea erau comorile mele, momentele care mă făceau fericită, care mă făceau să visez și să simt fluturi...

Sandra era cea mai bună prietenă a lui Matei și a lui Robert încă de pe vremea când erau în liceu. Ea a găsit în ei familia pe care nu o avea, poate de aceea își petrecea cea mai mare parte a timpului la Snagov, unde avea chiar și o cameră proprie.

Am îndrăgit-o încă de la început, pentru firea sinceră și veselă, cât și pentru maturitatea ei. Deveniserăm prietene bune și de multe ori am găsit la ea păreri mature, cu privire la frământările mele sufletești. Dar nu

știam foarte multe lucruri despre ea, pentru că își proteja foarte bine viața personală. Sandra abia trecuse de treizeci de ani și, deși aceasta este vârsta la care, în mod normal, majoritatea femeilor se panichează și se isterizează de trecerea anilor, ea era o femeie plină de viață și foarte sigură pe sine. Investea enorm în imaginea ei, preocupându-se exagerat de mult de felul în care arăta. Ne surprindea mereu cu frizuri din ce în ce mai trăsnite și mai îndrăznețe, vopsindu-și părul ba roșu aprins, ba negru intens. Era o femeie frumoasă, care știa să-și evidențieze calitățile și să-și mascheze defectele. Trăsăturile Sandrei aduceau cu chipurile femeilor egiptene, pentru că avea sprâncene proeminente, ochii negri și nasul ușor acvilin. Accesul în lumea bună a capitalei i-a dezvoltat afinitatea față de partea materială și luxoasă a vieții, de aceea avea haine și accesorii opulente. Într-o zi eram singure acasă, când ea mi-a spus că trebuia să ajungă urgent undeva și nu avea cu ce, pentru că permisul de conducere îi fusese suspendat.

— De ce nu iei un taxi? Sau vrei să te duc eu?, am întrebat-o.

— Nu pot merge acolo cu taxiul... E nevoie de discreție.

— Vrei să te duc eu?

— Nu știu dacă e bine. Dacă ar afla Matei, ar face un bal...

— Atunci, n-o să-i spun. Hai, îmbrăcarea, că te duc!

— Și înapoi cu ce vin?

— Vin tot eu după tine.

— Merci, dar nu cred că e ok. Tipul la care merg se cunoaște cu Matei, iar ei doi se urăsc de moarte.

— De ce?

— Pentru că Angel era îndrăgostit de Silvia, iar Matei i-a suflat-o și s-a căsătorit cu ea. Ei doi au fost prieteni foarte buni, dar din cauza Silviei, s-a stricat totul...

— Înțeleg. Nu am auzit până acum de Angel ăsta...

— Deci realizezi că dacă ar afla Matei, că te-am dus

acolo, m-ar ucide. El nici măcar nu știe că eu mă întâlnesc cu Angel... și probabil că s-ar simți trădat. Dar eu am o slăbiciune pentru Angel și...

— Nu te mai justifică. N-o să-i spun lui Matei nimic. Pe mine mă interesează cum te porți tu cu noi, nu cu cine faci sex.

— Ești sigură?

— Foarte.

Sandra s-a îmbrăcat și, când a fost gata, am plecat împreună spre locul unde avea întâlnirea. Pe drum, am încercat să o descos ca să aflu mai multe despre tipul cu care se întâlnea, dar ea cam ezita să-mi dea detalii.

— Trebuie să fie special tipul, dacă te-ai aranjat așa pentru el.

— Este. Și e foarte pretențios...

— Zi-mi mai multe despre el.

— Să nu mă înțelegi greșit, dar nu vreau să te expun la chestii din astea, mi-a spus ea.

— De parcă aș avea cinci ani, Sandra... Crezi că nu mi-am dat seama de ce mergi la el? Stai calmă, n-o să spun nimănui și nu te judec, faci ce vrei cu viața ta.

— Poate crezi că sunt o trădătoare, dar nu e așa. Am o slăbiciune pentru Angel, care e un om minunat. Ca să nu-ți mai zic cât de bun e în pat!, a spus ea, râzând.

— Dacă vă plăceți, de ce nu încercați să aveți o relație? Să numi spui că îți stă Matei în cale...

— A, nu! Nici nu se pune problema de o relație. Sunt doar amanta lui, de care are grijă...

— Adică, te și finanțează?

— Cam așa ceva. Mașina o am de la el.

— Zău? Nu mai vrea o amantă?, am spus distrată.

— Nu fi nebună!

— Înseamnă că e bogat tipu'.

— Este. Și bogat și tânăr și frumos...

— Și eu care credeam că tipi de genul asta există numai în filme. Dar văd că sunt mulți prin zonă. Ia zi-mi,

ești cumva îndrăgostită de el?

— Nu. Îmi cunosc lungul nasului. Știu că nu am voie să sper la mai mult...

— Eu nu prea înțeleg chestia asta cu lungul nasului. De ce te subapreciezi?

— Nu e vorba de asta... dar Angel are alte pretenții. Eu mă mulțumesc doar cu câte o noapte, o dată la câteva săptămâni...

— Hm, nu e în regulă. Firimituri? Meriți mai mult.

— Când o să fii de vârsta mea, o să înțelegi. Fă la stânga aici...

Am intrat pe o străduță lăturalnică și imediat Sandra mi-a arătat o casă în fața căreia mi-a cerut să opresc. După puțin timp, am văzut un bărbat care ne-a deschis poarta și ne-a făcut semn să intrăm cu mașina în curte. Sandra a coborât de îndată ce am oprit mașina, într-un loc indicat de bărbatul care ne deschisese poarta. Am urmărit-o pe Sandra cu privirea, cum urca treptele casei și am văzut un bărbat care a întâmpinat-o. Văzându-l, gândul mi-a zburat la un personaj dintr-un film, de care nu îmi mai aminteam prea multe. Se vedea că era un bărbat cu stil și foarte bogat. Eu încercam să privesc totul fără să mă holbez, iar curând, Sandra s-a întors la mașină.

— Hai să bei un suc cu noi, te rog, mi-a spus ea, deschizându-mi portiera.

— Nu, nu vreau să deranjez. Plec și mă suni când vrei să vin să te iau.

— Te rog mult, Angel insistă. Să nu cumva să-i spui că ești iubita lui Matei. Nu zici nimic, da?

— Ok, dar sunt îmbrăcată total nepotrivit... Eram îmbrăcată lejer, așa cum stăteam pe acasă, cu pantaloni scurți din blugi și cu un tricou alb mulat, care îmi evidenția sânii, suficient cât să mă facă să mă simt stânjenită în fața unui necunoscut. Am coborât din mașină și am însoțit-o pe Sandra până pe terasa vilei,

unde Angel ne-a întâmpinat zâmbind.

— Bună, eu sunt Angel, mi-a spus el, zâmbind seducător și pupându-mă pe obraz.

— Bună, eu sunt Irina. M-am așezat pe scaunul pe care mi l-a oferit și, timp de câteva clipe, Angel m-a privit într-un fel care m-a incomodat, dar am fost salvată de un câine care a venit direct la mine și cu care m-am jucat bucuroasă.

— Și? Spune-mi câte ceva despre tine, Irina. Cu ce te ocupi, unde stai?, m-a întrebat Angel.

— Nu am nimic interesant de spus despre mine. Nu mă ocup cu nimic concret și de locuit, pot spune că și în Snagov și în Brașov...

— Sandra, de ce nu mi-ai prezentat-o pe Irina până acum?

— Păi, nu a fost să fie...

Probabil că Angel credea că eram și eu o femeie de genul Sandrei, dispusă să aibă amanți care să mă finanțeze, pentru că, după felul în care mă privea, aveam impresia că nu va mai dura mult și-mi va face o propunere. După vreo jumătate de oră de conversații banale, m-am ridicat cu intenția să plec, dar Angel a insistat să mai rămân câteva minute, ca să le țin companie. Angel părea genul de tip care știa să se folosească de toate atuurile lui, pentru a cuceri. Era într-adevăr un bărbat atrăgător și foarte sigur pe el.

— Sandra, ce-ar fi dacă ar rămâne și Irina cu noi?, a întrebat Angel, aruncându-mi un zâmbet întrebător.

— Ah, nu Angel, Irina nu... Știi, ea se grăbește acasă, pentru că o așteaptă iubitul ei.

— Ți se pare că sunt obiectul Sandrei? Trebuia să mă întreb pe mine dacă vreau să rămân, nu crezi?, am spus ușor iritată.

— Ai dreptate, Irina, te rog să mă scuzi. Voiam de fapt încuviințarea Sandrei, care e cam posesivă. Atunci, poate ne revedem altă data?, m-a întrebat el, prinzându-mă de

mână.

— Nu cred. Nu pari genul de om cu care să am pasiuni comune. Mi-am retras mâna și m-am rezemat de spătarul scaunului, încercând să-i impun distanța între noi.

— De unde știi că nu avem pasiuni comune?

— Sexul în trei nu mă pasionează, am spus sigură pe mine.

— Oau! Ce simpatică! Și cu toate astea, mi-ar plăcea să te mai văd, prințeso, mi-a spus el, făcând aluzie la mesajul de pe tricoul meu pe care scria „*I am a princess*”.

— Ia-ți acum imagini, văd că nu te sfiiești să o faci, am spus deranjată de privirea lui insistentă și cercetătoare.

— Te deranjează să fii privită?

— Privită, nu. Dezgolită, da.

— Angel, cred că ai înțeles greșit, Irina este prietena mea și chiar are un iubit, a intervenit Sandra, încercând să salveze situația.

— Chiar? Atunci, îl invidiez pe tip. E cineva cunoscut? Că dacă nu, mi-aș încerca totuși norocul, a spus Angel, sorbind din paharul cu suc și privindu-mă fix în ochi.

— Da, Irina este iubita lui Matei, i-a răspuns Sandra privind în jos. Angel aproape că s-a înecat cu suc și, după ce a lăsat paharul pe masă, m-a privit câteva clipe ca pe o intrusă.

— Măi să fie!, a spus el, aplecându-se în față, ca să mă poată privi mai de aproape.

— Am ceva pe tricou?, l-am întrebat cu un ton ironic.

— Nu... încercam doar să văd ce scrie pe el...

— Scrie „nu te mai holba la sânii mei”.

— Asta da surpriză, Sandra! Parcă nu voiai să afle Matei...

— Nu va afla. Irina e de încredere. O fată minunată.

— Observ...

— Trebuie să plec, am spus, ridicându-mă brusc.

— Te conduc, a spus Angel, ridicându-se imediat.

— Sandra, mă suni când vrei să vin după tine, ok?

— Da, mulțumesc mult, Irina!

— N-ai pentru ce. Pa!

Am coborât scările în grabă, iar Angel m-a urmat până lângă mașină, unde s-a rezemat de portieră, ca să-mi blocheze intrarea.

— Pa, Angel. Distracție plăcută!, am spus, fără să-mi pot ascunde zâmbetul sugestiv.

— Știi, auzisem niște zvonuri despre tine.

— Așa de celebră sunt?! N-aș fi crezut...

— Mi s-a spus că ești frumoasă și sexy și că Matei e de invidiat.

— Lumea fabulează mult. După cum vezi, nu sunt nicio frumusețe, dar mereu capra vecinului e mai tare. Cât despre invidie, toți îl invidiază pe Matei, dintr-un motiv sau altul.

— Eu nu.

— Te contrazici... L-am îndepărtat și am urcat în mașină, făcându-i semn bărbatului din curte să-mi deschidă poarta. Abia spre seară m-a sunat Sandra ca să mă duc după ea și deși i-am spus că o voi aștepta în mașină, ca să evit o altă interacțiune cu Angel, când am intrat în curtea vilei, el m-a întâmpinat, rugându-mă să ies câteva minute ca să-mi arate ceva.

— Care sunt florile tale preferate, Irina?, m-a întrebat, luându-mă de mână și conducându-mă în spatele curții.

— Lalelele, de ce?

— Eram doar curios. Sandra o să vină imediat și, până atunci, o să-ți arăt ceva, ok?

— Să nu-mi spui că ai lalele în grădină!, am spus ironică. L-am urmat până într-o încăpere din spatele curții, unde avea câțiva pui de cățel. Imediat ce i-am văzut, m-am așezat pe jos și am început să mă joc cu ei, bucuroasă.

— Vrei și tu un cățel?, m-a întrebat el, zâmbind.

— I-aș vrea pe toți, dar avem deja trei și...

— Dacă vrei, țin eu unul pentru tine, sau pe toți ăștia și

poți veni să-i vezi când vrei.

— Cred că mai bine ar fi să le găsești niște stăpâni iubitori... Câteva minute m-am jucat cu puii care se urcau pe mine și mă lingeau pe față, iar Angel m-a privit tăcut. Mă gândeam că probabil încerca să repare proasta impresie pe care mi-o făcuse, când o adusesem pe Sandra la el.

— Îl iubești?

— Poftim?

— Pe Matei. Îl iubești?

— Da, foarte mult. Angel s-a așezat pe jos lângă mine și s-a jucat și el cu cățelii, pe care abia îi mai puteam stăpâni. Când a văzut că vreau să mă ridic, mi-a întins mâna, pe care mi-o ținea strâns.

— Ce frumos miroși, mi-a spus el, trăgându-mă aproape de el. Vreau să te mai văd.

— Mă subestimezi, Angel?

— Cum adică?

— Vrei să-ți iei revanșa față de Matei?

— Revanșa?

— Da. Vrei să te răzbuni pentru că ți-a luat-o pe Silvia? N-ai decât, dar caută-ți alte unelte.

— Cum poți să crezi așa ceva?

— Într-adevăr, mă subestimezi și nu îmi place.

— Îmi plăci.

— Nu zău? Te-oi fi și îndrăgostit la prima vedere...

— Mai am încă un dram de rațiune...

— Perfect. Dar mai lucrează la decență; acolo ai probleme.

— Vreau să te mai văd.

— Never. Hai să mergem, deja mă strângi prea tare de mână.

— O să ne vedem la nunta lui Bebe, am auzit că veniți și voi.

— Sper să ai decența și să te prefaci că nu m-ai văzut niciodată. De dragul Sandrei. Mă doare mâna, Angel!

Mi-am smuls mâna din strânsoarea mâinii lui și am ieșit pe lângă el, mergând direct către mașina mea, lângă care Sandra mă aștepta fumând stresată. Am urcat imediat în mașină, ca să-i dau de înțeles lui Angel că vreau să plec cât mai repede de acolo.

— A fost o plăcere să te cunosc, mi-a spus el când dădeam cu spatele pentru a ieși din curte.

— Mi-ar fi plăcut să pot spune la fel. Pa!

— Sper că nu ești supărată pe mine, mi-a spus Sandra, de îndată ce am ieșit din curtea vilei lui Angel.

— De ce să fiu supărată?

— Nu m-am gândit că Angel se va purta așa; e un tip foarte cumsecade și educat. Chiar a reacționat aiurea. Nu știu ce să zic.

— Nu-ți mai face atâtea griji, nu mi-a făcut nimic. Mai bine povestește cum a fost? Ceva picanterii n-ai și pentru mine?

— A fost beton! Apoi am discutat despre tine. M-a interogat ca la secu. Fată, să nu cumva să te dai de gol la Matei, te rog! M-ar ucide, dacă ar afla că te-am adus aici! Tu știi că Matei și Roby sunt tot ce am!

— Stai calmă, nu mă voi da de gol.

— Angel a fost vrăjit de tine... Ce le faci? Învață-mă și pe mine!

— Sunt dată naibii!, am spus amândouă deodată, imitându-l pe un prieten comun care, ori de câte ori mă vedea, îmi spunea asta.

A doua zi de dimineață, m-a strigat Oli ca să-mi spună că mă căuta cineva, iar când am coborât în living, am văzut că mă aștepta un tip care ținea în brațe un buchet frumos de lalele. Fără să pun întrebări, am luat buchetul și l-am așezat într-o vază, știind deja că erau de la Angel. „Ce iresponsabil!, mi-am spus în gând. Ăla chiar crede că merge la mine cu d-astea?”

— Ai un admirator secret?, m-a întrebat Oli curioasă.

— Nu eu, Sandra.

— Aha. Ok, așa va rămâne, mi-a spus ea, zâmbind.

— Oli, să nu-ți faci griji. E un prieten de-al Sandrei, care m-a văzut cinci minute. Merg sus sa o trezesc pe Cesara!, am spus, urcând scările în grabă. În timp ce mă jucam cu fetița, pe terasa camerei mele, am observat că îmi lipsea un inel de pe deget. Am început să mă gândesc dacă l-am scos cumva, dar nu-mi aminteam să fi făcut asta, pentru că nu îl scoteam niciodată. Îl promisem cadou de la fratele lui tata, când împlinisem 18 ani și de atunci nu l-am scos nici măcar o dată de pe deget. Era un inel scump, primit de la soția unchiului meu, care îl moștenise de la bunica ei și pe care eu îl prețuiam foarte mult, fiind o amintire dragă de familie. Am început să caut inelul prin toată casa, alertându-i pe toți.

— Dar unde poate fi, iubita, dacă spui că nu-l scoți niciodată de pe deget?

— Nu știu, haideți să căutăm și prin mașini și prin curte.

— Parcă era fix pe deget; ai fi putut să-l pierzi?, m-a întrebat Robert, îngrijorat.

— Tocmai, că era destul de fix și n-avea cum să-mi cadă.

— Amintește-ți unde ai fost ieri, poate l-ai pierdut pe acolo, a spus Matei. În momentul acela mi-am amintit că, în urmă cu o zi, fusesem doar la Angel acasă. „Oare să-l fi pierdut când m-am jucat cu căței?” Am mers în camera Sandrei și am rugat-o să-l sune pe Angel și să-l roage să caute inelul meu. Aceasta l-a sunat și i-a povestit despre inelul meu, rugându-l să-l caute prin curte și prin camera unde ținea cățelușii. După câteva minute, Angel a sunat-o înapoi și i-a spus că nu a găsit niciun inel.

— Vrea să-ți spună ceva, mi-a spus ea, dându-mi telefonul.

— Alo?!

— Bună, prințeso!

— Mă numesc Irina, Angel.

— Da, dar pe tricoul tău așa scria.

- Nu mai poți să-ți scoți din cap ce scria pe tricou?
- Vreau să ne vedem.
- Și eu vreau să fiu Miss Univers, dar nu se poate.
- Ai încercat?
- Ha, ha! Sigur nu ai găsit inelul meu?
- Nu, îmi pare rău.

— Ok, ți-o dau pe Sandra. Pa, o zi bună! Fără să aștept să-mi răspundă i-am întins Sandrei telefonul și am ieșit din cameră. În casă, toată lumea era îngrijorată că nu îmi găseam inelul, iar eu am început să plâng de ciudă că l-am pierdut.

— Îți iau câte inele vrei, nu mai plânge!, mi-a spus Matei.

— Tu nu înțelegi că era o amintire de familie?! Nicio mie de inele nu-l pot înlocui!

— Poate că l-ai răătăcit, poate o să-l găsești când nu te aștepți.

Și într-adevăr l-am găsit, când și unde nu m-am așteptat. Ne aflam la nunta lui Bebe, un prieten foarte bun de al lui Matei. Prin mulțimea de oameni, l-am observat și pe Angel, care mă privea discret de la masa lui. Când am ieșit în holul restaurantului, ca să iau puțin aer și să dau câteva telefoane, m-am trezit cu Angel lângă mine și pupându-mă pe ureche.

— Bună seara, prințeso!

— M-ai speriat! Poartă-te decent!

— Ce-am făcut indecent?

— În primul rând nu mă aborda; ai uitat că nu ne cunoaștem?

— Vreau să te văd. Doar o întâlnire îți cer, apoi te las în pace.

— Tu faci mișto de mine? Drept cine mă iei?

— Te iau drept cine ești.

— Nu cumva mă confunzi?! Înțelege că nu mă voi întâlni niciodată cu tine! Clar?

— Pariezi?

— Hai, sictir! L-am lăsat acolo și am intrat în restaurant, privind în jur ca să văd dacă ne-a observat cineva stând de vorbă. Mai târziu l-am văzut venind spre masa noastră – gest la care nu m-aș fi așteptat, știind că se dușmănea cu Matei. Însă la aceeași masă cu noi stăteau și alți prieteni comuni, pe care Angel a vrut să-i salute. El și Matei și-au aruncat câte un salut superficial, de ochii lumii și din atitudinea lui Matei mi-am dat seama că nu îl suporta pe Angel, de nicio culoare. O prietenă de-a noastră l-a invitat să se așeze pe unul dintre scaunele libere, iar el s-a lansat într-o discuție cu ea. Din când în când, mă privea discret, iar eu evitam să-l privesc, ca să nu îl enervez pe Matei. Sandra, care stătea lângă mine m-a strâns deodată de mână, cu putere.

— Ce ai?, am întrebat-o curioasă.

— Înnebunesc aici, fă ceva!

— Ce s-a întâmplat?

— Uită-te la mâna lui Angel. Am privit spre Angel și am observat că își mișca mâinile, iar când m-am uitat mai atentă am văzut că avea pe degetul mic inelul meu, pe care îl rotea încet, încercând să-mi atragă atenția. Atunci am realizat că el îmi furase inelul de pe deget, premeditând să mă șantajeze cu el.

— Sandra, fă ceva! Dacă îl vede Matei, află tot!, i-am spus Sandrei la ureche.

— Și ce să fac? Nici eu nu mă pot baga în seamă cu el, de față cu Matei!

— Ce măgar, vrea să mă șantajeze! Ce infantil!

— Fă ceva, te implor, dacă află Matei...

— Taci, nu te mai agita atât!

M-am ridicat de la masă și i-am spus lui Matei că merg afară, iar el m-a întrebat dacă vreau să vină cu mine.

— Nu, iubittle, merg să-mi pudrez nasul și să dau un telefon. Am ieșit în curtea restaurantului, sperând că Angel va înțelege și va veni după mine, iar după câteva minute l-am văzut ieșind și uitându-se preocupat după

mine.

— Sunt aici, am spus.

— Mă așteptai?

— De ce faci asta?

— Pentru că vreau să ne vedem.

— Și pentru asta mă șantajezi?

— Scopul scuză mijloacele.

— Dă-mi inelul, țin foarte mult la el. E o amintire de familie foarte prețioasă.

— Ți-l voi da, dacă te întâlnești cu mine.

— De ce m-aș întâlni cu tine, Angel?

— Pentru că vreau să te cunosc mai bine.

— La ce te-ar ajuta? Tu vrei să te răzbuni pe Matei!

— Te înșeli. De ce m-aș răzbuna pe ceva ce e istorie?

— Numai tu știi.

— Dacă voiam să mă răzbun, o făceam până acum.

Sunt mai matur decât băiețelul Matei.

— Dă-mi inelul.

— Ți-l dau, dacă vii la mine într-o seară.

— Mă șantajezi? Cât de jos poți să decazi! Atât de disperat ești?

— Atât de motivat, Irina. Vreau o seară cu tine. O oră, să stăm de vorba, atât.

— Dezgustători sunteți voi, bogătașii! Manipulați oamenii și vă jucați ca să vă satisfaceți mofturile perverse!

— Data și ora, prințeso...

— Ticălosule!

— Mă placi.

— Și dacă te-aș fi plăcut puțin, acum m-ai făcut să te detest.

— Și ura e un sentiment, prințeso.

— Și dacă vin la tine ce va urma, să-mi ceri și să faci sex cu tine, ca să-mi recuperez inelul?

— Ai vrea tu!

— Mă faci să râd. O să-i spun lui Matei adevărul și gata.

Dacă atât de mult îți pasă de Sandra...

— Se pare că ție nu-ți pasă dacă ai decis să-i spui lui Matei. Cărțile sunt la tine...

Am făcut câțiva pași spre intrarea în restaurant, apoi m-am întors lângă el și i-am înfruntat privirea.

— Măine seară la opt fix, am spus.

— Ok, dar să vii singură.

— Idiotule!, am spus, plecând de lângă el.

— Te aștept, prințeso!

În noaptea aceea Angel s-a purtat discret, iar eu îmi făceam planuri pentru seara următoare, când aveam să-l înfrunt la întâlnirea planificată pentru a-mi recupera inelul. La ora opt fix am fost în fața porții lui Angel, unde bărbatul care avea grijă de casa lui, mă aștepta. Eram foarte tensionată, dar îmi impuneam să nu arăt asta. Angel mă aștepta pe terasa casei, unde masa era frumos aranjată cu o față de masă albă, o vază cu flori, pahare și o sticlă de șampanie. L-am salutat și m-am așezat pe scaunul pe care mi-l oferise, iar el a desfăcut șampania și mi-a turnat în pahar.

— Deci, de ce m-ai chemat aici, ca să-mi arăți abilitățile tale de ospătar? Ai vreo fantezie cu asta?

— Ah, ce-mi placi!

— Sentimentul nu e reciproc.

— În cinstea ta, prințeso!, mi-a spus, întinzându-mi paharul ca să ciocnim. Am ciocnit cu el și am băut puțin, amintindu-mi educația primită acasă, conform căreia nu se refuză să ciocnești cu cineva și nici nu se pune paharul pe masă, fără să guști măcar puțin din băutură. Aveam o atitudine ostilă și planuri ca să-i demontez orice gând pervers.

— Ai idee în ce situație m-ai pus, chemându-mă aici?

— Ai mai fost aici.

— A fost cu totul altceva.

— Irina, am vrut doar să te cunosc puțin...

— La ce te ajută? Și de ce tocmai pe mine, Angel? Ai

putea avea atâtea alte femei.

— Pentru că te plac pe tine... nu știu, m-ai făcut curios.

— Măcar dacă ai avea demnitatea să recunoști că vrei să mă folosești, ca să te răzbuni pe Matei...

— De ce crezi că aș face asta?

— Atunci ce vrei?

— Hai să vezi cățeei, vrei? Poate că te mai relaxezi. Ești ca un vulcan, am senzația că urmează să erupi. L-am urmat în camera unde erau cățeei și, la fel ca și data trecută, m-am așezat pe jos și am început să mă joc cu ei.

— Sunt invidios pe ei.

— De ce, pentru că se urcă pe mine sau pentru că mă ling?

— Vezi? Uite ce răspuns dai! Eu fac eforturi să mă adun și tu...

— Ești laș. Asumă-ți impertinența asta și nu căuta vinovați pentru gândurile tale perverse...

— Auzi, de pe ce planetă ești tu venită? Și ce cauți tocmai lângă Matei?

— Opușii se atrag. Deși uneori mă întreb și eu ce caut pe planeta voastră, unde nimic nu pare a fi la locul lui.

— Câți ani ai? Ești prea copilă, prea tânără ca să fii atât de matură și de profundă.

— Nu cumva sunt prea copilă ca să fiu șantajată și manipulată de un bărbat respectabil ca tine? Angel a izbucnit în râs, iar eu m-am jucat cu cățelușii, ignorându-l.

— Mi-ar plăcea să fiu în locul lui, mi-a spus, privind un cățel care se agăța de mine și îmi căuta buzele ca să mă lingă.

— Știi să latră și să dai din codiță?

— Da.

— Atunci hai, treci la treabă! Poate poți să mă amuzi măcar...

Angel a ezitat puțin, apoi s-a așezat pe jos lângă mine. M-a pupat pe lobul urechii, iar când am întors fața către el a încercat să mă sărute, dar i-am pus cățelușul în față,

care l-a lins fix pe buze.

— Te porți ca un adolescent disperat.

— Iartă-mă. Poate că sunt disperat să profit de aceste clipe.

— Pe cuvânt dacă te înțeleg. Decazi atât, doar ca să te răzbuni?

— Irina, ai o obsesie cu răzbunarea asta? Dacă voiam să mă răzbun pe Matei, aveam destule ocazii...

— Poți, te rog, să nu mă mai subestimezi?

— Tu te subestimezi. Pentru că nu vrei să vezi motivul real pentru care am vrut să te văd.

— Aaa, am uitat că sunt cea mai frumoasă femeie de pe glob!

— Poate că nu ești. Dar ești specială.

— De ce?

— Pentru că am simțit ceva deosebit în preajma ta - ceva ce nu am mai simțit de mult...

— Ești nebun. Ai uitat cumva să-ți iei tratamentul azi? Am îndepărtat cățelușii și m-am ridicat repede. Angel s-a ridicat imediat și, pentru că a văzut că vreau să ies afară, m-a prins de mână.

— Nu te merită. Dar sper din suflet să te prețuiască și să nu facă ce a făcut cu Silvia.

— De ce încerci să-l denigrezi pe Matei? N-a făcut decât să fie corect. A luat-o de nevastă, crește copilul, ce vrei dacă nu o poate iubi? Ea e vinovată, pentru că l-a forțat.

— În orice poveste sunt doi și nu poate fi doar unul vinovat. Precis că tu știi doar atât cât trebuie.

— Asta nu mă privește. Vreau să plec. Îmi dai inelul?

— Da. Este în casă, haide să-l luăm. L-am urmat în sufrageria lui impresionantă, în care intram pentru prima dată. Decorată în stil eclectic, sufrageria îmi amintea de casa copilăriei mele. El a căutat într-un sertar și, după câteva clipe, s-a întors lângă mine. Mă privea tăcut și eu așteptam să-mi dea inelul.

— Cum a ajuns inelul la tine? Mi l-ai tras de pe deget,

atunci când m-ai strâns de mână, nu? Ai premeditat totul, nu-i așa?

— Da.

— Cât de copilăresc!

— Cât de frumos că ai reînviat copilul din mine!

— De ce toate astea, Angel? Fii sincer.

— Ți-am spus. Simt în preajma ta ceva ce nu am mai simțit de multă vreme... sau poate niciodată... nu știu.

— Dă-mi inelul, vreau să plec.

— Nu vrei asta.

— Ba vreau. Angel mi-a luat mâna de pe care îmi furase inelul în urmă cu câteva zile și mi-a pus inelul pe deget, cu mișcări foarte delicate. Apoi l-a scos repede și l-a băgat în buzunar.

— Știi, mi-ai dat toate planurile peste cap, mi-a spus încet, ținându-mi mâna în mâinile lui. Înainte să vii aici, am avut tot felul de idei și acum...

— Ce vrei, Angel?

— Nu știu. Pur și simplu, m-am gândit mult la tine și știu că nu trebuie, dar...

— Nu-mi dai inelul? Îl ții ca să mă șantajezi în continuare?

— Nu-mi dai de ales.

L-am privit, încercând să înțeleg din atitudinea lui, ce gândea și ce simțea, iar el mi-a înfruntat pentru câteva clipe privirea, apoi mi-a pupat mâna. Am zâmbit, realizând că mă simțeam atrasă de el. Avea ceva ce-mi plăcea și, totodată, îmi displăcea. Dacă noi doi am fi fost alte personaje, dintr-o altă poveste, fără un Matei, probabil că nu m-aș fi grăbit să plec de acolo. M-am întors cu spatele, intenționând să ies din casă, dar m-a prins de mână și m-a întors brusc spre el. Cu cealaltă mână mi-a prins capul și m-a sărutat. L-am respins și am ieșit din casă, în fugă. Am intrat în mașină și am blocat ușile, apoi am dat cu spatele către poarta pe care bărbatul pe post de portar mi-a deschis-o repede. L-am văzut pe Angel

privindu-mă de pe treptele casei, iar când am ieșit din curte, am deschis geamul și i-am făcut cu mâna. Sandra mă aștepta stresată acasă, curioasă să afle ce s-a întâmplat la întâlnirea cu bărbatul de care era mai îndrăgostită decât recunoștea.

— Cum a fost? Ți-a dat inelul?

— Nu mi l-a dat. N-ai decât să te duci să-l scoți de la el, ai cu ce!

— Iartă-mă, dacă știam, nu te duceam acolo. E un om bun, jur, nu știu ce a...

— Lasă-mă, sunt plină de nervi. Spune-i că nu-i mai fac jocul, nu are decât să păstreze inelul.

— Ai răbdare câteva zile, îl scot eu de la el. Sâmbăta viitoare mă văd cu el și...

— Ok. Timp de două zile, Sandra l-a rugat insistent pe Angel să-mi dea inelul, însă acesta i-a spus că nu mi-l va da decât personal, la o altă întâlnire.

— S-o creadă el! Nu mă mai vede!

— Zicea că atunci ai stat puțin că...

— Și ce vrea, Sandra? Să stau o noapte cu el? Să fac sex, ca să-mi revendic inelul? E nebun!

— Mă scoate din minți,. E atât de încăpățânat, încât nu-l recunosc! Timp de câteva zile, Angel a încercat să ia legătura cu mine, dar l-am ignorat. Îmi trimitea mesaje cu citate și cu versuri, menite să-mi transmită că mă plăcea și că mă dorea. Tocmai citeam un astfel de mesaj de la el, când m-a surprins Robert.

— Cunoscut acest zâmbet, mi-a spus, intrând în camera mea.

— Nu știi să bați la ușă?

— Am văzut lumină și știam că nu dormi.

— Dar puteam fi dezbrăcată... M-am așezat pe scaunul din fața toaletei, iar el s-a apropiat de mine și s-a așezat pe jos, în fața mea.

— Ce faci, Irina?

— Știi, uneori am impresia că tu îmi pronunți numele

diferit. Altfel decât ceilalți. Oare de ce? Nu mi-a răspuns, în schimb mi-a luat mâna stângă și mi-a mângâiat-o, privind-o atent. Mi-a sărutat delicat încheietura și și-a pus palma mea pe față, iar eu am înțeles că își dorea să-l ating. I-am răspuns așa cum voia, mângâindu-l pe față.

— De ce oftezi?, l-am întrebat.

— Nu oftez. Mă lași fără aer...

Aveam niște emoții care mă făceau să-mi controlez cu greu firea. „Nu fi nebună, Irina, nu este nimic între voi doi! El nu e al tău și nu va fi niciodată. Tu ești iubita fratelui lui, nu te iubește, doar e atașat de tine, toată iubirea e numai în mintea ta nebună, sunt doar închipuiri!”, îmi spuneam în gând, încercând să disimulez totul și să nu reacționez la gesturile lui tandre. Îmi aminteam de ziua în care mi-a spus că, atunci când mă privește, vede fluturi și încercam să înțeleg dacă afirmația lui a fost întâmplătoare, sau a fost de fapt o declarație de dragoste. „Asta s-a întâmplat demult. Poate că a și uitat ce a spus atunci. Și poate că totuși a glumit, poate chiar se referea la fluturii de pe rochia mea, nu la fluturii iubirii. Sunt simple fantezii, Irina, scoate ți din cap că te iubește altfel decât s-ar cuveni!”

— Ce se întâmplă cu tine?, l-am întrebat. De unde vii?

— M-am plimbat.

— Singur?

— Cu tine.

Am întors privirea și am încercat să mă adun, ca să alung toate emoțiile care puseseră stăpânire pe mine. El a scos ceva din buzunar și mi-a pus în palmă, apoi mi-a strâns pumnul. L-am deschis de îndată și am văzut inelul meu, pe care mi-l luase Angel. „Cum a ajuns inelul la el?! Știe tot?! De unde?!” El a luat inelul, mi l-a pus cu grijă pe deget, apoi mi-a pupat din nou mâna. Nu puteam spune nimic, deși prin minte îmi treceau mii de întrebări și de gânduri. S-a ridicat brusc și a venit în spatele meu, îndemnându-mă să mă întorc cu spatele la el și cu față

către oglindă. Mi-a prins părul și a început să se joace cu el, privindu-mă. Încercam să par stăpână pe mine, dar aveam impresia că inima mi-o lua razna și că mă apuca un fel de tremurat. Mi-am scos cerceii, iar apoi, ca să-i distrag atenția, am tras cu putere de șiragul de mărgеле pe care îl purtam la gât. Acestea s-au împrăștiat pe măsută și pe jos, făcând un zgomot ca un ropot puternic de ploaie. El s-a aplecat repede să le adune, dar, văzând că mă amuzam pe seama lui, a renunțat. A venit din nou în spatele meu și a tras de ața de care erau legate mărgелеle ce tocmai căzuseră pe jos. Ca să-mi fac de lucru, am început să-mi periez părul, iar el stătea nemișcat și îmi privea reflexia în oglindă.

— Ce vezi?, l-am întrebat, sperând și dorindu-mi în sinea mea să-mi spună din nou că vede fluturi.

— Ce văd acum?

— Da...

— Văd... restul vieții mele.

Am închis ochii imediat, pentru că nu mai suportam să-l privesc. Aveam impresia că în ochii mei ar fi putut să vadă toată iubirea pe care i-o purtam. L-am simțit îndepărtându-se de mine și am deschis ochii, doar când am auzit ușa închizându-se în urma lui.

În fiecare dimineață mă trezeam cu același gând: să mi-l scot pe Robert din inimă și din minte. Să scap de iubirea bolnavă și obsesivă pentru el. Îmi impuneam să-mi schimb atitudinea față de el, să-l mint cu îndârjire, arătându-i că nu simțeam nimic pentru el, în afară de sentimente prietenești.

Îmi propuneam să fiu distantă, să-l evit și să-i arăt că îl iubeam pe Matei. Dar îmi era foarte greu să port tot timpul o mască, doar pentru a mă proteja și pentru a-i proteja pe ceilalți de mine. În preajma lui eram distantă și indiferentă, dar noaptea, în singurătatea mea, îmi lipsea foarte mult. Era atât de aproape - și totuși, atât de

departe de mine. În fiecare seară îi scriam în jurnalul meu, câte o scrisoare imaginară, în care-i spuneam ce simțeam și cât de greu îmi era fără el. Știam că nu avea să citească vreodată scrisorile mele imaginare, dar trebuia să-mi exprim iubirea, care mă sufoca.

„Între noi este un întreg univers., deși ne despart doar două uși și un coridor. Adică o bucățică mică din acest imens Pământ. Și totuși, suntem atât de departe unul de celălalt. Dar, uneori, am impresia că îți aud inima bătând. Și uneori am impresia că respiri lângă mine. Știu, sunt doar închipuiri nebune. Dar te doresc atât de mult aproape, încât imaginația mă ajută să scap de suferință.” scriam în jurnalul meu. Am auzit o bătaie în ușa dormitorului și am tresărit.

— Te deranjez?, m-a întrebat Robert, strecurându-și capul prin ușa întredeschisă.

— Nu, intră!

— Irina, aș vrea să stăm puțin de vorbă.

— Ok, te ascult. Stăteam la măsuța mea cu oglindă, pentru că acolo scriam de obicei. Am băgat jurnalul în sertar și m-am întors către Robert, care se așezase pe colțul patului. Habar nu aveam că el venise să facă ceea ce eu nu reușeam să fac de atâta timp: să-și ia adio de la mine.

— Te ascult, i-am spus.

— Știi, m-am gândit foarte mult la tot. La noi. Am încercat să înțeleg ce se întâmplă și unde s-a ajuns. Pentru că nu era ok. Știi cât te prețuiesc și știi că...

— Lasă preludiul, treci direct la subiect.

— Mi-am reevaluat sentimentele. Aveam impresia că te iubesc mai mult decât pe o prietenă, dar nu e așa. Țin la tine doar că la o prietenă foarte bună, ca la cineva din familie. Te plac, ești minunată, mi-ai schimbat viața și poate de aceea am crezut și am confundat lucrurile.

— Le-ai confundat?

— Da. Am confundat dragostea, cu sentimentele de

prietenie. Adică, știi și tu, un bărbat îndrăgostit de o femeie nu ar putea să o știe în aceeași casă cu el, făcând dragoste cu altul. Ori, pe mine asta nu mă deranjează. Mă simțeam singur și ai fost doar un refugiu...

— Refugiu... Ok. Ce vrei să spui mai exact?

— Că, în sfârșit, am înțeles ce simt pentru tine. Dragoste prietenească – și nimic mai mult. Cuvintele lui mă răneau atât de tare, încât simțeam nevoia să urlu de durere. M-am întors cu fața către oglindă, pentru că nu suportam să-l mai privesc. Străduindu-mă să nu par afectată de ceea ce îmi spunea, am început să-mi desfac părul și să-l piaptăn, pentru că trebuia să joc teatru până la capăt și să îndur acea discuție.

— Știam asta, am spus cu un ton nesigur.

— Ce anume?

— Că nu mă iubești decât ca pe o prietenă. Știam că sunt doar un refugiu. Era și normal...

— Ne-am lăsat păcăliți de niște chestii, nu?

— Da.

— Știi, am avut impresia că și tu mă iubești altfel.

— Știi bine cât îl iubesc pe Matei! Poate că și tu ai fost un refugiu. Poate că te comparam. Aveai chestii pe care el nu le avea, am luat de la tine chestii pe care el nu mi le oferea. Ai fost mereu alături de mine și...

— Ce mă bucur că, în sfârșit, am stabilit asta! Pentru că nu eram liniștit. Și am de gând să-mi văd de viața mea.

— Până acum de ce nu ți-ai văzut de viața ta? Ce te-a ținut în loc? Robert s-a ridicat și a venit în spatele meu. Cu toată puterea care îmi mai rămăsese, am ridicat privirea către reflexia lui din oglindă. Când privirile ni s-au întâlnit, am zâmbit amar.

— Ți-am spus să-ți faci o iubită. Stăteai numai după fustița mea, era și normal să confunzi lucrurile.

— Bine, au fost și niște momente care ne-au legat, dar...

— Nu ne-a legat nimic, Robert. Erau doar închipuiri,

atât. Oamenii nu trebuie să fie singuri, iar noi ne-am refugiat unul în altul.

— Oricum, vei rămâne cea mai bună prietenă a mea – și vreau să știi că te poți baza pe mine.

— Cred că ar trebui să mă bazez mai mult pe iubitul meu, nu crezi? Și tu să îți vezi de viața ta.

— A venit Matei. I-am auzit mașina. Te las să dormi, bine?

Noapte bună.

— Somn ușor.

Privirea pe care mi-a aruncat-o în oglindă a fost un bun rămas, care mi-a sfâșiat sufletul. Niciodată nu își lua rămas bun, fără să mă sărute pe frunte, sau fără să-mi pupe mâna, dar acum a plecat ca un străin. Imediat ce a închis ușa în urma lui, am început să plâng. M-am încuiat în baie, pentru că știam că aveam nevoie de timp ca să plâng. Mă zbăteam între gânduri contrare și încercam să înțeleg dacă ceea ce se întâmpla era real.

Nu înțelegeam de ce se schimba atât de drastic, dintr-o dată. Mă durea cumplit, pentru că eram dependentă de dragostea lui, cu toate handicapurile ei. Pe mine mă împlinea. Am scris în jurnal tot ceea ce îmi spusese, resemnată și convinsă fiind că iubirea a fost doar închipuită de mine, născocită probabil din nevoia mea disperată de a avea iubirea lui. „Trebuia să se întâmple asta. Unde s-ar fi ajuns, dacă am fi continuat cu ideea iubirii dintre noi? Ar fi ajuns și el să creadă că mă iubește. Avea dreptate Sybille, un bărbat care te iubește nu te poate ști în aceeași casă cu alt bărbat, nu te poate vedea în fiecare zi, iubindu-l pe altul. E foarte clar totul. Robert a găsit în mine prietena care-i lipsise, poate chiar niște sentimente părintești, iar eu poate că am găsit câte ceva din prințul închipuirilor mele. Dar până la iubire e mult. Bine că se oprește totul aici. Bine că am aflat că nu mă iubește, chiar dacă doare îngrozitor!”

Câteva săptămâni ne-am purtat ca doi străini.

Începusem să cred că nu mă iubise niciodată, iar în ziua în care a venit acasă cu noua lui iubită, mi-a confirmat asta. Ne povestise despre ea și știam că ieșeau de ceva vreme și, cu toate acestea, nu eram pregătită încă să-l văd alături de o femeie. Alexandra nu era o frumusețe, dar era o fată drăguță, care știa să se facă plăcută. Era înaltă și slăbuță, avea părul lung și drept, vopsit roșcat și ochii căprui, foarte expresivi. Părea cumintică și se vedea că îl adoră pe Robert. Deși era mai mare decât mine cu trei ani, părea imatură, nesigură pe ea și prea copilăroasă. Când a adus-o acasă, mi-am testat stăpânirea de sine, pentru că eu îl iubeam pe Robert și îmi era imposibil să nu fiu geloasă.

— Eram foarte curioasă să te cunosc, mi-a spus iubita lui Robert, când am făcut cunoștință.

— Și eu. Mă bucur că Robert are o iubită atât de drăguță. Zâmbeam și eram amabilă cu ea, iar la cină am servit-o frumos, străduindu-mă să fiu cât se putea de detașată. După cină i-am arătat colecția mea de păpuși cu cap din porțelan, de care eram foarte mândră.

— Am auzit că ești o persoană deosebită și că am multe de învățat de la tine, mi-a spus ea.

— Se mai și exagerează. Vezi că lumea din jurul meu este cam subiectivă. Mă iubesc toți prea mult și de aceea îmi atribuie calități pe care nici nu le am.

— Mi-ar plăcea să devenim prietene, mai ales că Robert mi-a spus că ar vrea să petrecem mai mult timp aici.

„Cum vei putea, Irina, să o vezi toată ziua lângă el? Cum vei putea asista la iubirea lor, la mângâierile lor și cum vei putea dormi cu gândul la nopțile lor, atât de aproape de tine?”

— Alexandra, vom fi prietene, dar cu o condiție. Să-l iubești pe Robert. Să nu-l rănești vreodată, am spus, făcând eforturi disperate să nu izbucnesc în plâns.

— Promit! Îl iubesc de mor!, mi-a spus ea, îmbrățișându-mă.

Robert ne-a surprins îmbrățișarea și mi-a aruncat un zâmbet apreciativ. Prima lor noapte atât de aproape de mine, a fost chinuitoare pentru sufletul meu, care încă nu accepta schimbarea și care încă nu se resemnase cu gândul că el nu îmi aparținea. „Ești nebună, Irina? Ești obsedată? Trebuie să accepți că el are viața lui, că are dreptul să facă ce vrea, că se va însura, că între voi doi nu a fost și nu va fi niciodată nimic mai mult decât o prietenie!” Cu tot zbuciumul gândurilor mele, nu reușeam să adorm. Matei dormea adânc și, pentru că nu aveam stare, am coborât în living să-mi fac de lucru. Am pierdut vremea, încercând să urmăresc o emisiune la televizor, apoi am urcat spre camera mea. Numai că pașii mei erau coordonați de o minte nebună și de gânduri obsesive. În loc să mă fi dus în camera mea, am intrat în camera de lângă dormitorul lui Robert. Acea cameră avea terasă comună cu dormitorul lui și mi-a trecut prin minte să merg să mă uit pe fereastra camerei lor. „Oprește-te, nebuno, ce vrei să vezi?! Spionezi oamenii în intimitatea lor?”, mă gândeam conștientă că mă purtam anormal. Dar pașii mei mergeau înainte, din dorința de a-i spiona.

Poate că aveam nevoie de o confirmare, să-i văd îmbrățișați, să-i văd dormind ca pe doi îndrăgostiți și să accept, în sfârșit, realitatea. Mi-am lăsat în cameră sabotii cu care stăteam prin casă, pentru că aveau tocuri și mă temeam să nu fac gălăgie, iar apoi am ieșit desculță pe terasă. M-am apropiat încet de fereastra dormitorului lui Robert, prin care se zărea lumina unei veioze aprinse.

Se spune că acela care ascultă pe la uși, riscă să audă ceea ce nu-i place. Exact la fel se întâmplase și cu mine. Imaginea care m-a izbit din dormitorul lui Robert, m-a lăsat fără aer. El și iubita lui erau dezbrăcați și făceau dragoste. Aș fi vrut să plec de acolo, dar ceva mă ținea în loc. Poate că eram sadică, pentru că numai o sadică poate să se mutileze sufletește, așa cum o făceam eu în acele momente. Mi-l imaginasem de foarte multe ori pe

Robert, făcând dragoste și mereu mă întrebam dacă era un amant bun și pasional. Acum vedeam cum era. Și chiar dacă eu nu mi-l imaginasem cu altă femeie, acum vedeam cât de tandru era cu ea, vedeam cum o mângâia și cum o săruta. Mi-am pus mâinile la ochi și am început să plâng. Am plecat de acolo cât de repede am putut și am coborât în living, ca să pot plânge în liniște. Într-un târziu am adormit, rătăcită pe una dintre canapele. Dormeam adânc, când am simțit că eram ridicată în brațe și am deschis ochii. L-am văzut pe Robert și m-am trezit instantaneu.

— Vrei să răcești?, m-a întrebat, urcând scările spre etaj, cu mine în brațe.

— Nu mi-era frig.

— Nu mă refer la faptul că dormeai dezvelită.

— Dar la ce?

— Lași uși deschise, stai în curent, umbli desculță pe terase și îți lași papucii aiurea prin casă. Abia atunci am realizat că, în nebunia mea, nu am închis ușa terasei și că îmi lăsasem și sabotii în camera de lângă. Deci, știa că l-am spionat. Eu nu intram niciodată în acea cameră, așa că nu aveam argumente cu care să încep să mă apăr. Robert m-a dus în camera mea, nu în dormitorul lui Matei și m-a așezat pe pat. M-a învelit cu plapuma și s-a oprit puțin, să mă privească.

— Vrei să stau puțin cu tine?, m-a întrebat încet.

— Nu. Nu o lăsa singură pe Alexandra. S-a așezat pe pat lângă mine și a început să mă mângâie pe păr, ca pe un copil trist și bolnav. Chiar eram bolnavă. Eram intoxicată de iubirea pentru el.

— O iubești?, l-am întrebat, ținând ochii închiși.

— Da.

— Mă bucur pentru voi. Noapte bună. Mi-e foarte somn.

— Îmi dai voie să te pup pe frunte, așa cum făceam înainte?

— Înainte, când confundai lucrurile?

— Da.

— Bine. S-a apropiat de mine și m-a pupat pe frunte, dar, în loc să se retragă imediat, și-a lipit obrazul de al meu și a stat așa câteva clipe, cu ochii închiși. Îmi aminteam de sărutul inventat de noi la mare, când doar ne-am atins obraji, în mângâieri ușoare.

— Cred că ai ceva ciudat, o energie aparte, mi-a spus el încet. Pentru că de câte ori vin atât de aproape de tine, rămân fără aer...

— Pleacă, până nu confunzi iar lucrurile. A ieșit din camera mea, stingând lumina și luând și sufletul meu cu el. Aceea a fost ultima mea apropiere de Robert. Pentru că, din noaptea aceea, s-a purtat ireproșabil. După o perioadă, m-am obișnuit cu Alexandra și parcă reușeam să mă detașez și de Robert. Sau poate că doar mă mințeam, ca să scap de supliciul suferinței. Ea era mai tot timpul prezentă în casă, dar o țineam la distanță. Eram prietenoasă și drăguță cu ea, însă refuzam să devenim atât de apropiate, încât să-i suport confidențele despre Robert.

— Părul tău e natural, așa ondulat?, m-a întrebat ea, într-o zi.

— Tot ce am e natural, am răspuns, gândindu-mă că ar putea face aluzii și la sânii mei, de care se mira mereu, enervându-mă.

— Irina, mă înveți și pe mine să mă îmbrac?

— De ce să te înveț eu? Fiecare are stilul său...

— Da, dar tu te îmbraci diferit, deosebit și...

— Pot eventual să-ți spun câteva reguli, dar să te înveț, nu am de ce. Trebuie să știi ce stil ai, să te îmbraci așa cum îți place. Eu nu țin cont de modă.

— Dar te îmbraci foarte frumos. Toată lumea te admiră.

— Tu vrei să te îmbraci frumos, sau să fii admirată?

— Și una și alta. Am văzut că ești un fel de idol în gașca voastră, că toată lumea îți cere părerea.

— Asta nu înseamnă că eu fac totul corect. Unii sunt

subiectivi, poate din cauză că mă îndrăgesc foarte mult. Îndrăgesc omul și de aceea mă văd mai frumoasă și mai elegantă decât sunt.

— Înseamnă că și Robert te îndrăgește foarte mult. Pentru că are mare încredere în gusturile tale. Și te admiră mult, pentru felul în care te porți.

— Asta ține de educație: felul cum mergi, cum vorbești, cum te porți la masă.

— Vreau să învăț de la tine.

— Bine. Atunci copiază-mă și întreabă-mă când consideri că te pot îndruma.

— Și eu te rog mult să-mi spui atunci când fac vreo gafă, să-mi atragi atenția, ok?

„Chiar așa, ce-ar fi să-i creez lui Robert o copie a mea?”, mă gândeam. Mă amuza ideea de a o învăța să se poarte exact ca mine, să se îmbrace ca mine, să asculte aceeași muzică, să folosească același parfum, gândindu-mă că l-aș fi putut tortura pe el. Pentru că încă eram geloasă și, din gelozie, simțeam nevoia să mă răzbun, să nu fiu singura care suferea.

— Până una alta, vreau să-ți dăruiesc ceva.

— Ce?, m-a întrebat ea, entuziasmată.

— Un parfum. Cel pe care-l folosești e vulgar. E prea dulce și prea bătrânesc pentru tine. Nu ți se potrivește și nu e de toată ziua.

— Mie îmi plac mult parfumurile tale! Ai o groază. Care e preferatul tău?

— Acesta: Diabolique, Nanette Lepore. Ți-l dăruiesc.

— Îți mulțumesc din inimă! Am auzit că e foarte rar și scump.

— Așa e. Numai că trebuie folosit cu măsură, nu toată ziua și nu oriunde. În seara aceea trebuia să ieșim la un restaurant, unde un prieten își serba ziua de naștere. Toată lumea era gata de plecare, numai Alexandra nu mai cobora din camera ei. Eu fiind o fire punctuală, eram deja iritată, atunci când ea și-a făcut apariția în living.

— E bine așa?, m-a întrebat ea, făcând o piruetă în fața mea.

— Ai cumva un număr de circ, în seara asta?, am întrebat-o, serioasă. Robert și Matei au întors privirea către mine, mirați probabil de replica mea prea directă.

— Nu e ok?

— Ce treabă are corsetul acela, cu pantalonii? Roșu cu pantaloni pepit? Satin cu stofă? N-ai o cămașă? Sau o fustă la corsetul ăla?

— Bine. Mă așteptați să mă schimb?

— Și fă ceva cu machiajul ăla. Arăți ca un clown. Corset roșu și fard mov? Please! Alexandra a plecat în camera ei și a lui Robert, iar eu am pornit televizorul, știind că mai aveam de așteptat.

— Măcar parfumul e potrivit, a spus Robert, cu un ton ironic.

— Iubita, nu ai fost prea dură cu ea?

— Ea mi-a cerut s-o învăț. Doar nu o s-o menajez acum. Lasă, nu e din cristal.

— Ți-a cerut s-o înveți?, m-a întrebat Robert.

— Da. Vrea să fie ca idolul tău. Robert m-a privit pătrunzător, iar eu i-am zâmbit ironic. Petrecerea aceea m-a ajutat să mă apropiu de Alexandra. Eu eram un suflet sensibil la străduința ei de a se face plăcută, într-o lume sceptică, care primea destul de greu un membru nou în gașcă. Toată seara a asistat la adulațiile celor care mă iubeau - pentru că pe mine mă iubea toată lumea. Eram caldă, prietenoasă și foarte veselă. Adunam lume în jurul meu, pentru că aveam multă energie pozitivă.

— Așa de mult mi-ar plăcea să fiu ca tine!, mi-a spus Alexandra entuziasmată, în drum spre Snagov.

— Tu trebuie să fii ca tine, nu ca altcineva. E bine să copiezi lucrurile care îți plac de la alții, dar trebuie să ai propria personalitate. De unde știi că nu ești mai plăcută ca mine?

Robert mi-a aruncat o privire scurtă, în oglinda

retrovizoare – moment în care l-a surprins pe Matei sărutându-mă.

— E normal să vrea oricine să fie ca prințesa mea frumoasă, a spus el euforic. Matei băuse puțin mai mult și nu se mai putea stăpâni să mă îmbrățișeze și să mă sărute. Îl respingeam discret, dar era dornic și nerăbdător să facă dragoste cu mine.

— Mai e mult până acasă?, l-a întrebat pe Robert, care conducea încet.

— Dar unde te grăbești, frate?

— Să fac dragoste cu cea mai frumoasă fată din lume.

— Ce, te așteaptă la noi acasă? Și cu mine ce faci?, am întrebat, încercând să-i distrag atenția lui Matei, care nu mai ținea cont nici măcar de prezența lui Robert și a iubitei lui.

— Dar să o faceți pe silent, ok?, a spus Alexandra, fără să-și dea seama ce gafă făcea.

— De ce, se aude din dormitor?, a întrebat Matei vesel.

— Nu, din dormitor nu. Dar v-am surprins în living, atunci când aveai treabă cu pianul ăla, a spus ea izbucnind în râs.

— Alexandra, mâine vom avea lecția despre discreția unei doamne, i-am spus cu un ton tăios.

— Ok. Sper că nu am supărat, mă gândeam că...

— Las-o așa, am spus și l-am respins pe Matei, care s-a potolit de îndată ce a observat că mă enervasem.

A doua zi, am mers la cumpărături în București, cu Alexandra și cu Robert. Eu trebuia să cumpăr cadouri pentru o prietenă care se pregătea să nască, iar Robert voia să-și cumpere câteva cămăși. Era pentru prima dată când plecam de acasă numai noi trei și, de îndată ce am vrut să urc în mașină, am conștientizat că locul din față de lângă el, nu mai era al meu. Am deschis repede portiera din spate, dar Robert a venit și m-a oprit.

— Locul tău este în față. Mereu ai stat acolo.

— Locul ăla nu mai demult al meu. Iubita ta trebuie să

stea lângă tine.

— Nu și când ești tu.

— Te rog să stai în față, maiestate, mi-a spus Alexandra, apărând lângă noi cu un zâmbet larg. Am urcat în spate, iar ei doi în față, privindu-se lung. „Maiestate? Nu mai sunt nici maiestate și în niciun caz pentru ea.” Era evident că goana prin magazine a plictisit-o sau probabil că era geloasă că Robert se consulta numai cu mine, când își cumpăra ceva. Eu nu ceream opinia pentru ceea ce alegeam, fiindcă știam foarte bine ce-mi doream. În anumite magazine eram cunoscută de vânzătoare și de aceea le salutam și le pupam, schimbând câteva vorbe cu ele. Într-o parfumerie, vânzătoarea, care mă cunoștea, mi-a dăruit o pungă plină cu eșantioane și mi-a povestit despre un nou eye-liner, de care eram interesată. În drum spre Snagov, am oprit la o piață de unde cumpăram, de obicei, fructe.

— Domnișoară, de când nu v-am văzut!, mi-a spus o tanti de la care cumpăram mereu roșii.

— Săru' mâna! N-am mai trecut. Ce mai face nepoțelul dumneavoastră?

— Crește, vă mulțumesc! Uitați că ați ținut minte...

Am cumpărat câteva roșii de la ea și, când am plecat, m-a pupat. La întoarcerea spre Snagov, am observat că Alexandra părea abătută și mă întrebam dacă nu cumva era geloasă pe faptul că Robert mi-a acordat mie mai multă atenție, decât îi acordase ei.

— Ești obosită?, am întrebat-o.

— Da.

— Și supărată cumva?

— Voiam să merg și eu până la un magazin, dar a închis deja.

— De ce nu ai spus?

— Păi dacă tu stai și te întinzi cu toate vânzătoarele!

— Cum ai spus?

— Parcă erai o lady. Ar trebui să ai și tu niște pretenții,

nu? Înțeleg că ești drăguță și amabilă, dar chiar cu toată lumea? Te pupi și cu aia din piață?, a spus ea, fără să realizeze ce greșeală făcea.

— Cum îți permiți să-mi faci tu mie observație, cu cine mă întind și cu cine nu?

— Ai înțeles greșit, Irina...

— Am înțeles foarte bine. Nu ar trebui să mă întind cu toată lumea, mai ales cu niște vânzătoare, nu? Ți s-a părut aiurea că m-am pupat cu doamna din piață?

— Păi da, e o țărancă și...

— De ce? Pentru că ar trebui să mă consider superioară? Prin ce? Prin faptul că am mai mulți bani și nu sunt vânzătoare? Pentru că mă plimb cu mașina asta și ea poate merge cu autobuzul? Pentru că eu stau într-o vilă și ea nu?

— Irina...

— Ține-ți gura, Robert. Spune, Alexandra! Cu ce le sunt eu superioară, vânzătoarelor? Dacă ele sunt vânzătoare și mă servesc, înseamnă că trebuie să le tratez ca pe niște slugi?

— Nu, dar...

— Las-o așa. Te-am supraapreciat. Iar tu mă confunzi. Încearcă să vezi omul din spatele unui ceas Bvlgari, care ți-a orbit retina cu strălucirea lui. Eu nu sunt un copil de bani gata, plin de fițe! Și oricine aș fi și oriunde aș ajunge, oricât lux aș avea în jur, voi rămâne la fel. Pentru mine toți oamenii sunt egali, iar diferența o face doar caracterul lor. Atât.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Nu mă ajută cu nimic să-mi dai dreptate. Ar trebui să lucrezi la valori.

— Credeam că...

— Auzi, tu vrei să fii ca mine? Dar numai partea în care să fii ovaționată și adorată? Pentru ce? Pentru că te îmbraci frumos și îți plimbi fundul prin mașini de lux? Asta va stârni doar invidie, să știi. Și mai vrei să fii prietena

mea? Nu, mulțumesc! Nu vreau prieteni care desconsideră oameni! Robert mi-a aruncat o privire apreciativă, în oglinda retrovizoare și a dat volumul muzicii mai tare, încercând, probabil, să ne dea de înțeles că ar trebui să punem capăt acelei discuții. De fapt, melodia care rula era *Fallen*, melodia de care pe mine și pe Robert ne legau amintiri frumoase.

— N-ai și tu o muzică mai ca lumea?, a întrebat Alexandra.

— Ador melodia asta, a spus Robert.

— E faină, dar pune și tu ceva mai vesel.

— Pune ceva mai comercial, Robert, am spus, neputând să mă abțin. În seara aceea am pregătit cina împreună cu Oli și cu Robert. De când locuia cu noi, Alexandra nu ne ajuta niciodată la pregătirea meselor. Mai mult de atât, nu respecta programul obișnuit al casei, pentru că avea un program haotic de somn și de lenevit la televizor.

— Alexandra, tu ai observat că în casa aceasta există un program?, am întrebat-o, când a apărut la cină, după o oră.

— Da. Scuze că iar...

— Nu trebuie să te scuzi. Întârzii mereu la masă, te așteptăm și ne facem toți programul după tine. Ți se pare normal?

— Nu mi se pare normal că sunt ore fixe.

— Zău? Draga mea, altfel nu reușim să luăm mesele ca o familie. Programul acesta este de când m-am mutat eu în casa asta. Și nu l-am făcut pentru că vreau eu ca alții să trăiască după reguli, ci pentru că vreau să petrecem timp împreună, ca o familie. Înțelegi?

— Da.

— Te-aș ruga să respecti acest program, apoi poți face ce vrei. În orice caz, nu o să pierd timp din viața mea, așteptând după tine. Am tabieturile mele, la care nu renunț. Și am responsabilități. De mine depind oameni -

și, mai ales, un copil mic. Dacă nu te poți adapta, măcar spune-mi și nu mai așteptăm.

— Ok. O să-mi pun ceasul să sune, doar pentru că maiestatea sa a instaurat teroarea în palat.

— Ești impertinentă, i-a spus Robert.

— De ce? Pentru că nu sunt la dispoziția maiestății sale?, a spus ea, ridicând tonul.

— Nu ți-a cerut nimeni să fii la dispoziția nimănui. Irina are dreptate. Așa e frumos, să mâncăm toți împreună, să ne bucurăm de mese împreună, a spus Robert, ferm.

— Alexandra, nu cumva eu sunt la dispoziția ta? Nu mă ajuți niciodată să prepar masa, abia dacă speli niște vase și o faci foarte rar. Sunt cumva servitoarea ta?

— Nu face Oli, asta?

— Oli e în vârstă și are toată casa pe cap.

— Și ce? Nu e plătită pentru asta? Am privit-o pe Alexandra ca pe o casă arsă și mi-am înăbușit orice replică. Era foarte clar că noi două aveam mentalități diferite. Nu eram subiectivă și nu era vorba de gelozia mea pe ea, ci de faptul că ea nu avea valori. Matei și Robert nu au scos niciun cuvânt, conștienți că aveam dreptate.

— Matei, chiar voiam să te rog ceva. Aș vrea să mai angajăm pe cineva, care să vină o dată pe săptămâna să o ajute pe Oli la curățenie, i-am spus lui Matei.

— Eu de când îți spun! Tu nu și nu, că faci curat în toată casa!

— Uneori pot, alte ori nu, dar vreau mai mult timp pentru mine, pentru tine – și, mai ales, pentru Cesara.

— Bună decizie, iubita. O să mă ocup de asta. Nu vreau să mai miști niciun ac.

— Nici chiar așa. Ador să fac treabă, să gătesc, să calc, dar aici e prea mult. Și vreau să o mai menajăm pe Oli, îi ajunge de douăzeci de ani, de când vă crește.

Oli, era menajeră în familia lui Matei, încă de când era el mic. Când el și Robert s-au mutat la Snagov, ea a

insistat să locuiască cu ei. Îi crescuse și le era ca o mamă, pentru că mama lui Matei era o aristocrată tipică, preocupată doar de bunăstarea și de educația copiilor. Dar pentru asta nu trebuia să le dedice prea mult timp.

— Mă ierți?, m-a întrebat Alexandra, cu un ton copilăros.

— Doar dacă îmi dai o îmbrățișare, am spus zâmbind. Ea s-a ridicat bucuroasă și a venit lângă mine. Am îmbrățișat-o strâns și am pupat-o pe obraz.

— Nu-mi doresc decât să fim ca o familie, am spus. În rest, fiecare poate face ce vrea.

— Ok. O să fiu cuminte.

— Hai să ne pregătim de petrecerea de mâine. Abia aștept să ieșim, îmi e dor de un chef, să dansez...

Îmi lipsea Robert din ce în ce mai mult. Îmi era dor să petrec timp cu el, să vorbim despre cărți, să ascultăm muzică, să jucăm șah, rummy, să râdem, să-mi țină sticluța de oă, să fie mereu atent cu mine. Îmi era dor de toate surprizele, de toată atenția și de gesturile lui, care îmi arătau dragostea. Acum îi acorda atenție Alexandrei, chiar dacă nu-i pregătea ceaiul, chiar dacă nu-i tăia mâncarea în farfurie, așa cum mi-o tăia mie, odinioară, chiar dacă nu făcea pentru ea tot ceea ce făcuse pentru mine înainte. Eram convinsă că se răcise de mine. Când nu mai puteam de dorul lui, apelam la amintirile pe care le aveam împreună. Citeam în jurnal momentele frumoase petrecute alături de el, scrise de mine cu meticulozitate, învățând pe de rost fiecare replică și fiecare moment. Începusem să accept ideea că el nu m-a iubit și că nu mă va iubi niciodată. Și parcă începea să-mi fie mai bine. Mă apropiasem mai mult de Matei, nu-l mai comparam cu Robert și-i vedeam calitățile. El se purta ireproșabil, arătându-mi dragostea și prețuirea, prin tot ceea ce făcea. Mă răsfăța excesiv și mă copleșea cu tot felul de surprize romantice. Robert era distant cu mine și părea concentrat pe relația cu Alexandra.

Dar când credeam mai mult că povestea dintre mine și Robert a fost doar o iluzie, doar ceva imaginar și trecător, s-a întâmplat ceva care mi-a răsturnat din nou întregul univers.

Pentru că ne doream o ieșire la munte, am adunat câțiva prieteni și am plecat într-un week-end, la cabana de vânătoare a unui prieten de-al nostru. Câteva zile la munte erau benefice pentru mine, mai ales că în ultima perioadă mă simțeam plictisită de rutina de la Snagov, dar și pentru Matei, care era foarte obosit după alergătura din ultima perioadă. Primele două zile mi le-am petrecut dormind, fără a-mi explica starea de oboseală pe care o aveam. Ceilalți se plimbau, jucau tot felul de jocuri, sau stăteau pe afară, de vorbă.

Îmi făcusem un obicei ca, înainte de culcare, să stau în livingul cabanei, ca să beau un ceai în fața șemineului. De obicei stăteam noaptea, după ce se culcau toți, pentru că acele momente erau singurele în care aveam puțină liniște și timp, să mă gândesc la ale mele. Aveam mare nevoie de clipe de singurătate, în care să pot reflecta la viața mea și la trăirile mele. Trecuse de miezul nopții, când am decis să merg în livingul cabanei, ca să-mi savurez ceaiul, convinsă ca toată lumea dormea deja. Coborând scările care duceau spre living, am auzit niște voci. Fără să fac zgomot m-am apropiat și m-am oprit pe ultima treaptă, de unde vedeam foarte bine partea de living unde erau canapelele și fotoliile. Cei care vorbeau erau Robert și Cosmin și mi-au trezit suspiciuni, pentru că vorbeau în șoaptă.

Cosmin era cel mai bun prieten al lui Robert, încă de când erau în liceu. Știam că ei doi își făceau confidențe și că Robert avea mare încredere în Cosmin. Curioasă să aflu despre ce vorbeau, am decis să-i spionez puțin. Uneori ai impresia că destinul acționează într-un mod pervers și sadic. Altfel nu-ți poți explica de ce te trimite în anumite momente cheie, acolo unde poți afla lucruri care

să-ți încurce viața. Pentru că, dacă nu ar exista acele momente cheie, ar rămâne multe lucruri pe care poate nu le-ai afla niciodată.

— N-ai fost în apele tale deloc, i-a spus Cosmin lui Robert.

— Nu știu ce am, nu sunt în toane prea bune.

— De ce, frate? Ia zi-mi de Alexandra, sunteți pe bune, pun deoparte bani de nuntă?

— Nu, vai...

— De ce? Mie chiar îmi place de ea. E o fată bună, liniștită și chiar drăguță.

— Este. Dar, oare, e de ajuns?, a spus Robert, abătut.

— Numai tu știi, frate. O iubești?

— Nu! Îmi e dragă, dar nu pot să o iubesc.

— De ce?

— De naiba să mă ia.

— Adică? Care-i faza?

— Mi-e și frică să vorbesc despre asta.

— Despre ce anume? Băi, sunt prietenul tău. Varsă tot, acum!

— Iubesc pe altcineva.

— Pe cine?!

— Nu contează, hai să schimbăm subiectul.

— Frate, pe cine iubești și eu nu știu?

— Mie mi-e frică și să mă gândesc la asta, iar tu îmi ceri să o spun cu voce tare?

— Te porți ca o muiere...

— Da, gata, lasă-mă. Vorbim altădată despre asta.

— Zi-mi pe cine iubești, nu mă mai fierbe atât! O cunosc?

— O cunoști.

— Pe cine, zi-mi odată!

— Pe Irina, a spus Robert foarte încet.

— Poftim?! Pe Irina?! Pe Irina a lui Matei?!

— Da. Și taci, poate apărea cineva și să ne audă!

— Nu se poate! Ti-ai pierdut mințile?

— Cred că da.

— Frate, nu pot să cred! Ea știe?

— Nu. Am avut grijă să nu mai știe. S-a lăsat un moment de tăcere, iar eu nici măcar nu respiram, ca să nu cumva să fiu descoperită că trăgeam cu urechea la conversația lor. Dar inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că ei doi o puteau auzi.

— A fost ceva între voi doi?, a întrebat Cosmin.

— Nu, ce să fie? Mă crezi nebun?

— Poate că doar o placi, n-ar fi de mirare, dar de iubit...

— Sunt îndrăgostit nebunește de ea, frate! Și nu de ieri de azi, de când o cunosc!

— Nu pot să cred. Băi, tu ești nebun de tot, cum naiba ai putut să te-ndrăgostești tocmai de ea? Din câte tipe ți-au trecut prin mână?!

— Mai bine nu-ți spuneam, că văd că nu îți mai revii!

— Fratele meu, trebuie să faci ceva, trebuie să-ți treacă, nu poți s-o iubești pe Irina! Nu ești un copil, ești un bărbat în toată firea!

— Și ce să fac? Hai să încheiem discuția asta de femei patetice.

— Păi ești patetic! Ce naiba e în capul tău?

— Crezi că n-am încercat să mi-o scot din suflet? Parcă n-ai ști cu cine stai de vorbă? La început credeam că doar mă simt atras de ea, mă gândeam c-o să-mi treacă, dar iată-mă, după atâta timp, foarte îndrăgostit de ea. Și, în loc s-o uit, simt c-o iubesc din ce în ce mai mult. Era pentru prima dată când îl vedeam pe Robert atât de deschis în fața cuiva și mi se părea un om total diferit de cel pe care îl cunoșteam. Cosmin a sorbit din paharul de băutură, în care se uita adânc și, preț de câteva clipe, n-au mai spus nimic. În geamul ușii de la intrare, îl vedeam pe Robert cum stătea pe fotoliu, ca un condamnat și privea îngândurat focul din șemineu.

— Ea ce atitudine are față de tine?, a întrebat Cosmin.

— Mă calcă în picioare, se joacă, mă provoacă, mătura

pe jos cu mine, mă dă de toți pereții și culmea este că mie îmi place.

— Tu ești sadic, să mor io!

— Sunt, vai de capu' meu...

— No, asta da veste! Nu m-aș fi gândit la așa ceva, în veci. Sper că vei avea grijă să nu-și dea seama Matei ce simți pentru ea. Nu poți să-i faci asta...

— Matei știe că țin enorm la ea, pentru că mereu o apăr cu vehemență, dar niciodată nu ar bănuși că aș putea să văd în ea, mai mult decât o prietenă.

— Prost și Matei asta! Nu știe să se poarte cu ea și să o prețuiască. Așa o femeie și tu să-ți bați joc.

— Mie îmi spui? Cât am încercat să-l fac să înțeleagă și când văd cât de inconștient este, mor de ciudă! Dar o iubește.

— Băi, tu ești sigur că nu ești doar atras de ea?

— Frate, am avut ocazia să o fac cu ea. Dar nu am putut. Parcă mi-a făcut vrăji, nu știu ce naiba să mă ia, să mai înțeleg.

— Știi ce cred eu? Că ar trebui să fii departe de ea, e nasol că sunteți tot timpul împreună.

— Habar n-ai cât de greu îmi e. O am lângă mine, dar nu o pot atinge, o văd cum suferă și cum îl iubește pe Matei...

— De ce nu pleci de la Snagov? Mută-te în București, în apartament. O iei și pe Alexandra și poate, cu timpul, o uiți pe Irina și reușești să o iubești pe Alexandra.

— M-am gândit și eu să mă mut, dar Matei și Oli nu ar înțelege și nu m-ar lăsa. Acolo e casa mea, ei sunt familia mea... și, oricum, nu pot pleca de lângă Irina. Știi cum e? Ca un drog! Abia aștept s-o văd dimineața. Dacă ți-aș spune câte nopți am plâns după ea. Mi-a intrat în sânge. Parcă trăiesc numai pentru ea. Și știu sigur că, oricât de departe aș fi de ea, tot n-aș putea să n-o iubesc. Să mă ia naiba! Ce patetic sunt! O să mă duc la un psiholog.

— Ce aiurea e viața asta, frate! Nici nu știu ce să-ți

spun, pentru că nu prea văd rezolvare la toată chestia asta! N-aș fi crezut că treci prin așa ceva. Poate îți trece, cu timpul.

— N-o să-mi treacă. Sunt vraște. Am încercat toate metodele ca să scap de ea, dar când o văd în față, se duce naibii toată rațiunea mea, tot. Băi, când mă apropii de ea, simt ceva ciudat, mă ia un tremurat, mă doare stomacul, nu-ți pot descrie.

— Ești bolnav rău, frate. Nașpa, pentru că nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla, dacă ar afla Matei. Ăla se împușcă în cap!

— N-o să afle niciodată. Nici el și nici ea.

— Vai de steaua ta!

— Dacă ai ști ce putere are asupra oamenilor. E o vrăjitoare!

— Am văzut. E șmecheră rău! Băi, și are niște priviri, cred că numai cu alea te-a prins în halul ăsta, a spus Cosmin amuzat.

— Habar n-ai ce priviri nebune și ce apucături are, câteodată, o iei razna, dacă nu ești supraom.

— Io tre' să mai beau ceva, ca să-mi revin. Sigur nu vrei puțin whisky? Cosmin s-a ridicat brusc de pe canapea ca să ia sticla de whisky și m-a văzut stând în pragul ușii. A rămas puțin blocat, iar Robert, care i-a văzut reacția, a întors imediat capul spre mine. Am pășit spre ei ținând cu grijă ceașca de ceai și m-am așezat pe fotoliul din fața lor. Mă simțeam de parcă urma să susțin cel mai dificil examen din viața mea.

— Deranjez?, am întrebat zâmbind forțat.

— De când ești acolo?, m-a întrebat Robert.

— Știți, eu mă duc sus că mi-e un somn... Noapte bună!, a spus Cosmin, plecând din încăpere, de parcă nu știa cum să scape mai repede de acolo. Ceea ce auzisem mă răvășise atât de mult, încât făceam eforturi ca să-mi adun gândurile și să nu izbucnesc în plâns. Priveam, îngândurată, focul din șemineu și-l ignoram pe Robert,

care mă studia atent, întrebându-se dacă am auzit ceva din discuția dintre el și Cosmin. Am pus ceașca de ceai pe măsuță, pentru că-mi tremurau mâinile vizibil și aveam impresia că o voi scăpa pe jos.

— De cât timp erai acolo, Irina?, m-a întrebat încet.

— Abia am venit, deci n-am auzit nimic, dacă ești îngrijorat.

— Nu ai auzit, sau nu ai vrut să auzi?

— Ce variantă îți convine mai mult?

— Ceva din ce ai auzit, te-a deranjat.

— De ce crezi asta?

— Pentru că te cunosc.

Nu-mi mai puteam stăpâni emoțiile. Am izbucnit în plâns și, ca să nu mă vadă, mi-am acoperit fața cu palmele. Robert s-a ridicat de pe canapea și s-a așezat în fața mea, pe podea. A început să mă mângâie cu dosul degetelor pe palmele cu care îmi acopeream fața.

— Nu mai plânge, Irina. Simt fiecare lacrimă de-a ta, că pe un cuțit în inimă.

— Pleacă, te rog. Pleacă!

— De ce, Irina? Mă ai la picioarele tale și mă alungi?

— Te rog... te rog să pleci. S-a ridicat și a plecat spre treptele ce duceau în dormitoare, iar mie îmi venea să fug după el și să-l strâng în brațe, să-i spun că-l iubesc – dar știam că nu trebuia să fac asta.

— Iartă-mă, am spus în șoaptă, printre lacrimile care îmi inundau fața, crezând că Robert era suficient de departe de mine, ca să nu mă audă.

— Să te iert? Pentru ce?, m-a întrebat el, întorcându-se.

— Pentru că... nu știu.

— Irina...

— Taci, să nu spui nimic, te rog! M-a privit tăcut, în timp ce eu contempnam, plângând, focul din șemineu. Nu știu cât timp am stat amândoi acolo, fără să ne vorbim, dar mie mi s-a părut o veșnicie. M-am ridicat brusc și am trecut pe lângă el fără să-l privesc, ca și cum ar fi fost un

obiect de mobilier. Am văzut reflectat în geamurile terasei, ca într-o oglindă, cum Robert a întins mâna spre mine și a făcut un gest în urma mea, ca și cum m-ar fi mângâiat – gest care a exprimat foarte bine ceea ce simțea în momentul acela și pe care, cu siguranță, aveam să nu-l uit vreodată.

Am plâns, până când am obosit. Matei dormea adânc, fără să aibă habar ce traumă trăia iubita lui. Îmi era imposibil să adorm, de aceea am coborât pe terasa cabanei, sperând că voi putea sta singură să plâng, fără ca să mă vadă nimeni. Eram sigură că toată lumea dormea, așa că speram la o oază de liniște. Nu am aprins lumina, ca să nu se vadă din camere și, pe bâjbâite, m-am așezat pe un fotoliu comod din ratan, aflat pe terasă. Era atât de întuneric afară, încât nu vedeam nimic altceva decât stelele și cifrele din fosfor, ale ceasului meu. Îmi aminteam că, în copilărie, mai stăteam noaptea, când nu puteam să dorm, pe terasa casei mele, într-un scaun balansoar și cântam încet, privind cerul. Dintr-o dată, am simțit că nu eram singură pe terasă și, deși mă obișnuisem cu întunericul nu vedeam nimic. În stânga, lângă fotoliul meu, era o canapea, pe care Robert stătea întins. Deși nu-l vedeam, mi-am dat seamă că era el, pentru că l-am simțit și i-am simțit parfumul. Am stat cuminte, fără să spun nimic, iar Robert stătea și el nemișcat și tăcut. La un moment dat, am auzit că se mișca pe canapea și, după câteva clipe, i-am simțit mâna pe mâna mea, pe care o țineam pe marginea fotoliului. Robert a început să mă mângâie pe mână și eu am început, involuntar, să-i răspund la mângâieri. Ne-am jucat așa câteva minute, mângâindu-ne ușor pe mâini, însă acei fiori îmi ajungeau până în inimă. La un moment dat, mi-a luat palma și a început să-mi deseneze cu degetul ceva și, după vreo două încercări, am înțeles că el contura o inimă. Într-adevăr, inima lui era în palma mea, iar eu abia acum realizez ce responsabilitate

enormă aveam.

Știam că trebuia să plec de acolo, de aceea m-am ridicat și mi-am tras mâna din mâna lui. Am făcut câțiva pași spre ușa cabanei, dar Robert a venit în urma mea și m-a prins de umeri. Îmi auzeam inima bătând și îmi era foarte frică. M-a întors cu fața spre el, iar eu m-am rezemat de tocul ușii. Nu îl vedeam, ci zăream doar conturul lui, în întuneric. Mă bucuram că el nu îmi putea vedea expresia feței, care, cu siguranță m-ar fi trădat foarte mult. A început să mă mângâie pe mâna pe care mi-o ținea, iar cu cealaltă mână a început să mă mângâie pe față și pe buze. Probabil că nici nu respiram și aveam impresia că eram ținută în locul acela. Îmi era ciudă pe slăbiciunile mele, dar și el era în aceeași situație, pentru că tremura vizibil. M-a pupat pe frunte și, când am întors obrazul și l-am atins de obraz, am simțit că avea fața udă. Atunci am înțeles că stătuse singur acolo în beznă, ca să plângă, încă de când plecasem eu în cameră.

Aș fi vrut să plec, să mă mișc, dar nu puteam. Aveam impresia că trupul meu nu-mi mai aparținea și până și mintea îmi era tulburată. Robert m-a pupat din nou pe frunte, apoi pe obraz, coborând către buze, abia atingându-mă. Nu mă mai puteam minți că nu voiam mai mult, că nu voiam să mă sărute – nu aveam cum să mă mint în momentul acela, iar el cu siguranță simțea asta. Am început să ne jucăm cu buzele, atingându-le ușor, conștienți că nu aveam voie să ne sărutăm. Eram doar două umbre – și, chiar dacă ne iubeam, umbrele sunt doar umbre...

Îmi doream enorm să-l îmbrățișez, dar știam că nu trebuia să fac asta. Mi-am adunat gândurile și puterile și am reușit să mă întorc cu spatele la el și să fac doi pași către intrare, conștientă că trebuia să fug de acolo. Dar, într-o fracțiune de secundă, Robert m-a prins cu putere de mână și m-a întors brusc spre el. Imediat mi-a prins fața între palme și m-a sărutat. L-am îmbrățișat și i-am

răspuns la acel sărut, la care cu siguranță am visat amândoi, prea multă vreme. Plângeam amândoi și ne sărutam strângându-ne în brațe, iar eu mă detașasem total de rațiunea mea. Sărutările noastre erau diferite de sărutările lumești, pentru că nu aveau nicio legătură cu atracția fizică, ci exprimau dragostea, în cel mai pur și mai adevărat sens. Realizam că era pentru prima dată în viața mea, când simțeam fluturii iubirii.

— Te iubesc!, mi-a spus el plângând, aproape mușcându-mă de buze. Te iubesc enorm! Auzindu-l, m-am trezit brusc. M-am smuls dintr-o dată din brațele lui și am plecat de acolo, urcând treptele în fugă. Probabil că iubirea avea mii de forme și de senzații și mereu surprindea cu ceva neștiut și neașteptat. Dar dacă, până atunci, am crezut că am fost îndrăgostită, de data asta știam că era pentru prima dată când iubeam cu adevărat.

Pe parcursul vieții ne îndrăgostim de multe ori și chiar suntem convinși, de fiecare dată, că trăim marea dragoste – ca, mai apoi, să realizăm că am trăit doar pasiuni trecătoare. Știam că iubirea pentru Robert nu era o pasiune trecătoare. Iubirea aceea mă durea prea tare și luptasem prea mult ca să o țin ferecată în mine. De ce trebuia să fie tocmai el? Oare ce pedeapsă perversă a destinului era asta? Încercam să mă mint că de a doua zi voi uita tot și că mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic. Dar știam că nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Mintea mea poetică îmi spunea că acolo, în noapte, în acel întuneric, două umbre și-au arătat iubirea, dar umbrele erau doar umbre, nu? Până și fluturii erau, de fapt, niște umbre...

Dimineța, la micul dejun, eram atât de abătută, încât nici nu realizam că ceilalți îmi vedeau tristețea. Matei mă studia atent, încercând să înțeleagă de ce nu eram în apele mele, iar ceilalți mă tachinau cu tot felul de glume. Evitam să-l privesc pe Robert, care din nou, după multă vreme, îmi pregătea ceaiul, exact așa cum știa că îmi

plăcea. Realizam cât de bine și-a ascuns sentimentele și trăirile și mă întrebam cum putea să se prefacă atât de bine? „Gata! Nu pot merge mai departe. Totul trebuie să se termine. Trebuie să plec din viața lui. Definitiv. E singura șansă ca să scăpăm unul de celălalt. Dacă eu sunt maestra deghizărilor și a fofilărilor, nu înseamnă că toată lumea trebuie să trăiască veșnic, cu masca pe față.”, îmi spuneam în gând. Nu mai conta ce simțeam eu și cât de greu avea să-mi fie. Luasem decizia să plec definitiv de lângă el.

„*Te iubesc atât de mult, încât simt că pot să te părăsesc...*”, am scris în jurnalul meu, când m-am întors acasă. Trebuia să fac ceea ce era corect față de el și față de Matei. Și față de mine. Am avut la dispoziție o noapte întreagă ca să mă gândesc și să iau decizia pe care o amânam de multă vreme, amăgindu-mă că iubirea noastră era trecătoare și că nu puneam pe nimeni în pericol.

— Matei, vreau să vorbim ceva, i-am spus, dimineață la micul dejun. Nu mai voiam să amân, știind că orice clipă de amânare, mă putea face să mă răzgândesc.

— Spune, iubita mea!

— Vreau să plec de aici.

— Poftim?

— Vreau să plec, cu tot sufletul meu. Robert a lăsat tacâmurile din mână și mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ce te-a apucat iar?, m-a întrebat Matei, aproape scăpând ceașca din mână.

— Nu e vorba de acum, s-au adunat, nu mai poate fi la fel.

— Irina, te rog, mă bagi în mormânt!

— De ce vrei să pleci acum, Irina?, m-a întrebat Robert, privindu-mă cu răceală.

— Tu de ce te bagi?

— Răspunde la întrebare!, a spus Robert, răspicat.

— Pentru că vreau să plec. Mă sufoc în casa asta, nu mai pot!

— Ce te sufocă?, a insistat Robert.

— Iubita, ce ai?, m-a întrebat Matei, venind lângă mine, ca un copil speriat.

— Vreau să plec și gata!

— Dar de ce?

— Nu știu.

— Nu mă mai iubești?

— Cred că nu te-am iubit niciodată.

— Cum adică?

— Cred că pentru mine ai fost doar o ambiție de cenușăreasă.

— Cum ai spus?

— Ai auzit foarte bine.

— Nu cred. Mă iubești. Văd asta. O simt!

— Te-ai gândit vreodată că poate mă prefac?

— Te prefaci? De ce ai face asta?

— Poți te rog să nu-l mai torturezi pe Matei, cu toate capriciile tale?, a intervenit Robert.

— Dar cu ce să-l torturez?

— Iubita mea, ce se întâmplă? Hai să discutăm. Știu că au fost probleme între noi, te-am înșelat, sunt un mare bou, dar te iubesc.

— Nu e vorba despre tine.

— Atunci? Zi-mi ce-ți lipsește! Te plictisești, nu? Hai să-ți găsim o ocupație, ai vreun hobby, vrei să-ți deschizi o parfumerie, vrei o galerie de artă, fac orice pentru tine.

— Nu mai ai ce face, Matei. Mă iubești?

— Enorm. Sunt nebun după tine!

— Atunci lasă-mă să plec. Nu sunt fericită aici.

— De ce? Explică-mi de ce!

— Nu-ți datorez nicio explicație. Plec și gata. Fac ce vreau cu viața mea. Matei a lovit cu putere farfuria și ceașca din fața mea, aruncându-le pe jos. Era impulsiv și, la nervi, își pierde controlul.

— Îți bați joc de mine?, mi-a spus el, strigând.

— Da. Dacă stau aici, îmi bat joc de tine!

— Există altcineva? N-are cum, nu? Ești toată ziua aici...

— Nu există nimeni. Eu sunt problema. Nu sunt pregătită de o asemenea relație. Sunt prea tânără, am alte nevoi...

— Ce nevoi? Cere-mi orice și îți ofer!

— Tu îmi oferi lucruri, Matei! Și mie nu-mi trebuie lucruri!

— Dar ce? Dragoste? Te iubesc enorm!

— Ba nu! Ai nevoie de mine. E o diferență.

— Ești nebună...

— Gata cu discuția. Irina, vreau să vorbim, mi-a spus Robert, ridicându-se și venind lângă mine.

— Ce să discut cu tine? Nu te privește această problemă.

— Matei, lasă-mă să discut eu cu ea, bine? Îi scot eu gărgăunii din cap! Robert m-a prins de mână și m-a tras către living. Matei a rămas la masă, îngândurat, întrebându-se probabil ce toane mi-au adus acea schimbare de atitudine, atât de bruscă. Știa că Robert mă împăcase de multe ori – și probabil că și acum își puna speranțele că va fi la fel.

— Nu face asta, i-am spus lui Robert, care mă ținea strâns de mână și mă conducea spre etajul casei.

— Taci. Era foarte nervos și, când am ajuns în dormitorul lui, m-a împins înăuntru, trântind ușa. A încuiat-o cu cheia și s-a îndepărtat puțin de mine.

— De ce faci asta, Irina?

— Adică de ce sunt un om corect?

— Lasă-mă naibii, cu corectitudinea ta închipuită! Ești corectă cu toți – și incorectă cu tine. Nu te-ai săturat să fii zâna bună, care se sacrifică pentru toți?

— Tu vorbești?

— Lasă-mă pe mine!

— Păi te las! Tu de ce nu mă lași? Robert, nu mai pot continua. Nu mă ții aici, nu e viața pe care mi-o doresc, nu vreau să fiu duală, nu vreau să greșesc, te rog! Am fost crescută cu valori, nu vreau să mă transform.

— Nu-ți cere nimeni să te transformi. Dar viața nu e mereu ușoară. Nu poți fugi, ori de câte ori dai de greu. Trebuie să te adaptezi. Ai idee ce lași în urma ta?

— Cum să mă adaptez aici? Cum?! Nu înțelegi că nu pot? Sunt nefericită! Plec și nimic nu mă va opri.

— Nu te las.

— Ți se pare că sunt obiectul tău?

— Nu, Irina. Ești sufletul meu.

— Nu vreau să fiu!

— Și de ce crezi că e după tine?!

— Robert, te rog. Lasă-mă să plec. Ții la Matei. Vrei să știi lângă el o femeie care nu-l iubește?

— Dar îl iubești.

— Jumătate. Nu cumva merită mai mult?

— Jumătatea aceea pe care tu i-o oferi, îl împlinește și face mai mult decât două iubiri la un loc.

— Și cu cealaltă jumătate ce fac?

— Mi-o dai mie.

— Tu te auzi ce spui? Mă confunzi cumva cu vreo târfă? Am principii, înțelegi? Nu vreau să ajung în halul ăla! Ce ar spune tata, dacă ar vedea ce se întâmplă?

— Tatăl tău probabil este acum cu părinții mei, acolo sus unde sunt. Știu sigur că nu ar vrea să pleci de lângă mine, pentru că vede cât te iubesc și câtă grijă am de tine...

— Nu face asta, nu mă manipula cu chestia asta!

Am început să plâng, iar Robert a venit lângă mine.

— Dacă există vreun Rai, atunci ai mei și tatăl tău sunt acolo și ne veghează. Nimic nu e întâmplător. Vreau să am grijă de tine...

— Nu! Plec. O să plec. Nimic și nimeni nu mă poate

opri. Robert a încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am respins. S-a așezat în genunchi în fața mea și și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune.

— Te implor să nu pleci. Nu pot să trăiesc fără tine.

Imaginea lui în genunchi în fața mea, îmi sfâșia sufletul.

— Ridică-te! Și nu mai dramatiza atât. Sunteți toți nebuni!

— Îți jur, fac orice, o să mă port impecabil, o să te uit.

— Cât timp? Câteva luni? Robert...

— Te implor. Nu mi te lua.

— Nu sunt a ta! Ți-e clar? N-am fost niciodată! Și nu rămân aici, ca să chinui trei suflete! Nu sunt un monstru. Plec și gata! Am vrut să mă îndepărtez, dar el mi-a cuprins picioarele, într-o îmbrățișare.

— Nu am nimic, nu mai am absolut nimic dacă pleci!

— Crezi că eu am ceva? Crezi că îmi este ușor? Ai idee ce e în sufletul meu?

— O să urăsc fiecare dimineată și fiecare mic dejun și fiecare seară. Și fiecare noapte. O să urăsc casa asta fără tine, fără râsul tău, fără lucrurile tale în jur... Știi că, atunci când citești pe balansoar, stau și te privesc de pe terasă? Sunt nebun, sunt patetic, sunt jalnic, dar am nevoie de asta. Îmi face bine, îmi dă o pace interioară de nedescris.

— Robert, asta este obișnuință. Și o să vă treacă. Te credeam mai cerebral, dar ești atât de visător! Cum vezi tu următoarea perioadă? Ieri ne-am sărutat! Unde se va ajunge, data viitoare? Să fac naveta între dormitorul tău și al lui Matei?

— Nu. Nu am vrut niciodată asta. Noi suntem corecți și suntem tari. Eu îți vreau prezența, atât...

— Susții că mă iubești. Dar e o iubire egoistă.

— Fac orice, spune-mi ce să fac și fac, numai să nu pleci...

M-am lăsat jos pe covor în fața lui, că să-l pot privi în ochi.

— Robert, dacă voi rămâne aici, mă voi schimba. Tot ce iubești la mine va dispărea, pentru că nu voi mai fi omul pe care îl venerezi. O să-mi vând sufletul.

— Nu te poți schimba. M-a îmbrățișat și a început să mă atingă cu niște mângâieri disperate. Am încercat să-l resping și, de îndată, mi-a prins fața între palme, încercând să mă sărute.

— Vezi?, am întrebat, smucindu-mă din strânsoarea lui.

— Iartă-mă, te rog să mă ierți. Matei a bătut în ușă și eu m-am ridicat ca să-i deschid. Robert s-a dus către fereastră și s-a întors cu spatele la noi. Am ieșit din camera lui Robert și am trecut pe lângă Matei, îndreptându-mă către dormitorul meu.

— Haide, probabil că tu urmezi în audiență. Mai sunt și alții la rând?, am spus trântindu-mă pe pat.

— Deci? Ți-a trecut?

— Sigur că da. Frățiorul tău mi-a făcut o vrajă și m-am răzgândit! Nu mi-a trecut. Plec!

— Pleci, pe naiba! Lasă că găsesc eu ac de cojocul tău! Ai impresia că faci ce vrei tu și ne învârți pe toți pe degete? Ce sunt eu? Fraierul tău? Ești doar o fetiță răsfățată și capricioasă, care nu știe ce vrea!

— Hai că am făcut pe mine de spaimă. M-ai convins!

— Irina, nu-mi pune răbdarea la încercare! Până nu-mi dai un motiv plauzibil ca să pleci de aici, nici nu mai stau de vorbă cu tine! Și să nu cumva să-mi faci vreo fază și să pleci pe ascuns, că o să regreti! M-am săturat să trimit oamenii după tine. Dacă o singură dată te mai porți iresponsabil, o să regreti! Acum plec la birou! Mulțumesc că mi-ai stricat ziua!

— Te voi face să mă urăști!

— Nu vei reuși!

— O să te înșel!

— De ce ai face asta? Să te răzbuni că te-am înșelat? Ok. Trageți-o cu altul. Te voi ierta!

— Băi idioțule, se termină lumea la o femeie?! Matei s-a

întors spre mine și mi-a aruncat o privire care m-a înspăimântat.

— Da. Bagă-ți mințile alea în cap. Până când mă întorc, vreau să-mi faci lista cu tot ce dorești. Îți fac firmă, îți fac cofetărie, îți fac teren de tenis, mergem la consiliere matrimonială, plecăm în vacanță, zi-mi ce dracu vrei ca să fii fericită! Cum putea accepta Matei plecarea mea, cât timp eu nu aveam niciun argument plauzibil? Ce trebuia să fac? Puteam să plec, pur și simplu, dar Matei ar fi venit oriunde după mine și, mai mult de atât, mi-ar fi făcut viața amară, terorizându-mă cu amenințări. Disperarea generează în mintea unui om, gânduri nebune, care-l fac să se îndepărteze de la calea lui dreaptă și să comită greșeli care nu îl reprezintă. „O să-l înșel. O să mă transform într-o scorpie. Îi fac pe ăștia doi să mă dea afară în șuturi!, mi-am spus. N-am altă cale ca să scap de ei!”

— Pot să plec liniștit la birou?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

— Sigur că da.

— Doamne, ce privire ciudată ai!

— Obişnuiește-te. Vor urma și mai și. Simt cum mă transform.

— Ce gânduri ai?

— Să te fac să mă rogi să plec.

— Uf, câtă energie vei consuma în zadar!

Robert a venit să mă pupe pe frunte, dar i-am întins buzele. A ezitat puțin, dar apoi m-a pupat ușor pe buze.

— Te joci cu mine, Irina?

— Păi nu asta facem, aici? Ne jucăm de-a viața și de-a iubirea!

— Pa, ai grijă de tine!

„Ce vei face, Irina? Vei pleca. Dacă ești așa matură și cerebrală, cum te crezi, vei pleca. Doar nu te vor lega aici!”, îmi spuneam. Dar nu puteam pleca oricum și oriunde. Mi-am propus un plan de a pleca în Germania, pe

furiș. Aveam nevoie de câteva zile ca să-mi cumpăr bilet de tren și de să-mi duc la cineva, lucrurile importante.

Credeam că voi renunța la ideea de a pleca, influențată de prezența celor din casă. Dar nu a fost așa. Am avut-o pe Simona complice, care venea în vizită și mereu pleca acasă cu ceva de-al meu, în geantă. Nu voiam să iau hainele, ci doar lucrurile care îmi erau strict necesare. Simona mi-a cumpărat bilet de tren, dar l-am lăsat la ea, din precauție, ca nu cumva să-l găsească cineva. Îmi luasem toate măsurile de precauție posibile, astfel încât nimeni să nu bănuiască ceva despre plecarea mea. Și mă pregăteam sufletește, pentru ruptura dureroasă de tot ceea ce iubeam.

Cu cât se apropia mai mult data plecării, cu atât eram mai tristă și mai abătută. Stăteam mai mult izolată în camera mea, iar cei din casă credeau, probabil, că încă nu-mi revenisem din starea mea proastă. În ultima zi pe care aveam să o petrec în casă, eram atât de deprimată, încât am plâns întruna. Îmi era cumplit de greu să mă desprind de acolo. Dar eram puternică și hotărâtă. „Regretele sunt cele mai cumplite sentimente”, îmi spunea tata. Nu voiam să trăiesc cu un suflet încărcat de regrete. Acea era doar o etapă grea, pe care aveam să o depășesc. Trebuia să plec noaptea, după ce toată lumea dormea. Stabilisem cu Simona să mă aștepte la câteva case distanță, la ora două dimineața. Seara mi-am pregătit geanta de plecare, însă, când să iau pașaportul din sertarul în care îmi țineam actele și obiectele personale, nu l-am găsit. L-am căutat disperată peste tot, dar nu era nicăieri. Eu eram o fire extrem de ordonată și știam foarte bine unde aveam fiecare lucru. Știam precis că văzusem pașaportul în sertar, în urmă cu câteva zile.

— Dar unde l-ai pus, fată?, m-a întrebat Simona, când am sunat-o disperată.

— Aici, cu toate actele.

— Înseamnă că ți l-a luat cineva.

— Cine mi-l putea lua, decât Matei? A înțeles că vreau să plec?

— Cum așa? Nu avea cum, doar nu ghicește gândurile!

— Mă duc să-l întreb dacă l-a luat el.

— Ai grijă, ca să nu te dai de gol că ești disperată! L-am căutat pe Matei și l-am găsit în biroul amenajat la parterul casei. Era foarte concentrat asupra unor acte, pe care le studia împreună cu Robert.

— Matei, ai idee pe unde e pașaportul meu?, am spus, încercând să par calmă.

— De ce ai nevoie de pașaport, tocmai acum?

— Nu am nevoie de el, însă nu e la locul lui. Făceam ordine și am observat că nu e. Nu ți se pare ciudat?

— Nu, iubita mea. Actele importante stau în seif.

— Deci, este în seif?

— Da, iubita mea. L-am pus acolo, ca să fie în siguranță.

— Eu decid unde-mi țin lucrurile personale, clar?

— De ce ești atât de iritată?

— Pentru că nu ini se pare normal să-mi cotrobăi prin lucruri și să sustragi ceea ce ai tu chef.

— Ce vrei, de fapt, acum? Am treabă.

— Vreau să-mi dai pașaportul, pe care îl voi ține în sertarul din camera mea, nu în seif, unde numai tu și Robert știți codul.

— În seif, toate lucrurile sunt în siguranță, iar dacă vreodată vei avea nevoie de pașaport, ți-l voi da.

— Uite că eu vreau să mi-l dai acum, nu vreodată. Matei m-a privit puțin, apoi s-a ridicat.

— Ok, iubita, ți-l dau imediat. S-a îndreptat către seif, l-a deschis și a căutat printre lucruri. A scos un pașaport, s-a uitat să vadă dacă era al meu, apoi a prins câteva foi și le-a rupt. Imediat a luat o foarfecă și a tăiat prima pagină, pe care erau datele personale.

— Poftim, iubita, pașaportul tău!, mi-a spus, aruncându-mi-l în față, pe birou. L-am luat repede și l-am

răsfoit ca să mă conving că era al meu, iar Matei a rupt celelalte foi în bucățele mici, pe care le-a aruncat pe birou, în fața mea. Într-adevăr, rupsesse pașaportul meu, fără de care nu puteam pleca din țară.

— Tot aici sunt și buletinul și certificatul tău de naștere. Ah, și permisul. Ia-le și pe astea!, a spus, întorcându-se la seif. Cu aceeași foarfecă a tăiat buletinul, permisul și certificatul meu de naștere, lăsându-mă fără niciun act. Eram atât de șocată, încât am simțit că îmi fugea pământul de sub picioare. M-am rezemat de ușă și l-am privit cum s-a așezat, calm, pe scaun.

— Cel mai mult mă deranjează când sunt subestimat, iubita mea!, mi-a spus Matei, trântind foarfeca pe birou. Robert mă privea cu o mutră învingătoare, cum îmi pierdeam cumpătul. Simțeam că voi face o criză de nervi și, de teama unei reacții necontrolate, am ieșit repede din birou. Ajunsă în living, am făcut criza pe care nu am mai reușit să o controlez, de aceea am spart tot ce am văzut în fața ochilor – obiecte de decor și vase, apoi am luat o statueta din marmură și am început să sparg geamurile terasei. Oli a încercat să mă oprească, dar când m-a văzut atât de pornită, s-a așezat pe un scaun și m-a privit neputincioasă, izbucnind în plâns. Robert și Matei au ieșit imediat din birou, speriați probabil din cauza zgomotelor de geamuri sparte, iar Robert mi-a smuls statueta din mână și m-a imobilizat, ținându-mă strâns lipită de el.

— Mai sunt geamuri și la etaj, mi-a spus Matei, ca și cum voia cu orice preț să mă scoată din sărite și mai mult.

— Matei, tu ești nebun?! Îți dai seama că putea să se rănească?!, l-a întrebat Robert, ținând. Matei s-a întors în birou, iar eu m-am trântit pe o canapea și am început să plâng în hohote.

— O să mă răzbun pe tine, nenorocitul, și o să te fac să plătești înzecit toate lacrimile mele!, am strigat, cât am putut de tare.

— Zău? Și cum o să te răzbuni? O să pleci pe ascuns în Germania?, m-a întrebat Matei, venind din nou în living.

— Mi-ai distrus viitorul! Din cauza ta nu pot merge la facultate!

— O să mergi la facultate aici, clar?

— Nu decizi tu pentru mine!

— Pui pariu că vei face numai ce vreau eu?

— Javră ce ești! O să-ți arăt eu cine e Irina! Dacă ție nu-ți place să fii subestimat, o să-ți arăt eu ce pățesc cei care mă subestimează!

— Vai, mor de frică! O să te fac să-mi ciugulești din palmă, prințesă îngâmfată ce ești! Dacă până atunci aveam momente de maturitate, în care recunoșteam ca ideea răzbunării este o greșeală, din momentul acela nu mai aveam alt scop pe lume, decât să mă răzbun pe Matei și pe Robert, pentru tot ce îmi făcuseră.

— Tot voi pleca, e o chestiune de durată, până îmi voi face toate actele, dar până atunci o să le fac ăstora viața amară!, i-am spus Simonei, la telefon.

— Deranjez?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

— Ieși afară! Fii atent. De azi înainte, voi fi coșmarul tău. Dacă nu faci tot ce spun eu, o să ai niște surprize de nedescris!

— Am văzut ce surprize ești în stare să faci.

— Deci tu ai descoperit și m-ai trădat, nu? Pentru că stai mereu în umbra mea!

— Eu doar am sustras actele, maiestate. În momentul acela, i-aș fi sărit în gât ca un vampir, dar m-am stăpânit.

— De ce faci toate astea, Robert?

— Ești inteligentă. De ce pui întrebări stupide?

— Te urăsc.

— Nu-i nimic. Sunt sigur că și asta îmi va plăcea, ținând cont cât sunt de nebun după tine.

— Ieși! Ieși afară, că îți crăp capul!

Eram atât de ofticată și de tensionată, încât nu-mi mai

doream decât să mă răzbun, să-i terorizez și să le fac viața imposibilă. Și cum nu duceam lipsă de imaginație, ei aveau să înfrunte multe. Câteva zile i-am ținut numai la dispoziția mea, am făcut tot posibilul ca mesele să conțină doar mâncăruri care nu le plăceau, făceam gălăgie multă, dădeam muzica foarte tare, dis-de-dimineată, trezindu-i pe toți. Mă purtam ca o nebună într-un azil, iar ei suportau cu stoicism totul, spre mirarea și disperarea mea.

— Robeeeeert! Robeeeeert!, am strigat într-o noapte, când toată lumea dormea. Imediat au coborât în living Robert, Matei și Alexandra, care se speriaseră foarte tare de urletele mele

— Ce s-a întâmplat?, a întrebat Robert, chior de somn.

— E un păianjen aici, am spus.

— Unde?

— Ups. Cred că a plecat. Sau mi s-a părut.

— Iubita, tu ești normală la cap?, a întrebat Matei, așezându-se pe un fotoliu.

— Nu cred. Poate că mi-am pierdut mințile, când am văzut cum mi-ai tăiat posibilitățile cu foarfeca.

— Haide la culcare, până nu-ți dau o mamă de bătaie!

— Nu mi-e somn. Am coșmaruri cu omul-foarfecă.

— Fă ce vrei!

— O să cânt la pian. Matei și Alexandra au plecat în dormitoarele lor, iar eu am rămas în living, unde am cântat la pian, supravegheată de Robert, care mă urmărea de pe o canapea. Într-o altă noapte, citeam în camera mea, când mi-a trecut prin minte să merg în dormitor peste Alexandra și peste Robert, ca să-i deranjez.

— Băi, ia auziți aici!, am spus, intrând cu cartea în mână, deschisă la pagina pe care o citeam. Îi surprinsesem chiar în pat și, de îndată ce am intrat peste ei, s-au acoperit repede cu plapuma. Robert și-a ridicat perna și s-a postat ca atunci când te așezi comod, să

privești la televizor.

— Deci, ascultați aici ce interesant: „*Cu cât îți merge mai rău, cu cât sunt greutățile mai imense, cu cât ești mai lovit, mai împresurat ori mai supus atacurilor, cu cât nu mai întrezești vreo nădejde probabilistică și rațională, cu cât cenușiul, întunericul și vâscosul se intensifică, se puhăvesc și se încolăcesc mai inextricabil, cu cât pericolul te sfruntează mai direct, cu atât ești mai dornic de luptă și cunoști un simțământ, crescând de o inexplicabilă și covârșitoare euforie. Ești asaltat din toate părțile, cu forțe infinit mai tari ca ale tale: lupti. Te înfrâng: le sfidezi. Ești pierdut: ataci.*”, le-am spus, citând pasajul din cartea Jurnalul fericirii”, scrisă de Steinhart. Mă așezasem pe fotoliu, peste hainele Alexandrei și-i priveam de parcă era absolut normal că eu să năvălesc în dormitorul lor, în toiul nopții și să le citesc un pasaj din cartea pe care o citeam.

— Îmi șifonezi hainele! Tu nu știi să bați la ușă?, m-a întrebat Alexandra, iritată.

— V-am deranjat cumva?, am întrebat cu o față de proastă.

— Ai putea tu să deranjezi, maiestate?, a spus Robert ironic.

— Atunci v-am întrerupt?

— Făceam dragoste cu iubitul meu!, a spus Alexandra, răstit.

— Dragoste? Cu ăsta? Am izbucnit în râs și am aruncat o curea care mă deranja la spate.

— Dacă aveai măcar decența să asculți la ușă, ai fi auzit, a spus Alexandra, care nu gusta deloc gluma mea.

— Am auzit niște miorlăieli. Ce-ți făcea, te gâdila? Îți citea din *Albă ca Zăpada*? Am râs cu poftă, fără să mă prefac, pentru că mă distra situația în care mă aflam, cât și frustrarea Alexandrei.

— Robert, mie nu-mi place ce face Irina, a spus Alexandra.

— N-aveți chef să mâncăm niște slăninuță cu ceapă?

Mă duc să aduc! Nu va mișcați! Vă servesc la pat! Ce foame mi-e!, am spus ieșind din dormitor. În drum spre bucătărie, l-am trezit și pe Matei.

— Scoală! Hai la Robert în dormitor! Chef mare acolo!

Am coborât și am tăiat pe un platou slănină și ceapă, am luat un pachet de pâine și am urcat în dormitorul lui Robert. Matei abia ajunsese, buimac de somn și nu înțelegea ce se întâmpla. M-am urcat pe mijlocul patului, între Robert și Alexandra și am pus platoul în fața mea. Am scos o felie de pâine, făcând firimituri în pat și m-am apucat să mănânc cu poftă.

— Mamă, ce bună e slăninuca asta! Haideți, luați! Matei și Alexandra nu erau prea amuzați, dar Robert abia își stăpânea zâmbetul. A început să guste din slăninuță cu ceapă, iar eu am mâncat dezordonat, plescăind și murdărindu-mă cu grăsime pe mâini. M-am șters pe plapumă, sub privirile consternate ale Alexandrei, apoi m-am ridicat, lăsând platoul și mizeria în urma mea.

— Noapte bună! Merge mai bine sexu' cu ceapă!, am spus și am ieșit din dormitor.

— Nu ești normală la cap!, a strigat Alexandra în urma mea.

— Auzi, dacă nu reușește ăsta să te satisfacă, vino la noi în dormitor. Te rezolvă Matei în două secunde. E bun rău!, am spus, făcându-i cu ochiul lui Robert.

— Hai, iubita, la nani. Măine avem o noapte grea! Ai uitat că mergem la chef?, mi-a spus Matei, căscând.

Mai în glumă, mai în serios, eu și Alexandra aveam câte o lecție pe zi, din ziua în care mi-a cerut să o învăț să se poarte că o lady. Epuizasem lecțiile, pe care i le dădeam de obicei la micul dejun, amuzându-i pe băieți cu stilul meu pedagogic.

— Alexandra, azi avem o lecție nouă, am spus la micul dejun.

— Despre ce?, a întrebat ea, plictisită.

— Despre sex.

— Păi, crezi că e cazul?

— Clar! E o chestie foarte importantă, la fel ca educația. Nu e suficient să te dezbraci și să te oferi. E o întregă artă să știi să fii o femeie adevărată.

— Hai că m-ai făcut și pe mine curios! Pot participa la lecția voastră?, a întrebat Robert, amuzat.

— Aveți și probe practice? Că particip și eu, a spus Matei, la fel de amuzat.

— Poate participa oricine, am spus serioasă.

— Nu văd ce-ar fi atât de discutat... Poziții?, a întrebat Alexandra naivă.

— Nu, dragă. În primul rând tu, ca femeie. Atitudine. Am văzut că dormi în pijamale. Ești moartea sex-appeal-ului! Mă mir că nu te duci și cu niște bigudiuri.

— Și în ce ar trebui să dorm?

— Goală, sau în ținute sexy, ai doar 24 de ani, nu 70!

— Tu dormi goală?

— Da. Sau cu ținute frumoase, nu cu pijamale cu tweety și buline, care să-mi facă iubitul să se simtă ca la Disney. Goală, eventual cu o cravată, niște sandale cu toc, mărele...

— Interesant!, a spus Robert, lăsându-se pe spate.

— Așa. Apoi, înainte să apari în dormitorul unui bărbat, trebuie să fii pregătită. Relaxată și frumoasă. Nu te duci în pat, cu frustrările din tumultul cotidian. Trebuie să-ți acorzi o oră seara pentru tine, o baie cu spumă, te faci frumoasă și abia apoi ești pregătită.

— Spre teroarea celui care te așteaptă câte o oră, să vii din baie, a spus Matei, zâmbindu-mi.

— Acum, că te-ai făcut frumoasă și ai o stare relaxată, contează atitudinea. Eu dacă aș fi bărbat și mi-ar veni una miorlăind, aș mângâia-o ca pe o pisică. Fii femeie. Poți fi copilăroasă, dar nu așa-i faci sângele să fiarbă, înțelegi? Trebuie să fii spontană și jucăușă și să-l provoci. Vezi că rutina plictisește. O să meargă la alta.

— Robert nu m-ar înșela.

— Ești sigură? Va găsi una mai interesantă.

— Nu cred. M-ai înșela cu alta mai interesantă, Roby?, a întrebat ea, agățându-se de gâtul lui Robert.

— Depinde cât de interesantă, spuse el, privindu-mă sugestiv.

— Îți arăt eu ție!

Matei citea ziarul și, din când în când, mai scotea câte o interjecție aprobatoare la dialogul nostru. Dar Robert mă studia atent.

— Vrei să mergem la shopping? Să ne cumpărăm ținute sexy?, am întrebat-o pe Alexandra. Sau Robert preferă pijamale cu Tweety?

— Mergem!, a spus ea.

— Și încă ceva. Părul e foarte important. Nu te mai duce în pat cu coadă de cal, decât dacă te îmbraci în latex și ai un bici. Altfel, arată aiurea, am spus, aruncându-i o privire scurtă lui Robert.

— Tu ai ținute sexy?, m-a întrebat Alexandra. Mi le arăți?

— Da. Mi-am mai amintit ceva. Nici papucii de casă nu sunt prea atrăgători. Tărăști picioarele, de-i dai senzația că vine bunica în cameră. Ia-ți niște saboți ca ai mei, cu toc. Uneori e interesant să faci dragoste încălțată, am spus.

— Și te încalți, după ce mănânci slănină cu ceapă?, m-a întrebat Robert, cu un aer arogant.

— Nu, dragule. În dormitor, eu și Matei păpăm praline. Matei mi-a zâmbit cu subînțeles și m-a sărutat lung, în fața lor.

— Ok. Am înțeles cu astea. Dar în pat? Adică, tu crezi că ai putea să mă înveți ceva nou?, a întrebat Alexandra, prinzând curaj.

— Aș putea. Depinde ce vrei. Și cât de repede vrei să scapi de iubi ăsta plicticos, am spus, izbucnind în râs.

— Nu e plicticos. E un dulce!

— Și ca bonus, te voi învăța să obții orgasm singurică.

Ca să nu mai fii nevoită să stai la voia întâmplării.

— Iubita!, mi-a spus Matei, ca și cum voia să-mi atragă atenția că depășeam vreo limită.

— Ce e, Matei? Uită-te la fața Alexandrei. E evident că e nesatisfăcută – și nici nu e de mirare...

— Tu ți-l obții singură, maiestate?, m-a întrebat Robert. Matei, te știam crai. Te laudau femeile!

— Nu te ataca, Robert. Vreau doar să te ajut. Sau te flatează, când mimează? Nu ai și tu puțină demnitate de bărbat?, am întrebat, ridicându-mă de pe scaun.

— Așa crezi tu? Că nu pot provoca un orgasm?, m-a întrebat Robert, nevrând să am eu ultimul cuvânt.

— Sunt sigură. Bine, poate poți să-i provoci unei găini congelate, dar unei femei adevărate, în niciun caz!

— Vezi să nu-ți muști limba, maiestate! O să te otrăvești.

M-am apropiat de el și m-am aplecat spre urechea lui.

— Vezi să nu mi-o muști tu, când mai confunzi lucrurile, i-am spus în șoaptă. Matei ne ignora, obișnuit cu atacurile noastre, dar Alexandra mă privea cu ciudă.

— Nu mimez, să știi, a spus ea, mândră.

— Of, ce dulce ești! Așa suntem noi, femeile, iubim atât de mult, încât suntem capabile să ne sacrificăm și să mimăm plăcerea, numai ca să nu-i rănim pe prinți, în orgoliul propriu.

— Iubita, cine te aude, te mai și crede!

Petrecerea la care am fost în seara aceea a fost cea mai plictisitoare petrecere la care am participat vreodată și m-am bucurat foarte mult că și Matei îmi împărtășea impresia, cât și dorința nebună să plecăm de acolo.

— Ce facem, mergem acasă, sau ne oprim pe undeva?, a întrebat Robert, când am urcat în mașină.

— Nu vreau să mă opresc nicăieri, vreau liniște.

— Trebuia să mai stăm, a spus Alexandra nemulțumită.

— La ceaiul ăla dansant, unde toată lumea se lauda cu ce are și cu concedii exotice?

— Și acasă ce avem mai bun de făcut?

— Ne uităm la un film, apoi dormim. În seara asta dorm cu tine și cu Robert, ca atunci când eram copii și uneori dormeam la prietenii noștri. O să fie fain. Alexandra i-a aruncat o privire întrebătoare lui Robert, dar acesta a ignorat-o.

— Eu nu am chef de film, a spus ea.

— Nu-i nimic. Eu am. Și Robert are, nu-i așa, Robert?

— Așa e, a răspuns Robert.

— Băi, de ce ești așa de fraier? De ce-i permiți să-și bată joc?, a sărit Alexandra ca arsă.

— Te rog să nu mă jignești, a spus Robert.

— Auzi Alexandra? Că nu-ți plac vânzătoarele am aflat. Dar cu țigani ce ai?, am întrebat.

— Nu-i suport.

— Pe toți?

— Absolut.

— De ce generalizezi? Ca și românii, au și ei uscăturile lor. Asta nu înseamnă că toți sunt răi. Cunosc țigani foarte cumsecade.

— Păi tu ești Lady Di, apărătoarea lumii și...

— Nu fi obraznică! Eu pur și simplu nu suport ura de rasă. Apropo, colega mea din generală a fost țigancă. Știai că vorbesc țigănește? Mă rog, cât mai țin minte.

— Te iei de mine din orice!

— Nu mă iau din orice. Dar nu mi-a plăcut aluzia ta la culoarea miresei. Ai spus că e țigancă. Să-ți fie rușine! Mergi la masa unui om și îl denigrezi? Și dacă e țigancă, ce? E o fată de nota zece!

— Fac ce vreau, clar?

— Da, dar nu în preajma mea. De azi înainte, dacă te mai aud că desconsideri oameni, te voi desconsidera eu, de nu mă vei uita în veci. Țigani, vânzătoare, curve, e treaba lor și au tot dreptul să fie cum sunt, fără să fie priviți de sus, de o închipuită ca tine!

— O lași să mă facă în toate felurile?, a întrebat

Alexandra.

— Ai nevoie de avocat?, a întrebat Robert încet.

— Știi ceva, Irina? Mai bine închipuită ca mine, decât fraieră ca tine!, a spus Alexandra, cu un ton răutăcios.

— Alexandra!, a strigat Robert la ea.

— Zău? De ce sunt proastă?, am întrebat-o cu un ton calm.

— Măcar pe mine iubitul nu mă înșală.

— Ia vezi-ți tu de treaba ta!, i-a spus Matei răstit.

— Draga mea, dacă nu te înșală, nu înseamnă musai că te iubește mai mult. Să nu uiți asta.

— Da, da! Ești tu mare prințesă, dar te-a făcut de cacao...

— Alexandra, taci din gura aia!, a strigat Robert.

— Las-o, Robert, trebuie să se apere și ea și nu are alte arme. De unde știi tu că m-a înșelat?

— Crezi că lumea nu vorbește? Știe toată lumea de Ana!

Matei s-a rezemat deodată de banchetă și figura lui arăta foarte bine că Alexandra tocmai îl dăduse de gol, pentru că eu nu știam nimic, despre nicio Ana. Robert m-a privit în oglinda retrovizoare, apoi i-a căutat privirea lui Matei, care se uita afară pe geam, numai ca să-mi evite ochii. N-am mai spus nimic până acasă, iar când am ajuns, m-am dus direct în camera mea. Matei a apărut după câteva minute și s-a așezat pe marginea patului, privindu-mă cum stăteam în picioare lângă geam și plângeam.

— Nu țin neapărat să-mi povestești. Știe lumea și e de ajuns.

— Iubita, mă ascuți?

— Zi repede, că sunt obosită.

— Ana e o fostă iubită. Am fost împreună vreo câteva luni. Stă în Anglia și a fost în țară pentru câteva zile. Ne-am întâlnit la o cafea – așa, ca vechi prieteni.

— Eu nu trebuia să știu că te vezi cu o prietenă, mai

ales o fostă iubită?

— M-a luat pe nepregătite, eram la birou, am plecat pe fugă, să mă văd cu ea.

— Așa și? Zi-mi, că devine interesant.

— Și am băut o cafea, apoi m-a rugat să o duc la hotel, iar acolo m-a rugat să urc să mai bem un suc și să mai stăm de vorbă.

— Pur și simplu, îmi vine să râd...

— Iubita, nu s-a întâmplat nimic, îți jur. A încercat, a tras de mine, au fost ceva mângâieri, dar i-am spus că am o iubită și am plecat.

— Ieși afară.

— Te rog să mă crezi, uite, dacă vrei o pun să-ți spună ea tot.

— Tu chiar mă subestimezi pe mine. Ieși afară!

— Te-am mințit, ți-am ascuns, dar nu te-am înșelat.

— Ieși, Matei! S-a ridicat și a ieșit din cameră, cu un aer vinovat. M-am încuiat pe dinăuntru și am plâns până când am obosit. Am stat mai mult de o oră în cada cu apă fierbinte și, într-un târziu, am coborât în living, ca să-mi fac un ceai. De îndată ce am ieșit pe hol, am auzit că Robert și Alexandra se certau în camera lor. M-am oprit în fața ușii și am ascultat o parte din cearta lor, știind că eu eram cauza discuției dintre ei.

— M-am săturat să fiu pe locul doi!, a strigat Alexandra.

— Repeți asta a nu știu câta oară! De ce ești pe locul doi?

— Pentru că ești sluga ei. Sari imediat să-i deschizi ușile, să-i tragi scaunul, îi faci ceaiul, ești ca un câine!

— Pentru că merită totul. Ți se pare că te-am neglijat pe tine?

— Da. Cu mine nu te porți la fel!

— Mai bine ai tu grijă cum te porți cu ea. Deja ți-a tolerat cam multe ieșiri. Ai fost foarte obraznică de câteva ori. E ea bună, dar și când te-o trânti, o să zici că te-a lovit trenul. Vezi că are o personalitate foarte puternică.

Să nu vii plângând la mine.

— De-aia nu mai pot eu de ea! E o nesimțită! Crezi că n-am văzut cum se uita la Râul? Săracu' Matei! Și atâta face pe fata bună!

— Nu o mai jigni! E o fată foarte bună.

— De ce? Pentru că toată lumea o lingusește?

— Te-ai întrebat de ce o lingusește lumea?

— Lasă că am văzut eu. Bărbații o linguesc...

— Și femeile o fac. E o persoană plăcută, drăguță, e inteligentă, e cultă și foarte sufletistă. Decât să fii complexată de ea, mai bine ai învăța de la ea.

— Tu nu vezi că-și bate joc de noi?

— Nu-și bate joc. Vrea să ne șicaneze, atâta tot. Pe mine mă amuză. Dă viață casei ăsteia.

— Pe tine te amuză tot ce face ea!

— Alexandra, parcă erai obosită.

— Nu o suport! Atâta mai face pe diva!

— Chiar e o divă.

— Zău, de ce? O fi și asta vreo vedetă și nu am aflat eu?

— Nu trebuie să fii vedetă, ca să fii divă. Ci să ai atitudine. Ai văzut ce personalitate are Irina? Ai văzut ce demnitate și ce prestanță? Ai văzut că nimeni nu o întrerupe când vorbește și că nu o contrazice nimeni? Și că lumea se dă deoparte din calea ei? Știi de ce? Pentru că are o imagine bună. Pentru că are coloană vertebrală și știe foarte bine ce face și ce spune. Ar trebui să înveți de la ea.

Am bătut încet la ușă și, după câteva clipe, Robert mi-a deschis. Am intrat pe lângă el și m-am oprit în fața patului pe care Alexandra stătea bosumflată.

— Auzi, Alexandra? Puțin îmi pasă mie ce părere ai tu despre mine. Eu nu mă străduiesc să le arăt oamenilor cum sunt. Cine e capabil să mă cunoască, mă va cunoaște. Limitații se vor împotmoli la câteva vorbe, sau la niște gesturi neînsemnate. Crezi ce vrei despre mine,

dar dacă o singură dată mă mai judeci, schimb foaia. Nu ai tu dreptul să-mi judeci mie viața, orice aș face, clar? Și încă ceva. Am văzut că ai apucături de mahala, dar eu nu-ți permit să mă jignești. Vezi că urăsc ipocrizia și nu mănânc la aceeași masă cu oameni care mă jignesc. Sau vrei să mănânci singură, în casa asta?

— Dar...

— Niciun dar. Nu ai personalitate deloc. Altfel îți rezolvai treburile direct cu mine, nu te plângeai la iubi.

— Ai ceva cu mine?

— Nu am nimic cu tine. În afara faptului că mă enervează lipsa ta de bun simț și de valori.

— Și tu de ce crezi că ai valori mai mari? Cine te crezi? Eu sunt dintr-o familie bună, cu bani.

— Nu, zău! Robert mi-a făcut semn să tac și s-a apropiat de pat, ca să-i poată vorbi Alexandrei de sus.

— Alexandra, Irina provine dintr-o familie de aristocrați. Dacă mergi la Biserica Neagră în Brașov, vei vedea loja și blazonul familiei ei. Cu toate acestea, ai auzit-o vreodată să se laude cu asta? Ai auzit-o să denigreze oameni săraci, sau care sunt la un nivel mai jos?

— Las-o, Robert. Știi ceva, Alexandra? Eu am fost la fel și cu bani și fără. Mi-e frică să mă gândesc cum te-ai schimba tu, dacă ai rămâne fără bani, i-am spus, pășind către ușă.

— Uite cum mă jignește!, i-a spus ea lui Robert.

— Nu te-a jignit cu nimic.

— Ești ofticată că ți-am spus că te-a înșelat iubitul!

— Care iubit m-a înșelat, al meu, sau al tău?

— Poftim?

— Noapte bună. Am ieșit din camera lor și am coborât în living, unde mi-am făcut ceaiul pe care l-am savurat în liniște și pe întuneric. Mi-am pus un CD cu muzică ambientală și m-am întins pe una dintre canapele. L-am văzut pe Robert coborând scările și am închis ochii, ca să creadă că dormeam. Nu mai aveam chef de nicio discuție.

S-a apropiat încet și s-a așezat pe jos, lângă canapeaua mea. A stat liniștit câteva clipe, apoi a început să mă mângâie pe mâna pe care o țineam lângă mine. Țineam ochii închiși, dar când am simțit că mă pupa pe mână încet, i-am deschis și l-am privit. L-am mângâiat pe obraz, apoi m-am jucat cu părul lui.

— Chiar că ești ca un câine, i-am spus, încet.

— E un rol onorant, maiestate.

— O iubești? Dacă da, o să încerc să fiu mai tolerantă.

— Nu. Nu vreau să faci niciun compromis, pentru nimeni. Vreau să fii așa cum ești. L-am prins de păr și l-am îndemnat să vină lângă mine, pe canapea.

— Poți să mă iubești puțin, fără să faci nimic greșit?, l-am întrebat încet.

— Da.

S-a așezat lângă mine pe canapea și și-a strecurat mâna pe sub halatul de noapte pe care îl purtam. M-a mângâiat pe spate încet, în timp ce îmi atingea obraji cu obraji lui. Din când în când mă pupa foarte ușor, abia atingându-mă. Mi-am strecurat și eu mâinile sub tricoul lui și am început să-l mângâi încet.

— De ce nu respiri?, l-am întrebat încet.

— Nu pot. Nu știu.

— Ia-mă de aici și du-mă departe.

— Unde, iubita mea?

— Nu știu. Departe.

— Simt că o iau razna, Irina.

— Nu ar fi mai bine să pleci acum?

— Nu. Trebuie să-mi iau doza de fluturași.

Robert s-a ridicat și m-a luat în brațe, apoi s-a așezat pe un fotoliu, îndrumându-mă să mă așez deasupra lui.

— Ai încredere în mine, mi-a spus, când a văzut că ezitam să mă așez deasupra lui. Cu teamă, mi-am pus picioarele pe lângă el și m-am așezat încet. El și-a strecurat mâna pe sub halatul meu și mi-a atins spatele. Îmi desena litere cu degetele pe spate, iar cu cealaltă

mână se juca încet cu câte o şuviță rebelă de păr, care îmi acoperea fața. Mă mângâia încet, iar eu mă relaxam din ce în ce mai mult, aproape topindu-mă. I-am prins tricoul și i l-am scos, apoi m-am lipit de pieptul lui.

— Te iubesc, mi-a spus încet.

— Până când?

— Până la sfârșit. Și după aceea.

Probabil că o fracțiune de rațiune ne oprea să uităm cine suntem și să ne abandonăm dorinței de a ne iubi. Eram aproape pierdută sub mângâierile lui, când s-a ridicat cu tot cu mine.

— Ține-te bine de mine, mi-a spus el.

— Sunt grea.

— Nu ești.

Robert a început să danseze cu mine încet, învârtindu-mă prin living, mergând până în fața peretelui oglină. Eu țineam picioarele încolăcite pe mijlocul lui și, din când în când, mă lăsam pe spate, măturând podeaua cu părul. Vedeam în oglindă reflexia noastră, care abia se distingea în lumina difuză din living. Melodia *No ordinary love*, cântată de Sade, se auzea în surdină, iar noi ne bucuram de iubirea noastră neobișnuită.

— Fă dragoste cu mine, i-am spus încet.

— Asta fac. Numai că e un alt fel de dragoste.

Mi-am pus brațele în jurul lui, apoi l-am sărutat pe frunte, pe fiecare sprânceană în parte, pe fiecare ochi, pe nas, pe obraji și pe buze, abia atingându-l.

— Oare noi, oamenii, avem mai multe vieți?, l-am întrebat.

— Sper. Am să te caut. N-am să te mai pierd. După ce s-a terminat melodia, Robert m-a așezat pe canapea și m-a învelit. S-a așezat lângă mine și a început să mă mângâie pe fața.

— Acum o să te duci să o iei pe ea în brațe, nu?

— Nu. Voi dormi aici, cu tine. Dacă vrei, vin în fiecare noapte să dorm cu tine.

— Du-mă de aici. Ajută-mă să plec.

— Ajută-mă să învăț să trăiesc fără tine și fac asta.

Am adormit în brațele lui, imaginându-mi că era al meu și numai al meu.

— Tu, Ken!, i-am spus lui Robert, dimineată, la micul dejun)

— Tu, Bărbie! Ce facem azi? Adoram sclipirea lui Robert. Era isteț, temperamental, mereu pe fază – deci, o provocare pentru mine.

— Mă gândeam să mergem la Zărnești, ca să culegem plante pentru ceaiuri.

— Adică să batem peste 300 de kilometri, ca să culegem ceaiuri?, a întrebat Matei.

— Da. Ne și plimbăm, cu ocazia asta...

— Iubita, sunt zone verzi și mai aproape să...

— Zone poluate? Nu, mulțumesc! Beau ceaiuri doar din zone curate. Ce? Nu vreți să veniți? Plec singură.

S-au văicărit toată dimineata, dar până la urmă s-au mobilizat și am plecat toți patru, către locurile copilăriei mele. Ajunși la Plaiul Foi, despre care îmi plăcea să spun că era locul meu preferat de sub soare, am lăsat mașina în parcare cabanei și am pornit să ne plimbăm pe dealurile din împrejurimi. Cunoșteam fiecare loc și nimic nu-mi părea străin. Aveam acolo o grămadă de amintiri.

Plaiul Foi se află la o distanță de 12 kilometri de orașul în care am copilărit. Aveam opt ani când am ajuns pentru prima dată acolo. Mama mea, pe care o vedeam foarte rar, lucra de câteva zile la cabana Plaiul Foi. Cu mari emoții, mi-am luat bicicleta și, împreună cu câinele meu lup, am pornit pe drumul forestier care mă ducea la mami. Probabil că nu voi uita niciodată peisajele care mi-au tăiat răsufarea și nici emoțiile pe care le-am simțit atunci, pentru întâia oară când am explorat acele ținuturi. Și nu voi uita nici îmbrățișarea mamei, atât de surprinsă de prezența mea acolo.

De atunci, am străbătut acel drum în fiecare week-end.

Nu conta dacă ploua sau dacă ninge și nu îmi era teamă. Era drumul spre mama. În week-end-uri rămâneam la cabană și băntuiam toate împrejurimile, ajungând să cunosc fiecare deal și fiecare locșor ascuns, din jur. Am văzut munții Piatra Craiului în toate stările lor: iubiți de razele soarelui, acoperiți cu zăpezi și ascunși după nori pufoși. Iar cerul avea cele mai frumoase stele. Aveam impresia că, dacă aș fi întins mâna după ele, aș fi putut să le culeg. Mi-am lăsat acolo mii de vise. Unele mi s-au împlinit, iar pe altele le-am abandonat. Am continuat să merg la Plaiul Foii și după ce mama nu a mai lucrat acolo și eu am crescut. Ceva mă lega de acel drum și de acele locuri...

Iar într-o zi, am urcat un deal, de unde credeam că voi vedea mai bine toate împrejurimile și mi-am găsit locul preferat de pe Pământ. Eram sus, cu munții lângă mine și acoperită de un cer frumos. Iarba și florile erau neatinse... M-am întins pe iarbă și, pentru prima oară, am simțit că eram cu Dumnezeu. Nu-mi explic încă acea stare, cu atât mai mult cu cât pe atunci încă nu aveam o relație foarte bună cu Dumnezeu. Eram supărată pe El, acuzându-L de pierderile din viața mea. Cu toate acestea, aveam momente când îmi doream enorm să merg în locul acela. Poate că El mă chema. Poate că așa și-a dorit să ne cunoaștem, arătându-mi măreția Lui.

Și am mers acolo, ori de câte ori am simțit nevoia să mă regăsesc. Îmi imaginam că de acolo îi puteam vorbi lui Dumnezeu, că puteam retrăi amintiri de care îmi era dor și că îl puteam simți aproape pe tata. Cândva, l-am dus și pe tata acolo. Am stat atunci amândoi pe o pătură și am povestit ca doi prieteni. l-am împărtășit cerului, visele și durerile mele. Am plâns și mi-am cerut iertare. M-am iertat pe mine și i-am iertat pe alții. M-am regăsit, atunci când mă pierdeam de mine. Acolo era locul în care exista ceva ce îmi încărca sufletul cu energie bună.

Le-am arătat Alexandrei, lui Robert și lui Matei ce

plante să culeagă, iar ei au pornit care încotro, în căutarea florilor pentru ceai.

— Iubita, mai mergem mult prin soare?, m-a întrebat Matei, când s-a plictisit să umble.

— Da. Nu vedeți că arătați ca niște vampiri? Nu aveți nicio culoare, dacă stați numai ascunși în case și în mașini...

— Lăsați că mai e puțin până pe vârful Pietrii Craiului!, a spus Robert, privind munții semeți din depărtare. Heidi, sunt bune plantele astea?

— Sunt perfecte! Danke! Când i-am văzut epuizați, i-am dus la locul meu preferat. Pregătisem gustărele, așa că am pus masa.

— Vai, cât de frumos e aici! E minunat!, a spus Alexandra, când a văzut că eram înconjurați de peisaje izbitor de frumoase. De pe dealul cu iarbă înaltă și plin de flori colorate, vedeam munții care străluceau superb sub razele soarelui, iar în fața noastră era o vale, în care curgea râul Bârsa. Câteva minute au stat și au privit fermecați împrejur, iar fețele lor au luat expresii impresionate. După ce am mâncat, le-am povestit despre acele locuri, pe care eu le iubeam atât de mult.

— Acum vreau să ne întindem toți, am spus. Supuși s-au întins unul lângă celălalt, pe iarba moale și proaspătă. Mirosea a fân, a verde, a flori și a aer curat.

— Acum, stând culcați pe pământ, primim energie de la el.

— Și insecte... a spus Alexandra.

— Lasă-le, că nu te mănâncă. Priviți cerul cât e de frumos și ascultați natura. Ssst, să nu mai aud nimic câteva minute, ok?

Poate că mă considerau nebună, dar eu chiar simțeam că îmi luam putere de la natură. Eram într-un loc minunat, pur și curat.

— Asta e un fel de yoga?, a întrebat Alexandra.

— Nu. Acum vreau să vă gândiți la nemulțumiri, la

pierderi și la probleme. Și vreau să priviți în jur. Vedeți cât de frumoasă e viața? Vom lăsa toate necazurile aici. Toate supărările și tot stresul. Le vom lăsa în grija lui Dumnezeu. Știe El ce să facă cu ele. Așa făceam când eram mică. Mă simțeam foarte singură. Tata se simțea și el singur și mă dureau când îl vedeam trist. Copiii mă considerau o paria și mă respingeau. Oamenii răi îmi aminteau mereu că mama m-a părăsit. Plus atâtea răutăți... Niciodată nu i-am spus lui tata, când m-a durut ceva. Nu m-am plâns, pentru că nu am vrut să-l supăr. Veneam aici și vorbeam cu Doamne-Doamne. Îi mulțumeam pentru tot și îl rugam să aibă grijă de tata și să o aducă pe mama în vizită. Și dacă acum sunt tentată să cred că mama apărea dintr-o simplă coincidență, atunci credeam cu tot sufletul că Doamne-Doamne ascultase rugăciunile mele. Așa că, acest loc a devenit un loc de refugiu. Un fel de templu. Știți, tata nu suporta popii și nu mergea nici în biserici. Îmi spunea că Dumnezeu se află peste tot și că dacă vreau să fiu aproape de El, trebuie să urc undeva sus...

Matei a întins mâna către mine și m-a mângâiat pe față.

— De aceea am vrut să vin aici. Nu numai pentru ceai. Deși, odată cu ceaiul, iau cu mine o parte din puterea acestui loc. De aceea beau ceaiurile cu atâta plăcere și de aceea mă fac să mă simt atât de bine. Am simțit nevoia să las aici supărările și grijile din ultima vreme. Și voiam să vorbesc puțin cu Doamne-Doamne. Și cu tati. Așa că, vă las puțin singurei... am spus.

M-am ridicat și m-am îndepărtat de Matei, de Robert și de Alexandra, care au rămas întinși pe pământ, contemplând cerul. Am purtat în gândul meu un monolog cu Dumnezeu, pe care L-am rugat să mă ierte pentru greșeli și să mă ajute să fiu bună și puternică. L-am mai rugat să aibă grijă de oamenii dragi și să o ajute pe Luminița să nu moară suferind.

După câteva minute, Robert a venit și s-a întins lângă mine.

— Te deranjez?, m-a întrebat el.

— Nu.

— Am venit să vorbesc și eu cu tati al tău. Îmi dai voie?

— Da!, am spus, uimită.

— Tati, vreau să-ți mulțumesc pentru Irina. Cred că ai fost un om minunat, dacă ai crescut o asemenea minunăție de fată. Nu-mi imaginez cum ar fi fost viața mea fără ea. De fapt, oricine o cunoaște este un norocos. Să știi că am grijă de ea, atât cât pot, dar e o mare responsabilitate. E încăpățânată și prea independentă. Dar e o frumusețe. Este caldă, generoasă și miloasă. Cumpără legume și fructe care nu-i trebuie, doar de mila vânzătorilor care stau în frig. Nu-i scapă nimic. Vede orice om trist, orice animal rănit și scutură pomii tineri de zăpadă, ca să nu li se rupă crengile, cică. Vorbește cu trandafirii din curte și-i pupă. O iubesc pentru toate astea și pentru atât de multe altele. Este atât de frumoasă, când ține un copil în brațe! Și când zâmbește. Zâmbește tuturor. Până să o cunosc, credeam că sunt un bărbat tare și că știu totul. Că am totul. Dar ea mi-a răsturnat întreaga lume. Mă face fericit. Și mă face să-mi doresc să-i fac mândri pe părinții mei. Așa cum ești tu de ea. De aceea am venit, pentru că am vrut să-ți mulțumesc... Câteva minute și eu și Robert am contemplat cerul în liniște, atingându-ne mâinile cu mângâieri.

— Te voi aduce aici mereu, oricând vei dori, mi-a spus el, încet.

— Mulțumesc.

— Știi, nu?

— Știu. Tu știi?

— Tot timpul. Altfel, viața mea nu ar avea sens.

— Știe și Doamne-Doamne.

— Oare nu are un plan de rezervă pentru noi?

— Hei, ne-ați părăsit?, a spus Alexandra, venind spre

noi.

— Mergem?, am întrebat retrăgându-mi mâna pe care mi-o mângâia Robert.

— Nu, e așa de frumos aici! Să mai stăm!, a spus ea, răsfățată.

— Eram sigură că o să-ți placă aici, miorlăito!, i-am spus, îmbrățișând-o.

Cred că fiecare om ar trebui să găsească un loc sub soare, unde să se refugieze, ori de câte ori are nevoie să se regăsească pe sine. Un loc departe de zgomote, de aglomerație și de energia negativă. Un loc departe de răutăți, de urât și de ispite.

Un loc în care să poată fi aproape de Dumnezeu, căruia să-i lase grijile în seamă. Un loc în care să se simtă aproape de oamenii dragi care au plecat din lumea asta.

Un loc unde să-și ceară iertare, să ierte, să plângă, să se roage și să viseze. Un loc unde să-și regăsească pacea sufletească, echilibrul, încrederea și forța. Un loc frumos, care să amintească de frumusețea și de valoarea vieții.

Acest loc al meu se află în natură, la Plaiul Foi, pe o bucățică foarte mică din acest imens Pământ. Nu știu de ce am ales acel loc – sau dacă nu cumva el m-a ales pe mine. Dar cu siguranță că mă voi duce foarte des acolo, voi sta întinsă pe iarbă, contemplând cerul și vorbind singură. Și probabil că numai eu voi ști că, de fapt, nu vorbesc singură...

